

JENNY HAN

YOUNG

tuturor
băieților
pe care
îi-am
iubit

CÂND IUBIRILE
SECRETE IES
LA IVEALĂ...

TREI

FICTION
CONNECTION

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Jenny Han

Tuturor băieților pe care i-am iubit

Traducere din engleză și note de Teodora Constantinescu

*Pentru sora mea Susan,
„fetele Han“ pe vecie*

Îmi place să salvez de la pieire tot felul de lucruri. Nu lucruri importante, balenele sau oamenii sau mediul. Lucruri prostești. Clopoței din porțelan, genul pe care îl găsești la magazinele de suvenire. Forme de fursecuri pe care nu o să le folosești niciodată, pentru că cine are nevoie de un fursec în formă de picior? Panglici de păr. Scrisori de dragoste. Dintre toate lucrurile pe care le salvez, cred că se poate spune că scrisorile de dragoste sunt proprietatea mea cea mai de preț.

Îmi păstrez scrisorile într-o cutie de pălării turcoaz, cumpărată de mama dintr-un magazin vintage din centrul orașului. Nu sunt scrisori de dragoste scrise de altcineva pentru mine; nu am niciuna de genul ăsta. Sunt scrisori scrise de mine. Câte una pentru fiecare băiat pe care l-am iubit vreodată — cinci în total.

Când scriu una, nu îmi reprim nimic. Scriu ca și cum el nu o va citi niciodată. Pentru că nu o va face.

Fiecare gând ascuns, fiecare remarcă atentă, tot ce am ținut înăuntrul meu, pun totul în scrisoare. Când termin, o sigilez, îi scriu destinatarul, iar apoi o bag în cutia mea turcoaz de pălării.

Nu sunt scrisori de dragoste în toată puterea cuvântului. Scrisorile mele sunt pentru momentul în care nu vreau să mai fiu îndrăgostită. Sunt de rămas-bun. Pentru că, după ce îmi termin scrisoarea, nu mai sunt consumată de propria dragoste, care devorează totul. Pot să-mi mănânc cerealele fără să mă întreb dacă și lui îi plac bananele peste Cheerios; pot să fredonez cântece de dragoste fără să i le cânt lui. Dacă dragostea e ca o posedare, poate că scrisorile mele sunt propriile exorcizări. Scrisorile mă eliberează. Sau cel puțin ar trebui.

Josh este iubitul lui Margot, dar cred că se poate spune că toată familia mea este puțin îndrăgostită de el. E greu de spus cine-l iubește cel mai tare. Înainte să fi fost iubitul lui Margot, era pur și simplu Josh. A fost mereu acolo. Spun mereu, dar nu este chiar adevărat. S-a mutat în casa de alături în urmă cu cinci ani, dar pare că e aici dintotdeauna.

Tatăl meu îl iubește pe Josh pentru că este băiat, iar tata e mereu înconjurat de fete. Serios, de dimineața până seara e înconjurat numai de femei. Este medic obstetrician-ginecolog, dar se întâmplă să fie și tatăl a trei fiice, deci sunt fete, fete, fete peste tot. Îi place de Josh și pentru că citește benzi desenate și merge la pescuit cu el. Tata a încercat să ne ia la pescuit odată, iar eu am plâns când mi-am murdărit pantofii de noroi, Margot a plâns când i s-a udat cartea, iar Kitty a plâns pentru că, practic, Kitty era încă un bebeluș.

Kitty îl iubește pe Josh pentru că poate să joace cărți cu el fără să-l plictisească. Sau cel puțin fără ca el să pară plictisit. Se înțeleg între ei — dacă eu câștig mâna următoare, trebuie să-mi faci un sendviș cu pâine prăjită și

unt crocant de arahide, fără cruste. Asta e Kitty. În mod inevitabil, nu va fi unt crocant de arahide, iar Josh va spune păcat, alege altceva. Apoi Kitty îl va face să cedeze, iar el va fugi să cumpere ce i-a cerut, pentru că așa e Josh.

Dacă ar trebui să spun de ce îl iubește Margot, cred că așa spune că e din cauză că toți facem asta.

Suntem în sufragerie, Kitty lipește poze cu câini pe o bucată uriașă de carton. În jurul ei sunt numai resturi de hârtie. Zice, murmurând de una singură:

— Când o să mă întrebe tati ce vreau de Crăciun, o să spun pur și simplu: „Alege oricare din rasele astea și o să fie bine“.

Margot și Josh stau pe canapea; eu sunt întinsă pe podea, uitându-mă la televizor. Josh a scos un bol mare de floricele, iar eu muncesc la el din greu, luând câte un pumn plin de fiecare dată.

Începe reclama pentru un parfum: o fată alergând pe străzile Parisului, într-o rochie de culoarea orhideei, prinsă după gât și subțire ca o hârtie de mătase. Ce n-aș da să fiu eu fata aceea în rochia ca foița de mătase, fugind primăvara prin Paris! Mă ridic atât de brusc, încât mă înec cu o boabă din bolul de floricele. Spun, printre accesele de tuse:

— Margot, hai să ne întâlnim în vacanța de primăvară la Paris!

Deja mă văd învârtindu-mă cu un *macaron* cu fistic într-o mână și unul cu zmeură în cealaltă.

Lui Margot i se luminează ochii.

— Crezi că tati o să te lase?

— Normal, e vorba de cultură. Trebuie să mă lase.

Este adevărat însă că, până acum, nu am mai zburat niciodată singură. Și nici nu am mai plecat vreodată din

țară. Oare Margot m-ar aștepta la aeroport sau ar trebui să găsesc singură drumul spre hostel?

Josh mai mult ca sigur îmi vede brusca îngrijorare de pe față, pentru că intervine:

— Nu-ți face griji. Tatăl tău te va lăsa sigur dacă merg eu cu tine.

Mă luminez toată la față.

— Da! Putem să stăm pe la hosteluri și să mâncăm doar croasanți și brânză cu mucegai la toate mesele.

— Putem să mergem la mormântul lui Jim Morrison! adaugă Josh.

— Putem să mergem la o *parfumerie* unde să ni se facă pe loc un parfum numai pentru noi! zic eu, chicotind, iar Josh pufnește:

— Pfff, sunt destul de sigur că un parfum din ăsta „numai pentru noi“ ar costa cât o săptămână de cazare la hostel.

Apoi o înghiontește pe Margot:

— Sora ta e înnebunită după chestiile cool.

— Ea e cea mai în pas cu moda dintre noi trei, aprobă Margot.

— Păi și eu? scâncește Kitty.

— Tu? o ironizez eu. Tu ești *cea mai puțin* aranjată fată din familia Song. În fiecare seară trebuie să te implor să faci un duș sau măcar să te speli pe picioare.

Kitty se înroșește la față ca și cum ar fi ciupit-o cineva.

— Nu despre asta vorbeam, coțofano. *Vorbeam* despre Paris.

Nepăsătoare, am expediat-o cu o fluturare de mână:

— Ești prea mică să stai la un hostel.

Ea se târăște înspre Margot și i se cațără în poală, chiar dacă are nouă ani și asta deja e o vârstă prea înaintată ca să stai în poala cuiva.

— Margot, tu o să mă lași să merg, nu-i așa?

— Ar putea să fie o vacanță de familie, spune Margot pupând-o pe obraz. Tu, Lara Jean și tati ați putea să veniți împreună.

Mă încrunt. Nu este deloc excursia la Paris pe care mi-o imaginam. Josh îmi face un semn peste capul lui Kitty că vom vorbi mai încolo, iar eu îl aprob discret.

Seara e pe terminate; Josh a plecat de mult. Kitty și tata au adormit. Noi suntem în bucătărie. Margot e așezată la computer; eu stau lângă ea, modelând aluatul de prăjituri în biluțe și tăvălind biluțele prin scorțișoară și zahăr. Prăjiturile cu zahăr, pentru a reintra în grațiile lui Kitty. Mai devreme, când m-am dus să-i spun noapte bună, Kitty s-a întors pe partea cealaltă și nu mi-a răspuns pentru că încă e convinsă că voi încerca s-o exclud din planurile pentru excursia la Paris. Ideea mea este să pun prăjiturilele pe o farfurie chiar lângă perna ei, ca să se trezească de dimineață cu mirosul de dulciuri proaspăt scoase din cuptor.

Margot este foarte tăcută de ceva timp, dar brusc își ridică ochii din computer și se întoarce spre mine.

— M-am despărțit de Josh în seara asta. Chiar după cină.

Aluatul din mâinile mele cade în bolul cu zahăr.

— Oricum, era timpul, îmi spune. Ochii ei nu sunt înroșiți. Nu a plâns. Cel puțin nu cred. Vocea ei e calmă și egală. Oricine s-ar uita la ea ar spune că nu a pățit nimic. Margot pare mereu OK, chiar și când nu e.

— Nu înțeleg de ce v-ați despărțit, spun eu. Doar pentru că te duci la facultate nu înseamnă că trebuie să vă despărțiți.

— Lara Jean, mă duc în Scoția, nu la Universitatea din Virginia. Saint Andrews e cam la șase mii de kilometri depărtare.

Își aranjează ochelarii pe nas.

— Ce rost ar avea?

Nu pot să cred că poate să spună asta.

— „Rostul“ e Josh. Josh care te iubește mai mult decât orice băiat care a iubit vreodată o fată!

Margot și-a dat ochii peste cap, când m-a auzit. Crede că sunt dramatică, dar tot ce fac este să spun adevărul — iată cât de mult o iubește Josh pe Margot. Nici nu s-ar uita la altă fată.

— Știi ce mi-a spus mama odată? mă întrebă ea brusc.

— Ce? îi răspund, uitând cu totul de Josh pentru o clipă. Fiindcă, indiferent ce aș face în acel moment al vieții mele, indiferent că sunt în mijlocul unui conflict cu Margot sau pe punctul de a fi călcată de o mașină, mereu mă voi opri să ascult o poveste despre mama. Orice amintiri, orice detalii pe care le are Margot vreau să le am și eu. Totuși, sunt mai avansată la capitolul acesta decât Kitty. Kitty nu are nicio amintire cu mama pe care să nu i-o fi oferit noi. I-am spus atâtea povești, de atâtea ori, încât au devenit ale ei. „Mai țineți minte ziua când...“, ne spune mereu. Apoi povestește întâmplarea ca și cum s-ar fi aflat la fața locului și nu ar fi fost doar un bebeluș.

— Mi-a spus să încerc să nu am un iubit când intru la facultate. Mi-a spus că nu vrea să fiu genul ăla de fată care plânge când vorbește cu prietenul ei la telefon și care spune *nu* lucrurilor bune, în loc de *da*.

Scoția este *da*-ul lui Margot, bănuiesc. Dusă pe gânduri, adun o grămăjoară de aluat de prăjituri și o îndes în gură.

— N-ar trebui să mănânci aluat crud, nici chiar din cel pentru prăjituri, spune Margot.

O ignor.

— Josh nu te-ar face să dai înapoi de la ceva pentru nimic în lume. El e altfel. Ții minte când voiai să candidezi pentru postul de președintă a elevilor și el a fost managerul campaniei tale? E cel mai mare admirator al tău!

Ca răspuns, o grimasă de nefericire apare pe fața lui Margot, iar eu mă ridic și îmi arunc brațele pe după gâtul ei. Își lasă capul pe spate și îmi zâmbește.

— Sunt bine, îmi spune ea, dar nu e, știu că nu este.

— Încă nu e prea târziu, să știi. Poți să te duci la el chiar acum și să-i spui că te-ai răzgândit.

Margot clatină din cap.

— S-a terminat, Lara Jean.

Îi dau drumul, iar ea își închide laptopul.

— Când o să fie gata primul rând de prăjituri? Mi-e foame.

Mă uit spre temporizatorul cu magnet de pe frigider.

— Mai durează patru minute, îi zic eu în timp ce mă așez la loc pe scaun. Nu-mi pasă ce spui acum, Margot. Nu s-a terminat între voi. Îl iubești prea mult.

Clatină iar din cap.

— Lara Jean, începe Margot pe un ton calm, tipic pentru ea, de parcă aș fi un copil, iar ea o femeie de patruzeci și doi de ani, trecută prin toate.

Plimb o lingură plină cu aluat de prăjituri pe sub nasul lui Margot, iar după o ezitare, își deschide gura. Îi dau de mâncare ca unui copil mic.

— Așteaptă și vei vedea, tu și Josh o să vă împăcați într-o zi sau două.

Dar chiar și spunându-i asta, îmi dau seama că nu este adevărat. Margot nu e genul de fată care să se despartă de cineva și să se împace dintr-un capriciu; odată ce a decis ceva, așa rămâne. Fără ezitări, fără regrete. Este exact cum a spus: când se termină, chiar se termină.

Mi-aș dori (iar acesta este un gând pe care l-am avut de multe, de prea multe ori ca să mai țin socoteala) să fi semănat mai mult cu Margot. Pentru că, uneori, am impresia că eu nu voi termina niciodată nimic.

Mai târziu, după ce spăl vasele și pun farfuria cu prăjituri lângă perna lui Kitty, mă duc în camera mea. Nu aprind lumina. Merg ținută la fereastră. Lumina de la Josh e încă aprinsă.

A doua zi dimineața, Margot face cafea, iar eu pun cerealele în boluri și spun lucrul la care m-am tot gândit de când m-am trezit.

— Doar ca să știi, tati și Kitty o să fie foarte supărați.

Mai devreme, când eu și Kitty ne spălam pe dinți, m-a tentat să-i spun despre toată tărășenia, dar lui Kitty nu-i trecuse supărarea de ziua trecută, așa că am tăcut. Nici nu mi-a acceptat prăjiturile ca scuză, deși știu că le-a mâncat, pentru că pe farfurie au rămas doar firimiturile.

Margot lasă să-i scape un oftat zgomotos.

— Deci se presupune că trebuie să stau cu Josh din cauza ta, a lui tati și a lui Kitty?

— Nu, doar ziceam și eu.

— Oricum, n-o să mai vină atât de des pe aici după ce eu o să plec.

Mă încrunt. Asta nu mi-a trecut prin minte, că Josh s-ar putea să nu mai vină pe aici pentru că Margot avea să plece. Venea pe la noi cu mult înainte ca ei să fi fost un cuplu, deci nu înțeleg de ce ar trebui să se oprească.

— Poate c-o să vină, spun. Ține destul de mult la Kitty.

Ea apasă pe butonul de pornire a espressorului. O privesc foarte atent pentru că Margot a fost mereu cea

care face cafeaua, eu niciodată, iar acum că pleacă (în doar șase zile), ar fi bine să știi cum.

Cu spatele la mine, îmi spune:

— Poate că nici n-o să le menționez asta.

— Îmm, cred că își vor da seama când el nu va fi la aeroport, Gogo. Gogo e porecla mea pentru Margot. Ca la cizmele go-go¹.

— Câte căni cu apă ai pus acolo? Și câte linguri de boabe de cafea?

— O să notez asta pentru tine, mă asigură Margot. În agendă.

Ținem o agendă a casei lângă frigider. Ideea lui Margot, desigur. În ea sunt scrise toate numerele importante, programul tatei și o schemă² cu părinții care o iau pe Kitty cu mașina de acasă.

— Nu uita să pui și numărul de la noua curățătorie, îi spun.

— Ți-am luat-o înainte.

Margot își feliază o banană pentru cerealele ei: fiecare felie subțire e tăiată la perfecție.

— Oricum, continuă ea, Josh nu ar trebui să vină cu noi la aeroport. Știi cât de mult îmi plac despărțirile triste. Margot face o față de „îî, emoții“.

Chiar știi.

Când Margot s-a hotărât să meargă la facultate în Scoția, am simțit-o ca pe o trădare. Chiar dacă știam că se va întâmpla, pentru că era un lucru sigur că se va duce la

¹ Model de cizme cu tocuri joase, purtate de la mijlocul anilor 1960.

² Termenul original: *carpool* — în contextul acesta, un program fixat de mai multe familii pentru transportul copiilor spre școală, într-o singură mașină a unui părinte.

facultate undeva departe. Și desigur că avea să meargă la facultate în Scoția ca să studieze antropologia, pentru că ea este Margot, fata cu hărțile, cu ghidurile de călătorie și cu planurile. Normal că ne va părăsi într-o zi.

Încă sunt un pic supărată pe ea, dar numai un pic. Doar foarte, foarte puțin. Evident că îmi dau seama că nu e vina ei. Dar ea pleacă atât de departe, și doar spusese că vom fi mereu fetele Song. Margot este prima născută, eu — cea din mijlocul șirului, iar Kitty — ultima. În certificatul de naștere o cheamă Katherine; pentru noi este Kitty. Uneori o strigăm PISOIAȘ, pentru că așa i-am spus când s-a născut: arăta ca un pisoiaș sfrijit și fără păr.

Suntem cele trei fete Song. Mai demult eram patru. Împreună cu mama, Eve Song. Evie pentru tata, mami pentru noi, Eve pentru restul lumii. Song este, a fost numele de familie al mamei. Numele nostru de familie este Covey, e mai aproape de Lovey decât de Cove.³ Dar motivul pentru care suntem fetele Song pentru totdeauna, și nu fetele Covey, este că mama obișnuia să spună că va fi o fată Song pentru toată viața, iar Margot a spus că și noi ar trebui să facem la fel. Toate avem Song ca al doilea prenume și, oricum, arătăm mai mult a Song decât a Covey, părem mai coreene decât fetele albe. Cel puțin eu și Margot; Kitty seamănă mai mult cu tata: are părul șaten-deschis, ca al lui. Lumea spune că eu semăn cel mai mult cu mami, dar cred că mai degrabă Margot seamănă, cu pomeții ei proeminenți și ochii ei întunecați. Au trecut aproape șase ani, iar uneori pare că ieri era aici, alteori parcă nu a fost aici niciodată, poate doar în visele mele.

³ Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe opoziția dintre *lovey* („dragă“, „scumpete“) și *cove* („mincinos“, „hoțoman“).

Spălase podelele în dimineața aceea: erau lucioase și totul mirosea a lămâi și curățenie. Telefonul începuse să sune în bucătărie, ea a dat fuga să răspundă și a alunecat. S-a lovit cu capul de podea și și-a pierdut cunoștința, dar apoi s-a trezit și era bine. Acelea au fost clipele ei de luciditate. Așa au fost ele numite. Puțin mai târziu a spus că o doare capul, s-a dus să se întindă pe canapea, iar după aceea nu s-a mai trezit.

Margot a fost cea care a găsit-o. Avea doisprezece ani. A avut grijă de toate: a sunat la 911; l-a sunat pe tati; mi-a spus să o supraveghez pe Kitty, care avea doar trei ani. Am pornit televizorul din camera de joacă pentru Kitty și am stat cu ea. Asta e tot ce am făcut. Nu știu cum m-aș fi descurcat dacă n-ar fi fost Margot acolo. Chiar dacă Margot e doar cu doi ani mai mare ca mine, o admir mai mult decât pe oricine.

Când alți adulți află că tata este un părinte singur, cu trei fiice, dau din cap cu admirație, ca un fel de „Cum face asta? Cum se descurcă să facă asta de unul singur?” Răspunsul este Margot. Ea a fost o organizatoare de la început, totul a fost etichetat și programat, aranjat în șiruri egale și îngrijite.

Margot e o fată bună și bănuiesc că eu și Kitty i-am călcat pe urme. Nu am înșelat, nu m-am îmbătat, nu am fumat o țigară niciodată, nici măcar nu am avut prieten. Îl tachinăm pe tata și-i spunem cât este de norocos că suntem toate așa cumiți, dar adevărul e că noi suntem cele norocoase. Este un tată foarte bun. Și își dă toată silința. Nu ne înțelege mereu, dar încearcă, asta contează. Noi, cele trei fete Song, avem un pact nerostit: să îi facem lui tati viața cât mai ușoară. Totuși, poate nu este chiar nerostit, pentru că de câte ori nu am auzit-o pe Margot

spunând: „Ssst, liniște, tati trage un pui de somn înainte să se întoarcă la spital“, sau: „Nu îl deranja pe tati cu asta, descurcă-te singură“?

Am întreat-o pe Margot cum crede că ar fi fost dacă mami nu ar fi murit. Adică am fi petrecut mai mult timp cu partea coreeană a familiei, și nu doar Ziua Recunoștinței și Revelionul? Sau...

Margot nu vede ce rost are să se gândească la așa ceva. Asta este viața noastră; nu are niciun sens să ne întrebăm „cum ar fi fost dacă...“. Nimeni nu ar putea vreodată să îți răspundă. Încerc, chiar încerc, dar îmi e greu să accept modul acesta de a gândi. Mereu mă gândesc la „dar dacă...“, la drumul pe care nu l-am ales.

Tati și Kitty coboară de la etaj în același timp. Margot îi toarnă lui tati o ceașcă de cafea, neagră, iar eu torn lapte în bolul de cereale al lui Kitty. Îl împing în fața ei, dar ea se întoarce cu spatele și scoate un iaurt din frigider. Îl ia în sufragerie ca să mănânce în fața televizorului. Deci încă este supărată.

— O să mă duc la Costco mai târziu, așa că voi, fetelor, faceți o listă cu tot ce vă trebuie, ne roagă tati, luând o sorbitură mare din cafea. Cred că o să iau niște cotlete pentru cină. Putem să le facem afară pe grătar. Să iau una și pentru Josh?

Îmi întorc imediat capul în direcția lui Margot. Ea își deschide gura și o închide la loc. Apoi spune:

— Nu, ia numai câte trebuie pentru noi patru, tati.

Îi arunc o privire muștrătoare și mă ignoră. Niciodată până acum nu am văzut-o pe Margot panicându-se, dar presupun că, atunci când vine vorba de probleme în dragoste, nu se poate prezice cum anume se va purta o persoană.

Suntem, așadar, în ultimele zile de vară și în ultimele noastre zile cu Margot. Poate nu este un lucru chiar atât de rău că s-a despărțit de Josh; în felul acesta avem mai mult timp doar pentru noi, surorile. Sunt sigură că trebuie să se fi gândit la asta. Sunt sigură că a făcut parte din plan.

Ieșim cu mașina din cartier, când îl vedem pe Josh alergând pe lângă noi. S-a înscris anul trecut la atletism, așa că acum aleargă tot timpul. Kitty îi strigă numele, dar ferestrele sunt ridicate și nu are niciun rost, oricum — se preface că nu aude.

— Întoarce mașina, o îndeamnă Kitty pe Margot. Poate că vrea să vină cu noi.

— Este o zi doar între fetele Song, îi spun.

Petrecem restul dimineții la Target, luând lucruri de ultim moment, cum ar fi crănțănele Chex cu miere și nuci, pentru zbor, deodorant și elastice de păr. O lăsăm pe Kitty să împingă căruciorul ca să poată face chestia aia când își alege un punct de start, iar apoi se sprijină pe cărucior și îl conduce ca și cum ar împinge un car de luptă. Totuși, Margot o lasă să facă asta doar de câteva ori, apoi o oprește, pentru a nu deranja restul clienților.

După aceea, ne întoarcem acasă și facem salată de pui cu struguri albi pentru prânz, iar pe urmă aproape că a sosit timpul pentru competiția de înot a lui Kitty. Împachetăm o cină-picnic formată din sendvișuri cu șuncă și cașcaval, și salată de fructe, și luăm laptopul lui Margot ca să ne uităm la filme, pentru că aceste competiții pot dura până seara târziu. Facem și un afiș pe care scrie „Hai, Kitty, hai!” Eu desenez un câine pe el. Tati reușește să rateze competiția de înot pentru că a trebuit să asiste la o naștere — atunci când e vorba de scuze, asta e una destul de bună. (Era o fetiță, au numit-o Patricia Rose, după cele două bunici ale ei. Tati mereu află, pentru mine, primul și al doilea prenume. E primul lucru pe care îl întreb atunci când se întoarce de la o naștere.)

Kitty este atât de entuziasmată că a câștigat două panglici pentru locul întâi și una pentru al doilea, încât nu-și amintește să întrebe unde e Josh decât când suntem în mașină, pe drumul de întoarcere. Stă pe bancheta din spate și are prosopul înfășurat în jurul capului ca un turban, iar panglicile de la urechi i se leagănă ca niște cercei. Se apleacă în față și spune:

— Hei! De ce nu a venit Josh la concursul meu?

O pot vedea pe Margot cum ezită, așa că apuc să răspund înaintea ei. Poate că singurul lucru la care sunt mai bună decât Margot este mințitul.

— A trebuit să lucreze la librărie în seara asta, deși chiar voia să ajungă.

Margot își întinde mâna peste schimbătorul de viteze și mi-o strânge pe a mea, recunoscătoare.

— A fost ultimul concurs de genu' ăsta! A promis că o să vină să mă vadă cum înot, spune Kitty cu o față de cățeluș.

— A fost o chestie de ultimul moment, îi spun. N-a putut ieși din tură pentru că unul dintre colegii săi a avut o urgență.

Kitty dă din cap cu părere de rău. Așa de mică cum este, înțelege schimbările de urgență.

— Hai să luăm niște cremă de înghețată⁴, spune brusc Margot.

Kitty se înveselește, iar Josh și imaginara sa tură de urgență sunt date uitării.

— Da! Vreau un cornet mare! Pot să iau un cornet mare cu două cupe? Vreau cu chipsuri de mentă și cu arahide crocante. Nu, cu șerbet-curcubeu și cu două feluri de arome. Nu, stai...

Mă răsucesc pe scaun, cu fața la ea.

— Nu poți să termini două cupe de înghețată și un cornet mare, îi spun. Poate ai termina două cupe într-un păhărel, dar nu într-un cornet.

— Ba da, pot. În seara asta pot. Mor de foame.

— Bine, dar ar fi bine să termini tot.

O spun ca pe o amenințare, mișcând din palmă spre ea, lucru care o face să-și dea ochii peste cap și să chico-tească. În ce mă privește, voi lua ce iau mereu — cremă de înghețată de cireșe cu bucăți de ciocolată, la cornet.

Margot intră în restaurantul *drive-thru* și, cât timp ne așteptăm rândul, îi spun:

— Pun pariu că nu au cremă de înghețată în Scoția.

— Probabil că nu, spune ea.

— N-o să mai mănânci alta până la Ziua Recunoștinței, îi spun.

Margot se uită drept în față.

⁴ În original *frozen custard*, un desert rece asemănător cu înghețata, dar conținând și ouă.

— Până la Crăciun, spune, corectându-mă. Ziua Recunoștinței este prea scurtă ca să bat atâta drum, știi și tu.

— Ziua Recunoștinței o să fie nașpa, se îmbufnează Kitty.

Eu sunt tăcută. Nu am avut niciodată o Zi a Recunoștinței fără Margot. Ea se ocupă întotdeauna de curcan, de broccoliul înăbușit și de budinca de ceapă. Eu mă ocup de plăcinte (cu dovleac și nuci) și de piureul de cartofi. Kitty este cea care degustă mâncărurile și pune masa. Eu nu știu cum să fac friptura de curcan. Și ambele noastre bunici vor fi acolo, iar Nanei, mama lui tati, îi place de Margot cel mai mult dintre noi toți. Spune despre Kitty că e epuizantă, iar eu sunt prea visătoare.

Dintr-odată mă simt panicată și mi-e greu să respir, și nici că-mi mai pasă de crema de înghețată de cireșe cu bucăți de ciocolată. Nu-mi pot imagina Ziua Recunoștinței fără Margot. Nu-mi pot imagina nici măcar următoarea zi de luni fără ea. Știu că majoritatea surorilor nu se înțeleg, dar eu sunt mai apropiată de Margot decât de oricine altcineva. Cum putem să fim fetele Song fără Margot?

Chris, cea mai în vârstă prietenă a mea, fumează și se cuplează cu tipi pe care abia dacă îi cunoaște și a fost suspendată de două ori. Odată a trebuit să meargă în instanță din cauza chiulitului. Nu am știut niciodată ce înseamnă chiulul constant până când am cunoscut-o pe Chris. Înseamnă să ai atâtea absențe încât să ai probleme cu legea, CSȘ⁵.

Sunt destul de sigură că, dacă eu și Chris ne-am întâlni acum pentru prima dată, nu am fi prietene. Nici că nu puteam fi mai diferite. Dar nu a fost întotdeauna așa. În clasa a șasea, lui Chris îi plăcea să bricoleze, să meargă la petreceri în pijamale, să stea trează toată noaptea și să se uite la filme cu John Hughes, exact ca mine. Dar din clasa a opta se strecura afară după ce adormea tata, să se vadă cu băieți pe care îi întâlnește la mall. O aduceau înapoi înainte să se lumineze. Eu stăteam trează până se întorcea, îngrozită că nu va ajunge acasă înainte să se trezească tata. Cu toate astea, mereu ajungea la timp.

Chris nu e genul de prietenă pe care s-o suni în fiecare seară sau cu care să iei prânzul în fiecare zi. E ca

⁵ Abreviere pentru „Ca să știți“ (în original *FYI — For Your Information*).

o pisică vagaboandă, vine și pleacă după cum are chef. Nu poate fi legată de un loc sau de o persoană. Uneori nu aveam s-o văd pe Chris zile întregi, iar apoi urma să se audă la miezul nopții un ciocănit dinspre fereastra dormitorului meu și s-o găsesc pe Chris ghemuită în magnolie. Îmi las fereastra întredeschisă pentru orice eventualitate. Chris și Margot nu se suportă. Chris crede că Margot e scorțoasă, iar Margot o crede pe Chris bipolară. Crede despre Chris că mă folosește; Chris crede că Margot mă controlează. Cred că e posibil ca amândouă să aibă puțină dreptate. Dar ce este important, ce e real, e că eu și Chris ne înțelegem una pe cealaltă, lucru care cred că valorează mai mult decât își dă restul lumii seama.

Chris mă sună, în drum spre casa mea; spune că mama ei e o nesuferită și că vine pe la noi pentru câteva ore și nu avem cumva ceva de mâncare?

Eu și Chris tocmai împărțim un bol cu resturi de *gnocchi*⁶ în sufragerie când Margot ajunge acasă, după ce o condusese pe Kitty la grătarul de sfârșit de sezon al echipei sale de înot.

— Oh, hei, spune ea.

Apoi observă paharul lui Chris de Cola dietetică pe măsuta de cafea, fără suport.

— Poți, te rog, să folosești un suport de pahar?

Imediat ce Margot urcă la etaj, Chris îmi zice:

— Doamne! De ce e sora ta așa o nesuferită?

Strecor un suport de pahar sub Cola ei.

— Azi toată lumea îți pare nesuferită.

— Asta pentru că toată lumea e așa.

⁶ Mâncare italiană: găluște mici, făcute din cartofi, griș sau făină, de obicei servite cu un sos.

Își dă ochii peste cap, îndreptându-i spre tavan. Ridică tonul:

— Ea trebuie să-și scoată bățul ăla înfipt în fund.

Din camera ei, Margot strigă:

— Am auzit ce-ai zis!

— Asta era și ideea, strigă Chris înapoi, culegând ultima bucățică de *gnocchi*.

— Mai e doar un pic și pleacă, oftez eu.

Chris spune chicotind:

— Deci Joshy are de gând să aprindă o lumânare pentru ea în fiecare seară, până se întoarce acasă?

Ezit. Deși nu sunt sigură dacă încă se presupune că e un secret, *sunt* sigură că Margot nu ar vrea ca Chris să știe ceva din treburile ei personale. Tot ce spun este:

— Nu sunt sigură.

— Stai un pic. Ea i-a dat papucii? întrebă Chris.

Încuviințez din cap, fără tragere de inimă.

— Totuși, să nu pomenești nimic despre asta, o avertizez eu. Încă e foarte tristă din această cauză.

— Margot? Tristă? spune Chris rozându-și unghiile. Margot nu trăiește obișnuitele emoții umane la fel ca noi, ceilalți.

— Pur și simplu nu o cunoști, îi spun. Și-n plus, nu putem să fim toți ca tine.

Ea rânjește cu toți dinții. Are incisivii ascuțiți, lucru care o face să arate mereu puțin flămândă.

— Adevărat.

Chris este emoție pură. Țipă la căderea unei pălării. Spune că trebuie să-ți „țipi” emoțiile din tine, iar dacă nu, te vor măcina. Ziua trecută a țipat la o femeie în magazin pentru că a călcat-o din greșală pe picior. Nu cred că există niciun pericol să o macine emoțiile.

— Efectiv, nu pot să cred că în câteva zile va fi plecată, spun, simțindu-mă brusc pe punctul de a plânge.

— Nu e *pe moarte*, Lara Jean. Nu ai niciun motiv să începi să te smiorcăi pe-aici.

Chris trage de un fir care atârână de la pantalonii ei scurți, roșii. Sunt atât de scurți, că, atunci când se așază, i se văd chiloții. Care sunt tot roșii, să se asorteze cu pantalonii.

— De fapt, cred că e mai bine pentru tine. Era și timpul să faci lucrurile ca tine, nu doar să ascuți tot ce spune Regina Margot. Vine clasa a unșpea, nesuferito. Acum ar trebui să fie mai bine. Sărută și tu niște tipi, trăiește și tu puțin, știi?

— Trăiesc din plin, spun eu.

— Da, la azilul de bătrâni.

Chris râde și eu o fixez cu privirea. Margot a început să facă voluntariat la Comunitatea Pensionarilor din Belleview când și-a obținut carnetul de conducere; era treaba ei să ajute la organizarea orei de cocteil pentru rezidenți. O ajutam uneori. Aranjam alunele și turnam băuturile, iar uneori Margot cânta, dar, de obicei, Stormy se ocupa de asta. Stormy este diva din Belleview. Ea e regina stupului. Îmi place să-i ascult poveștile. Și Miss Mary, poate că nu este atât de pricepută la conversații din cauza demenței, dar ea m-a învățat să tricotez.

Acolo au un nou voluntar acum, dar știi că, la Belleview, cu cât sunt mai mulți, cu atât mai bine, pentru că majoritatea rezidenților au foarte puțini vizitatori. Ar trebui să mă întorc cât de curând; îmi lipsește locul ăla. Și mai mult ca sigur nu-mi convine s-o văd pe Chris cum își bate joc de asta.

— Oamenii aceia din Belleview și-au trăit viețile mai mult decât toți cunoscuții noștri la un loc, îi spun. De

exemplu, e doamna aceea, Stormy, care a fost angajată la USO⁷! Primea de obicei o sută de scrisori pe zi, de la soldați care erau îndrăgostiți de ea. Și odată a fost una de la un veteran care și-a pierdut piciorul — i-a trimis un inel cu diamant!

Chris pare dintr-odată interesată.

— L-a păstrat?

— L-a păstrat, recunosc eu.

Mi se pare greșit că a păstrat inelul având în vedere că nici nu-i trecea prin cap să se mărite cu el, dar mi l-a arătat, și a fost minunat. Era un diamant roz, foarte rar. Pun pariu că valorează mulți bani acum.

—Da, bănuiesc că Stormy e destul de tare, spune Chris fără tragere de inimă.

— Poate vii și tu cu mine la Belleview odată, îi sugerez. Putem merge la ora lor de cocteil. Domnul Perelli adoră să danseze cu fete noi. O să te învețe să dansezi foxtrot.

Chris face o față oripilată, de parcă i-aș fi sugerat să mergem la groapa de gunoi a orașului.

— Nu, mersi. Ce-ai zice să te duc *pe tine* să dansezi?

Dă din cap în direcția etajului.

— Acum, că pleacă sora ta, putem să ne distrăm pe bune. Știi că eu mereu mă distrez.

E adevărat, Chris mereu se distrează. Uneori puțin cam mult, dar oricum, se distrează.

⁷ USO — *United Service Organisations*, organizație nonprofit care, în al Doilea Război Mondial, avea scopul de a oferi servicii de recreere și ridicare a moralului trupelor militare ale SUA.

În seara dinaintea plecării lui Margot, toate trei suntem în camera ei ca s-o ajutăm să împacheteze ultimele mărunțișuri. Kitty adună obiectele de toaletă ale lui Margot, vârandu-le cu mișcări drăgălașe și grijulii într-o borsetă transparentă. Margot încearcă să se hotărască ce palton să-și ia.

— Ar trebui să-mi iau paltonul *navy* și geaca de fâș sau doar paltonul *navy*? mă întrebă.

— Doar paltonul, îi spun. Merge pentru orice ocazie.

Stau întinsă pe patul ei, controlând procesul de împachetare.

— Kitty, ai grijă să fie bine închis capacul cremei.

— E nouă-nouță... normal că e bine închis! mârâie Kitty, dar verifică de două ori.

— În Scoția se face frig mai devreme decât aici, spune Margot împăturind paltonul și așezându-l în vârful valizei. Cred că o să le iau pe amândouă.

— Nu înțeleg de ce ai mai întrebat, dacă știai deja ce o să faci, îi spun eu. Și credeam că ai spus că vii acasă de Crăciun. Rămâne că vii acasă de Crăciun, nu?

— Da, dacă n-o să te mai porți ca o răzgâiată, spune Margot.

Sincer, Margot nici măcar nu-și împachetează prea multe. Nu are nevoie de o grămadă de lucruri. Dacă aș fi fost în locul ei, mi-aș fi împachetat toată camera, dar Margot, nu. Camera ei e aproape neschimbată.

Margot se așază lângă mine, iar Kitty se cațără și ea pe marginea patului.

— Totul se schimbă, spun eu oftând.

Margot se strâmbă și își pune un braț în jurul meu.

— Nimic nu se schimbă, nu chiar. Suntem fetele Song pentru totdeauna, ții minte?

Tata stă în cadrul ușii. Ciocăne, chiar dacă ușa e deschisă și putem să vedem foarte bine că el e.

— O să încep să duc bagajele la mașină, ne anunță.

Privim din pat cum cară una dintre valize pe scări, iar apoi se întoarce după cealaltă.

— Oh, nu, nu vă ridicăți. Nu vă deranjați, ne spune ironic.

— Nu-ți face griji, nu o vom face, îi strigăm noi.

În ultima săptămână, tata a avut starea aia de curățenie de primăvară, chiar dacă nu e primăvară. Scapă de tot ce poate — mașina de făcut pâine pe care nu am folosit-o niciodată, CD-uri, pături vechi, mașina veche de scris a mamei. Totul e vândut pentru caritate la Goodwill. Un psihiatru sau altcineva ar putea probabil să lege asta de plecarea lui Margot la facultate, dar eu nu pot să-mi dau seama exact despre ce e vorba. Orice-ar fi, e enervant. A trebuit să-l gonesc de două ori de lângă colecția mea cu unicorni de sticlă.

Îmi așez capul în poala lui Margot.

— Deci vii sigur acasă de Crăciun, da?

— Da.

— Mi-aș dori să pot veni cu tine, se bosumflă Kitty. Ești mai drăguță ca Lara Jean.

O ciupec.

— Vezi? chirăie ea.

— Lara Jean o să fie drăguță, spune Margot. Cât timp te porți frumos. Și voi amândouă trebuie să aveți grijă de tati. Aveți grijă să nu lucreze prea multe sâmbete. Aveți grijă să ducă mașina la revizie luna viitoare. Și aveți grijă să cumpărați filtre de cafea — mereu uitați să cumpărați filtre de cafea.

— Da, domnule instructor militar, spunem în cor eu și Kitty.

Caut pe fața lui Margot o urmă de tristețe, frică sau grijă, caut un semn că-i e teamă să plece atât de departe, că o să-i fie dor de noi așa cum o să ne fie nouă de ea. Totuși, nu-l găsesc.

Toate trei dormim peste noapte în camera lui Margot.

Kitty adoarme prima, ca de obicei. Mă întind lângă ea în întuneric, cu ochii deschiși. Nu pot să adorm. Gândul că mâine-seară Margot nu va mai fi în camera asta... mă întristează atât de tare, că abia pot suporta. Urăsc schimbarea aproape mai mult ca orice.

În întuneric, Margot întrebă de lângă mine:

— Lara Jean... crezi că ai fost vreodată îndrăgostită până acum? Îndrăgostită cu adevărat?

Mă ia prin surprindere; nu am un răspuns pregătit pentru ea. Încerc să mă gândesc la unul, dar deja începe iar să vorbească.

Nostalgică, spune:

— Aș vrea să fi iubit mai mult decât o dată. Cred că trebuie să iubești măcar de două ori în timpul liceului.

Apoi lasă să-i scape un mic oftat și adoarme. Așa adoarme Margot — un oftat distrat și, într-o secundă, a pornit-o deja spre Tărâmul Viselor.

Mă trezesc în toiul nopții, iar Margot nu este acolo. Kitty e încolăcită pe partea sa de pat, lângă mine, dar Margot nu-i nicăieri. E întuneric beznă, doar lumina lunii se strecoară prin perdele. Mă dau încet jos din pat și merg la fereastră. Respirația mi se oprește. Acolo sunt Josh și Margot stând în fața casei. Margot are fața întoarsă de la Josh, spre lună. Josh plânge. Nu se ating. E destul spațiu între ei ca să-mi dau seama că Margot nu s-a răzgândit. Dau drumul perdelei și-mi găsesc drumul înapoi, unde Kitty s-a rostogolit până în mijlocul patului. O împing de la spate câțiva centimetri ca să fie loc și pentru Margot. Îmi doresc să nu fi văzut asta. Era prea personal. Prea concret. Trebuia să fie momentul lor. Dacă aș putea să-mi șterg imaginea din minte, aș face-o.

Mă întorc pe o parte și închid ochii. Cum trebuie să fie ca un băiat să te placă atât de mult, încât să plângă pentru tine? Și nu orice băiat, Josh. Josh al nostru.

Ca să-i răspund la întrebare: da, cred că am fost îndrăgostită cu adevărat. Deși doar o dată. De Josh. De Josh al nostru.

6

Asta este povestea despre cum au ajuns împreună Margot și Josh. Într-un fel, am aflat-o mai întâi de la Josh.

Era cu doi ani în urmă. Stăteam la bibliotecă, în timpul pauzei. Eu îmi făceam tema la mate; Josh mă ajuta pentru că e bun la mate. Aveam capetele aplecate peste pagina mea, atât de apropiate, că puteam să simt mirosul săpunului pe care-l folosisese în acea dimineață. *Irish Spring*.

Apoi, a spus:

— Am nevoie de sfatul tău într-o chestie. Îmi place de cineva.

Pentru o fracțiune de secundă am crezut că vorbea de mine. Am crezut că o să spună că era vorba de mine. Am sperat. Era începutul anului. Am ieșit împreună aproape în fiecare zi din august, uneori cu Margot, dar de obicei doar noi doi, pentru că Margot avea stagiul la plantația Montpellier de trei ori pe săptămână. Am înotat o grămadă. Aveam un bronz de milioane de la atâta înot. Deci, pentru o fracțiune de secundă, am crezut că va spune numele meu.

Dar apoi am văzut cum a roșit, cum s-a uitat în gol, și am știut că nu era din cauza mea.

Mental, am parcurs lista cu fetele care ar fi putut să fie. Era o listă scurtă. Josh nu ieșea cu o tonă de fete; îl avea pe cel mai bun prieten al său, Jersey Mike, care se mutase din New Jersey în timpul gimnaziului, și pe celălalt cel mai bun prieten, Ben, și cam atât.

Ar fi putut să fie Ashley, o fată dintr-a unsprezecea, care făcea parte din echipa de volei. El a ales-o odată drept cea mai drăguță fată dintr-a unsprezecea. În apărarea lui, eu l-am pus să o facă; i-am cerut să spună care era cea mai drăguță fată din fiecare an. La clasa a noua, anul meu, a numit-o pe Genevieve. Nu că aș fi fost surprinsă, dar tot m-a durut puțin.

Ar fi putut să fie Jodie, studenta de la librărie. Josh vorbea des despre cât de deșteaptă era Jodie, despre cât de cultivată era pentru că studiasse în străinătate, în India, și acum era budistă. Ha! Eu eram cea pe jumătate coreeană; eu eram cea care l-a învățat pe Josh să mănânce cu bețișoarele. La mine acasă a mâncat *kimchi*⁸ pentru prima dată.

Eram pe punctul de a-l întreba la cine se referea, când a venit la noi bibliotecarul să facă liniște, apoi ne-am întors la treburile noastre și Josh nu a mai adus vorba de asta, iar eu nu l-am mai întrebat. Sincer, nu voiam să știu. Nu eram eu și asta era tot ce mă interesa.

Nu m-am gândit nicio secundă că fata pe care o plăcea era Margot. Nu că n-aș fi văzut-o ca pe o fată de care să-ți placă. Mai fusese plăcută și înainte, de către un anumit gen de tipi. Cei deștepți, care ar fi făcut echipă cu ea la chimie și care ar fi candidat împotriva ei pentru un post în consiliul elevilor. Dacă mă gândesc bine acum,

⁸ Mâncare tradițională coreeană.

nici nu era atât de surprinzător că Josh o plăcea pe Margot, având în vedere că și el e genul ăsta de băiat.

Dacă m-ar întreba cineva cum arată Josh, aş spune că este pur și simplu banal. Arată ca genul de tip de la care te-ai aștepta să fie bun la computere, genul de tip care numește benzile desenate *romane grafice*. Păr șaten. Nu un șaten special, doar șatenul obișnuit. Ochi verzi care bat în cafeniu spre centrul pupilei. Face parte din categoria uscățivilor, dar e puternic. Știu asta pentru că mi-am scrântit odată glezna lângă vechiul teren de baseball și el m-a cărat în spate tot drumul până acasă. Are pistrii, care îl fac să arate mai mic decât este de fapt. Și o gropiță în obrazul stâng. Mereu mi-a plăcut gropița aia. Ar avea o față atât de serioasă fără ea.

Ceea ce a fost surprinzător, ba chiar șocant, a fost că Margot avea să-l placă la rândul ei. Nu din cauza felului de a fi al lui Josh, ci din cauza felului de a fi al lui Margot. Nu am auzit-o niciodată vorbind despre faptul că-i place de cineva până atunci, nici măcar o dată. Eu eram cea zvăpăiată, „drăcușorul împielit“, cum ar spune bunica din partea albă a familiei. Nu Margot. Margot era deasupra lucrurilor acestea. Ea exista într-un fel de plan mai înalt, unde lucrurile de genul ăsta — băieții, machiajul, hainele — nu contau cu adevărat.

Felul în care s-a întâmplat a fost subit. Margot a venit târziu de la școală în acea zi de octombrie; avea obrații rozalii de la aerul rece de munte și avea părul împletit și o eșarfă în jurul gâtului. Lucrase la un proiect pentru școală, venise timpul cinei, iar eu gătisem pui cu parmezan și niște spaghete subțiri într-un sos de roșii apos.

Ea a intrat în bucătărie și a anunțat:

— Am ceva să vă spun.

Ochii ei erau foarte luminoși; țin minte că își dădea jos eșarfa de la gât.

Kitty își făcea temele la masa din bucătărie, tati era în drum spre casă, iar eu amestecam cu lingura în sosul apos.

— Ce? am întrebat eu și Kitty.

— Josh mă place, a spus Margot, ridicând din umeri satisfăcută; umerii i-au ajuns aproape de urechi.

Am rămas nemișcată. Apoi am scăpat lingura de lemn în sos.

— Josh... *Josh?* Josh al nostru?

Nici nu puteam să mă uit la ea. Îmi era teamă că va observa.

— Da. M-a așteptat azi după ore ca să-mi spună. A zis — Margot zâmbise jalnic — a zis că sunt fata perfectă pentru el. Îți vine să crezi?

— Uau, am spus, și am încercat să transmit fericire prin acel cuvânt, dar nu știu dacă mi-a ieșit. Tot ce simțeam era disperare. Și gelozie. Gelozie atât de neagră și de densă, încât aș fi putut să mă sufoc din cauza ei. Așa că am încercat din nou, de data asta cu un zâmbet pe față.

— Uau, Margot.

— Uau, se auzi Kitty ca un ecou. Deci acum sunteți iubit și iubită?

Mi-am ținut respirația, așteptându-i răspunsul.

Margot a luat o firimitură de parmezan între degete și și-a aruncat-o în gură.

— Da, așa bănuiesc.

Apoi a zâmbit, iar ochii ei s-au făcut, brusc, blânzi și senini. Am înțeles atunci că și ea îl plăcea. Mult.

În seara aceea mi-am scris scrisoarea către Josh.

Dragă Josh...

Am plâns mult. Într-o clipită, s-a terminat. S-a terminat înainte să am măcar o șansă. Ce a contat nu a fost că Josh a ales-o pe Margot. A fost că Margot l-a ales pe el.

Deci asta a fost tot. Am plâns până nu am mai putut. Mi-am scris scrisoarea. Am trecut peste toată povestea. De atunci încolo, nu m-am mai gândit la el în felul acela. El și Margot sunt făcuți unul pentru celălalt. Sunt FSFÎ. Făcuți Să Fie Împreună.

Încă sunt trează când Margot se întoarce în pat, dar închid repede ochii și mă prefac că dorm. Kitty e ghemuită lângă mine.

Aud un zgomot înfundat și întredeschid un ochi ca să mă uit la Margot. E cu spatele la noi; i se scutură umerii. Plânge.

Margot nu plânge niciodată.

Acum că am văzut-o pe Margot plângând din cauza lui, sunt mai convinsă ca niciodată — nu s-a terminat între ei.

A doua zi, o conducem pe Margot la aeroport. Afară, îi încarcăm valizele într-un cărucior de bagaje — Kitty încearcă să se urce în vârful lor și să danseze, dar tata o trage jos imediat. Margot insistă să intre de una singură, exact cum a spus că va face.

— Margot, măcar lasă-mă să vin cu tine la controlul bagajelor, spune tati, încercând să manevreze suportul de bagaje în jurul ei. Vreau să te văd trecând de controlul de securitate.

— O să fiu bine, repetă ea. Am mai zburat singură până acum. Știu să dau bagajele la control.

Se întinde în vârful picioarelor și îl ia pe tata pe după umeri.

— O să te sun de îndată ce ajung acolo, promit.

— Sună în fiecare zi, îi șoptesc.

Nodul din gâtul meu se mărește și câteva lacrimi mi se scurg pe obraji. Speram că n-o să plâng, fiindcă știam că Margot nu o va face, și e stânjenitor să plângi de una singură, dar nu mă pot abține.

— Să nu îndrăznești să ne uiți, o avertizează Kitty.

Asta o face pe Margot să zâmbească.

— Nu aş putea niciodată.

Ne îmbrăţişează pe fiecare încă o dată. Pe mine mă lasă la urmă, așa cum ştiam că va face.

— Să ai grijă de tati și de Kitty. De-acuma, tu ești la conducere.

Nu vreau să-i dau drumul, așa că o țin și mai strâns; încă mai aștept și mai sper să apară un fel de semn, un fel de indiciu că îi va fi la fel de dor de noi cum ne va fi nouă de ea. Apoi ea râde, iar eu îi dau drumul.

— Pa, Gogo, îi spun ștergându-mă la ochi cu un colț al tricoului.

Cu toții o privim în timp ce își împinge căruciorul de bagaje spre ghișeul pentru check-in. Plâng și mai tare, ștergându-mi lacrimile cu dosul palmei. Tati își pune un braț în jurul meu și unul în jurul lui Kitty.

— O să așteptăm până termină de stat la coada pentru controlul de securitate, spune el.

Când încheie cu check-inul, Margot se întoarce spre noi și ne privește prin ușile de sticlă. Își ridică o mână și o flutură de câteva ori, apoi se îndreaptă spre șirul de oameni de la controlul de securitate. O privim îndepărtându-se, gândindu-ne că s-ar putea întoarce din nou spre noi, dar nu o face. Deja pare atât de departe. Eleva de nota zece, Margot cea mereu capabilă. Când va fi rândul meu să plec, mă îndoiesc că voi fi la fel de puternică precum ea. Dar, sincer, cine mai e ea?

Plâng tot drumul spre casă. Kitty îmi spune că sunt mai copilăroasă decât ea, dar apoi mă apucă de mână, de pe bancheta din spate, și mă strânge, și știu că și ea e tristă.

Chiar dacă Margot nu e o persoană gălăgioasă, casa pare tăcută. Goală, cumva. Cum va fi peste doi ani, când

voi pleca și eu? Ce vor face atunci tati și Kitty? Nu suport gândul că ei s-ar întoarce atunci într-o casă goală și întunecată, fără mine și Margot. Poate că nu voi pleca departe; poate chiar o să stau acasă, măcar în primul semestru. Cred că asta ar trebui să fac.

Mai târziu, în cursul după-amiezii, sună Chris și îmi spune să ne întâlnim la mall; are nevoie de părerea mea despre o geacă de piele, și, ca să-mi dau seama despre ce e vorba, trebuie să o văd în persoană. Sunt mândră că-mi cere o consultație vestimentară, și mi-ar prinde bine să ies din casă și să nu mai fiu tristă, dar sunt agitată în legătură cu condusul de una singură spre mall. Eu (la fel ca oricine altcineva, de fapt) m-aș considera o șoferiță sperioasă.

O întreb dacă nu-mi trimite mai degrabă o poză, dar Chris mă cunoaște prea bine.

— Nu, nu. Mișcă-ți fundul aici, Lara Jean. N-o să conduci niciodată mai bine dacă nu termini cu prostiile și dacă pur și simplu nu începi să conduci.

Deci asta hotărâsc să fac. Conduc mașina lui Margot spre mall. Adică am carnet și tot ce-mi trebuie, dar pur și simplu nu sunt foarte sigură pe mine. Tata m-a scos în oraș să-mi dea lecții, Margot la fel, și practic totul e bine cât sunt ei în mașină, dar mă tensionează când conduc singură. Schimbarea benzilor mă îngrozește. Nu-mi place să îmi iau ochii de la ce se întâmplă chiar în fața mea,

nici măcar pentru o secundă. Nu-mi place nici să merg cu prea mare viteză.

Dar partea cea mai rea e că am tendința de a mă pierde. Singurele locuri unde pot să ajung fără probleme sunt școala și magazinul de unde luăm mâncarea. La mall nu a trebuit să știu niciodată cum să ajung, pentru că Margot conducea mereu până acolo.

Acum însă trebuie să mă depășesc pe mine însămi, pentru că sunt responsabilă cu transportul lui Kitty prin oraș. Deși, sincer vorbind, Kitty e mai bună decât mine la indicații; știe să ajungă într-o grămadă de locuri. Dar nu vreau să stau s-o ascult cum îmi explică drumul. Vreau să mă simt ca sora cea mare; vreau să se relaxeze pe scaunul de lângă mine, știind cu certitudine că Lara Jean o va duce acolo unde trebuie, exact cum mă simțeam eu cu Margot.

Normal, aș putea să folosesc un GPS, dar mi s-ar părea absurd să m-apuc să introduc adresa mallului, unde am fost de o mie de ori până acum. Ar trebui să-mi dau seama intuitiv, ușor, să nici nu stau să mă gândesc la asta. În schimb, îmi fac griji la fiecare viraj, încerc să anticipez fiecare indicator către autostradă — merg spre nord sau spre sud? Virez aici sau la următoarea ieșire? Niciodată nu a trebuit să fiu atentă la așa ceva.

În schimb, astăzi, toate bune și frumoase. Ascult muzică la radio, dau din cap pe ritmul melodiei, chiar conduc cu o singură mână pe volan. Fac asta ca să par încrezătoare, și, cu cât simulez mai mult, cu atât pare mai real.

Totul merge atât de bine, că o iau pe scurtătură în loc să aleg autostrada. Îmi croiesc drum prin cartierul alăturat și, chiar și în timp ce o fac, mă întreb dacă a fost o idee chiar atât de bună. După câteva minute, locurile

nu îmi mai par familiare și îmi dau seama că, la un moment dat, ar fi trebuit să o iau la stânga, nu la dreapta. Îmi înving paninca, deși mă arde pe dinăuntru, și încerc să întorc.

Poți să o faci, poți să o faci.

E un indicator de oprire în intersecție. Nu văd pe nimeni pe trecere, așa că mă năpustesc în față. Nu văd nici măcar mașina din dreapta mea; o simt înainte s-o văd.

Țip ca o nebună. Am un gust ca de cupru în gură. Sângerez? Mi-am mușcat limba? O ating și e încă întreagă. Inima a luat-o la galop; îmi simt tot corpul rece și ud. Încerc să respir adânc, dar zici că nu e aer în jur.

Îmi tremură picioarele în timp ce cobor din mașină. Celălalt tip e deja afară, examinându-și mașina cu brațele încrucișate. E în vârstă, mai în vârstă decât tata, are părul încărunțit și poartă un șort cu crabi roșii. Mașina lui e în regulă; a mea are o adâncitură enormă pe o parte.

— Nu ai văzut indicatorul? mă ia la întrebări. Scriai mesaje pe telefon?

Clatin din cap. Mi se oprește respirația. Vreau măcar să nu încep să plâng. Atâta timp cât nu plâng...

Pare că îmi citește gândurile. Încruntătura sprâncnelor se mai destinde.

— Oricum, mașina mea arată OK, spune el șovăitor. Ești în regulă?

Dau iar din cap că da.

— Îmi pare atât de rău, spun eu.

— Voi puștii trebuie să fiți mai atenți, spune individul ca și cum eu nu aș fi zis nimic.

Nodul din gât mi se mărește.

— Îmi pare foarte, foarte rău, domnule.

El scoate un fel de mormăit.

— Ar trebui să suni pe cineva să te ia, îmi spune. Vrei să aștept aici?

— Nu, mulțumesc.

Dacă e un criminal în serie sau un pedofil? Nu vreau să fiu singură cu un necunoscut.

Bărbatul pornește mai departe.

Odată ce a plecat, îmi dau seama că ar fi trebuit să sun la poliție cât era încă aici. Nu trebuie să suni neapărat la poliție când faci un accident de mașină? Sunt destul de sigură că așa scria în manualul pentru șoferi. Deci asta ar fi încă o greșeală pe care am făcut-o. Mă așez pe bordură și mă holbez la mașina lui Margot. Am stăpânit-o doar pentru două ore și deja am stricat-o. Îmi las capul în poală și mă chircesc. Începe să mă doară gâtul. Tot acum încep să apară și lacrimile. Tata nu o să fie prea încântat. Margot la fel. Amândoi vor cădea probabil de acord că nu am ce căuta la volan nesupravegheată, prin oraș, și poate că așa e. Conducătorul unei mașini cere foarte multă responsabilitate. Poate că încă nu sunt pregătită. Poate că n-o să fiu niciodată. Poate că și atunci când o să fiu bătrână vor trebui să mă ducă tot surorile mele sau tata cu mașina, fiindcă și atunci o să fiu la fel de nepricepută.

Îmi scot telefonul și îl sun pe Josh. Când răspunde, îi zic:

— Josh, poți să m-m-mă ajuți cu ceva? și sunt jenată de cât de mult îmi tremură vocea.

Lucru pe care îl observă imediat, doar e Josh. Devine imediat atent și spune:

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai am făcut un accident de mașină. Nici nu știu unde sunt. Poți să vii să mă iei? *Tremurături peste tremurături.*

— Ești rănită? mă întreabă brusc.

— Nu, sunt bine. Sunt...

Dacă mai spun o vorbă, o să încep să plâng.

— Ce indicatoare vezi? Ce magazine?

Îmi întind gâtul ca să pot vedea.

— Falstone, spun eu.

Mă uit după cea mai apropiată casuță poștală.

— Sunt la Falstone Road, 8109.

— Am pornit. Vrei să te țin la telefon până ajung?

— Nu, e OK.

Închid telefonul și încep să plâng.

Nu știu de cât timp stăteam acolo plângând, când o altă mașină oprește în fața mea. Îmi ridic privirea, și e Audiul negru cu ferestre fumurii al lui Peter Kavinsky. Unul dintre geamuri e coborât.

— Lara Jean! Ești OK?

Dau din cap că da și fac un gest prin care vreau să-i spun că acum ar trebui să plece. Își ridică geamul la loc și chiar cred că va pleca mai departe, dar apoi trage pe dreapta și parchează. Peter coboară și începe să-mi examineze mașina.

— Chiar ai făcut-o praf, îmi spune. Ai făcut rost de datele de asigurare ale celui-lalt tip?

— Nu, mașina lui era în regulă.

Îmi șterg pe furiș lacrimile de pe obraji, cu mâna.

— A fost vina mea.

— Ai o asigurare bună?

Dau din cap că da.

— Și i-ai sunat deja?

— Nu. Dar vine altcineva.

Peter se așază lângă mine.

— Cât timp ai stat aici plângând de una singură?

Îmi întorc capul și mă șterg iar pe față.

— Nu plâng.

Eram prietenă cu Peter Kavinsky pe vremea când încă nu era Kavinsky și i se zicea Peter K. Aveam o gașcă întreagă în gimnaziu. Băieții erau Peter Kavinsky, John Ambrose McClaren și Trevor Pike. Fetele eram eu, Genevieve, Allie Feldman, care stătea în josul străzii, și uneori Chris.

Când am mai crescut, am aflat că Genevieve locuia la două străzi distanță de mine. E amuzant cât de mult se leagă copilăria de proximitate. Alegerea celui mai bun prieten ține de cât de apropiate aveți casele; alegerea celui lângă care stai la ora de muzică ține de cât de apropiate aveți numele în catalog. E așa, ca un joc de noroc. Genevieve s-a mutat într-un alt cartier în clasa a opta, și am mai rămas prietene o vreme după ce s-a întâmplat asta. Se întorcea în cartier să ieșim pe afară, dar era ceva diferit. Până prin liceu, Genevieve ne eclipsase deja. Încă era prietenă cu băieții, dar cu gașca fetelor se terminase. Eu și cu Allie am rămas prietene până anul trecut, când s-a mutat, dar mereu a fost ceva puțin umilitor în legătura asta a noastră, de parcă eram două bucăți de pâine uitate, iar împreună formam un sendviș uscat.

Nu mai suntem prieteni. Nici eu cu Genevieve, nici cu Peter. De asta e atât de ciudat să stau lângă el pe bordura cuiva, ca și cum nu s-a schimbat nimic. Telefonul îi bâzâie și și-l scoate din buzunar.

— Trebuie să plec.

Îmi trag nasul.

— În ce parte mergi?

— La Gen.

— Atunci ar trebui să te miști. Genevieve o să se înfurie dacă întârzii.

Peter scoate un *pfift*, dar se ridică în secunda următoare. Mă întreb cum e să ai atâta putere asupra unui băiat. Nu cred că aş vrea asta; e o responsabilitate prea mare să ții în palmă inima unei persoane. Peter urcă în mașină, iar după ce se mai gândește puțin, mă întrebă:

— Vrei să-i sun eu pe cei de la asigurări?

— Nu, e OK. Totuși, mersi că te-ai oprit. A fost chiar drăguț din partea ta.

Peter rânjește. Țin minte asta despre Peter — cât de mult îi plac laudele.

— Te simți mai bine acum?

Dau din cap că da. Chiar e adevărat.

— Bine, spune el.

Are privirea unui Făt-Frumos din alte timpuri. Ar putea să fie și un soldat cutezător din Primul Război Mondial, destul de frumos ca să facă o fată să-l aștepte ani întregi până se întoarce de pe front, atât de frumos că l-ar aștepta o veșnicie. Ar putea să poarte jacheta roșie de căpitan al echipei de fotbal și să conducă o decapotabilă Corvette, cu o singură mână pe volan, gata să ducă o fată la bal. Modul lui sănătos de a arăta bine aduce mai mult a trecut decât a prezent. Pur și simplu, e ceva la el care place fetelor.

Cu el m-am sărutat pentru prima dată. E atât de ciudat să mă gândesc acum la asta. Pare că a trecut o eternitate, când de fapt au trecut doar patru ani.

Josh apare un minut mai târziu, în timp ce îi scriu lui Chris că, până la urmă, nu voi mai ajunge la mall. Mă ridic.

— Ți-a luat ceva.

— Mi-ai spus numărul 8109. Aici e 8901!

Îi spun, sigură pe mine:

— Nu, categoric am zis 8901.

— Nu, categoric ai zis 8109. Și de ce nu răspundeai la telefon?

Josh coboară din mașină, iar când vede laterala mașinii mele, rămâne cu gura căscată.

— La naiba! I-ai sunat pe cei de la asigurări?

— Nu. Poți s-o faci tu?

Josh sună, apoi urcăm în mașina lui ca să așteptăm, cu aerul condiționat pornit. Am dat să mă așez pe bancheta din spate când, brusc, mi-am adus aminte. Margot nu mai e aici. Am stat în mașina lui Josh de atâtea ori, dar nu cred că am stat vreodată în față, lângă el.

—Ăăă, știi că Margot o să te omoare, nu-i așa? zice Josh.

Clatin din cap atât de vehement, încât părul îmi biciuie fața.

— Margot nu va afla, deci să nu suflă o vorbă!

— Când să-i zic, oricum! Ne-am despărțit, îți amintești? Mă încrunt la el.

— Nu suport când oamenii fac asta — când tu le ceri să țină ceva secret, iar ei, în loc să zică *da* sau *nu*, zic: *Cui i-aș spune*.

— Nu am zis: *Cui i-aș spune*.

— Spune doar *da* sau *nu*, și spune-o cu convingere. Nu spune ceva cu mai multe înțelesuri.

— N-o să-i spun nimic lui Margot. O să rămână între noi doi. Promit. În regulă?

— În regulă, spun eu. Apoi se lasă liniștea și niciunul dintre noi nu mai spune nimic; se aude doar aerul condiționat suflând din gurile de ventilație. Mi se face greață când mă gândesc cum o să-i spun lui tati. Poate că ar trebui să-i dau vestea cu lacrimi în ochi, ca să-i

fie milă de mine. Sau aş putea să-i spun ceva de genul: *Am nişte veşti bune şi nişte veşti proaste. Veştile bune sunt că eu sunt bine, nu am nicio zgârietură. Veştile proaste sunt că maşina e distrusă. Poate distrusă nu e cuvântul potrivit.*

Mintea mea e preocupată de alegerea cuvântului potrivit, când Josh spune:

— Dacă eu şi Margot ne-am despărţit înseamnă că nici tu n-o să mai vorbeşti cu mine?

Josh are un ton amar şi glumeţ, sau de parcă glumeşte cu amărăciune, dacă e posibilă combinaţia asta. Mă uit surprinsă spre el.

— Nu fi prost. Normal că o să vorbesc în continuare cu tine. Doar că nu în public.

Ăsta e rolul pe care îl joc când sunt cu el. Rolul surorii mai mici şi obraznice. Ca şi cum aş fi de vârsta lui Kitty. Ca şi cum n-ar fi doar un an diferenţă între mine şi el... Josh nu schiţează niciun zâmbet, doar arată posomorât, aşa că îmi ciocnesc fruntea de-a lui.

— A fost o glumă, nătângule.

— Ți-a spus că voia să facă asta? Adică ăsta a fost mereu planul ei?

Când vede că ezit, spune:

— Haide, ştiu că ție îți spune totul.

— Nu chiar. Nu de data asta, oricum. Sincer, Josh. Nu am știut nimic despre asta. Jur.

Îmi încrucieșez degetele. Josh absoarbe informația. Spune, mușcându-și buza:

— Poate o să se răzgândească. E posibil, nu?

Nu știi dacă e mai lipsit de inimă să spun *da* sau *nu*, pentru că el o să fie rănit indiferent de ce spun. Pentru că, deși sunt 99,9999% sigură că ea o să se împace cu el,

tot există o mică șansă să n-o facă și nu vreau să-i dau speranțe degeaba. Așa că nu spun nimic.

El înhite în sec, cu mărul lui Adam săltându-i în sus și-n jos.

— Nu, ai dreptate. Când Margot ia o decizie, nu se mai gândește a doua oară.

Te rog nu plânge, te rog, te rog.

Îmi odihnesc o mână pe umerii lui și-i spun:

— Nu se știe niciodată, Joshy.

Josh se uită drept înainte. O veveriță țâșnește în stejarul cel mare din curte. În sus și-n jos, și din nou în sus. Privim amândoi.

— La ce oră aterizează?

— Mai are câteva ore bune.

— Se... întoarce acasă de Ziua Recunoștinței?

— Nu. Nu au vacanță de Ziua Recunoștinței. E în Scoția, Josh! Ei nu sărbătoresc aceleași lucruri ca americanii, știi!

Iar glumesc, dar nu cu toată inima.

— Așa e, spune el.

— Totuși, o să ajungă acasă de Crăciun, îi spun eu și oftăm amândoi.

— Pot să-mi mai petrec timpul cu voi? mă întreabă Josh.

— Cu mine și cu Kitty.

— Și cu tatăl vostru.

— Nu plecăm nicăieri, îl asigur eu.

Josh pare ușurat.

— Bine. N-aș suporta să vă pierd și pe voi.

Când îl aud spunând-o, inima mea uită să mai bată pentru o secundă, eu uit să mai respir și, pentru o clipă, simt că mă ia cu amețeală. Apoi, la fel de repede cum a apărut, starea asta, agitația ciudată din pieptul meu, dispare și apare mașina de tractare.

Jenny Han

Când oprim în parcare de acasă, el spune:

— Vrei să fii acolo când îi spui tatălui tău?

Mă înșeninez, apoi îmi aduc aminte că Margot a spus că eu sunt la conducere acum. Sunt destul de sigură că a fi la conducere înseamnă și să fii responsabilă de propriile greșeli.

Tati nu se înfurie, până la urmă. Îi țin acel discurs cu veștile bune și cele proaste, iar el doar oftează și spune:

— Cât timp ești tu în regulă...

Mașina are nevoie de o piesă specială care trebuie trimisă din Indiana sau Idaho, nu mai țin minte exact. Între timp, eu trebuie fie să împart mașina cu tati, fie să mă duc la școală cu autobuzul, fie să-l rog pe Josh să mă ducă, idee care mi-a venit încă de la început.

Mai târziu, seara, sună Margot. Eu și Kitty ne uităm la televizor, așa că țin după tata să vină repede. Stăm pe canapea și trecem telefonul de la unul la altul, ca să vorbim pe rând cu ea.

— Margot, ghici ce s-a întâmplat azi! țipă Kitty.

Îmi clatin capul frenetic spre ea. *Nu-i spune despre mașină*, mimez eu, avertizând-o din ochi.

— Lara Jean a... — Kitty lasă o pauză chinuitoare — avut o ceartă urâtă cu tati. Da, a fost rea cu mine și tati i-a spus să se poarte frumos, și s-au certat.

Îi smulg telefonul din mână.

— Nu ne-am certat, Gogo. Kitty doar încearcă să mă enerveze.

— Ce-ați avut la cină? Ai gătit puiul pe care l-am dezghețat ieri-seară? întrebă Margot.

Vocea ei sună atât de departe. Dau volumul mai tare la telefon.

— Da, dar nu te mai gânde la asta. Te-ai instalat? Cum e colega ta de cameră?

— E de treabă. E din Londra și are un accent foarte elegant. O cheamă Penelope St. George-Dixon.

— Doamne, până și numele ei sună elegant, spun eu. Camera cum e?

— Camera e cam la fel ca dormitoarele de la Universitatea din Virginia, doar că mai veche.

— Cât e ora la voi?

— E aproape miezul nopții. Noi suntem cu cinci ore înainte, ții minte?

Noi suntem cu cinci ore înainte, de parcă deja consideră Scoția casa ei, și e plecată abia de o zi, nici măcar!

— Ne e deja dor de tine, îi spun.

— Și mie de voi.

După cină, îi dau un mesaj lui Chris să văd dacă vrea să treacă pe la noi, dar nu răspunde. Probabil a ieșit cu unul dintre tipii cu care vrea să se cupleze. Ceea ce e OK. Ar trebui să mai lucrez la albumul meu cu amintiri.

Speram să fi terminat cu albumul de amintiri al lui Margot înainte ca ea să plece la facultate, dar oricine a mai făcut asta vreodată știe că Roma n-a fost clădită într-o zi. Poți petrece un an sau mai mult lucrând la un astfel de album.

Pun muzica trupei de fete Motown, iar materialele sunt întinse în jurul meu, într-un semicerc. Perforatorul în formă de inimă, pagini și pagini de album, poze pe care le-am decupat din reviste, lipiciul, suportul de

panglici colorate cu panglicile mele Washi în toate culorile. Suvenire ca afișul din ziua când am văzut *Wicked* la New York, chitanțe, poze. Funde, nasturi, abțibilduri, brelocuri. Un album bun de amintiri are consistență. E gros, plin până la refuz și nu se închide de tot.

Lucrez la o pagină despre Josh-și-Margot. Nu-mi pasă ce spune Margot. Se vor împăca, știi asta. Și chiar dacă n-o vor face, nu imediat, Margot nu-l poate șterge din trecutul ei. A fost o parte atât de importantă din ultimul ei an de liceu. Și, până la urmă, din viața ei. Singurul compromis pe care sunt dispusă să-l fac e să nu folosesc panglica Washi cu inimi pe pagina asta, ci să o lipesc pe cea obișnuită, în carouri. Când pun însă panglica în carouri lângă poze, văd că nu se potrivesc prea bine culorile.

Așa că o dau deoparte și o folosesc pe cea cu inimi. Apoi, legănându-mă pe ritmul muzicii, îmi folosesc șablonul în formă de inimă ca să decupez o poză cu ei doi la bal. Lui Margot o să-i placă la nebunie.

Lipesc cu atenție o petală uscată de trandafir, dintr-un boboc prins de o rochie de-a lui Margot, când tata bate la ușă.

— Ce faci în seara asta? mă întreabă el.

— Asta, spun eu, lipind altă petală. Dacă trag tare, o să fie gata până la Crăciun.

— Aha.

Tata nu se mișcă. Doar stă în pragul ușii, privindu-mă cum lucrez.

— Eh, eu mă duc să mă uit la documentarul ăla nou cu Ken Burns, care începe acum. Dacă vrei să vii și tu...

— Poate, spun eu doar ca să fiu drăguță. Ar fi prea complicat să-mi aduc toate materialele la parter și să mă instalez iar. Am un ritm bun în momentul ăsta.

— De ce nu începi fără mine?

— OK. Te las să-ți vezi de treabă atunci, zice tati coborând târșâit scările.

Îmi ia aproape toată seara, dar termin pagina cu Margot și Josh, și iese chiar foarte bine. Următoarea e o pagină a surorilor. La pagina asta folosesc pentru fundal hârtie cu model de flori și lipesc o poză veche cu noi trei. Mami a făcut-o. Stăm dinaintea stejarului din fața casei noastre, îmbrăcate în hainele de biserică. Toate purtăm rochii albe și avem fundițe roz identice în păr. Cea mai bună parte legată de poza asta e că eu și Margot zâmbim dulce, în timp ce Kitty se scobește în nas.

Mă umflă râsul. Kitty o să aibă o criză când va vedea pagina asta. Abia aștept.

Margot spune despre clasa a unsprezecea că e cel mai important an, cel mai aglomerat an, un an atât de decisiv, încât tot restul vieții depinde de el. Deci cred că ar trebui să bag mare cu lecturile de plăcere până săptămâna următoare, când începe oficial școala și, implicit, clasa a unsprezecea. Stau pe treptele din fața casei citind un foarte romantic roman britanic de spionaj din anii 1980, pe care l-am luat cu șaptezeci și cinci de cenți la reducerile de la Prietenii Librăriei.

Tocmai ajung la cea mai bună parte (Cressida trebuie să-l seducă pe Nigel pentru a căpăta acces la codurile de spionaj) când Josh iese din casa lui ca să-și verifice corespondența. Mă vede, la rândul lui; își ridică mâna de parcă ar avea de gând să mă salute de acolo și să nu mai vină la mine, dar până la urmă o face.

— Hei, ce pijama drăguță ai, spune el în timp ce străbate aleea din fața garajului.

Chestia de pe mine e de un bleu pal, cu imprimeuri cu floarea-soarelui și se leagă după gât. Am luat-o de la un magazin vintage, cu reducere de 75%. Și nu e o pijama.

— E o salopetă de vară, îi spun întorcându-mă la carte.

Încerc discret să ascund coperta cu mâna. Ultimul lucru de care am nevoie e să râdă Josh de mine pentru că citesc o carte de duzină, când eu doar încerc să mă bucur de o după-amiază relaxată.

Pot să-l simt cum se uită la mine, așteptând cu brațele încrucișate. Îmi ridic privirea.

— Ce e?

— Vrei să mergem la un film în seara asta, la Bess? Ru-lează ceva de la Pixar. Putem s-o luăm și pe Kitty.

— Normal, dă-mi un mesaj când vrei să pornim spre cinema, spun eu întorcând pagina cărții. Nigel îi desface Cressidei nasturii de la bluză, iar ea se întreabă dacă somniferul pe care l-a strecurat în merlotul lui o să-și facă efectul, dar în același timp speră că asta nu se va întâmpla prea repede, pentru că Nigel sărută surprinzător de bine.

Josh se apleacă spre mine și încearcă să se uite mai bine la carte. Îi îndepărtez mâna cu o palmă, dar nu înainte de a-l auzi citind cu voce tare:

— Bătăile inimii Cressidei se întetiră în timp ce Nigel își mișca mâna pe coapsa ei acoperită de dresul subțire.

Josh izbucnește în râs.

— Ce naiba citești aici?

Îmi ard obrazii.

— Hai, taci odată.

Josh se retrage, chicotind.

— O să te las cu Cressida și Noel, atunci.

— Ca să știi și tu, e Nigel, strig eu spre el, deși s-a întors deja cu spatele.

Kitty e foarte entuziasmată că ieșim cu Josh. Amândouă dăm din cap aprobator când Josh îi cere fetei de la standul cu mâncare să pună untul pe floricele în straturi

(la fund, în mijloc și deasupra). Kitty stă pe scaunul dintre noi, iar partea amuzantă e că râde atât de tare, încât își lovește picioarele unul de celălalt în aer. E atât de ușoară, că scaunul tot dă să se plieze la loc, iar eu râd cu Josh pe deasupra capului ei.

Mereu când mergeam la film cu Josh și Margot, Margot era cea care stătea pe scaunul din mijloc. O făcea ca să ne poată șopti la ureche amândurora. Nu a vrut niciodată să mă simt pe dinafară pentru că ea avea prieten și eu nu. Era atât de atentă la asta, încât m-am și îngrijorat, la început, că ar fi simțit ceva din sentimentele pe care eu le nutrisem cândva. Dar ea nu e cineva care să ascundă sau să înfrumusețeze adevărul. E pur și simplu o soră mai mare foarte bună. Cea mai bună.

Mă rog, erau și momente când mă simțeam pe dinafară. Nimic legat de romantism, ci de prietenie. Mereu am fost prietenă cu Josh.

Dar în momentele când o lua în brațe pe Margot la coada pentru floricele, sau când vorbeau în șoptă în mașină, iar eu stăteam ca un copil pe bancheta din spate, un copil care nici măcar nu putea să audă ce vorbesc adulții, mă simțeam puțin invizibilă. M-au făcut să-mi doresc să am și eu cui să-i șoptesc pe bancheta din spate.

Mă simt ciudat să fiu eu cea care stă pe scaunul din față. Priveliștea nu e prea diferită de cea pe care o aveam în spate. De fapt, totul pare bine și normal, și neschimbat, ceea ce e o alinare.

Mai târziu, seara, mă sună Chris, exact când îmi făceam pedichiura cu diferite nuanțe de roz. E așa mult zgomot pe fundal, că trebuie să strige:

— Ia ghici!

— Ce e? Abia te aud!

Mă dau pe degetul mic cu o ojă de culoarea punciu-lui de fructe, numită *Dă-mă gata*.

— Stai un pic.

Îmi dau seama că s-a retras în altă cameră pentru că brusc e mai multă liniște.

— Acum mă auzi?

— Da, mult mai bine.

— Ghici cine s-a despărțit.

Am trecut la un roz mai închis, care arată ca guma de mestecat Hubba-Bubba, dar cu un strop de roșu în plus.

— Cine?

— Gen și Kavinsky! Ea i-a dat papucii.

Fac ochii mari.

— Nu pot să cred! De ce?

— Am auzit că a cunoscut un tip de la Universitatea din Virginia cât a lucrat ca animatoare. Îți garantez că l-a înșelat toată vara pe Kavinsky.

Aud pe cineva strigând-o pe nume pe Chris iar ea spunându-mi:

— Trebuie să plec. Mi-a venit rândul la *bocce*⁹.

Apoi Chris închide, fără să mai adauge nimic, pentru că ăsta e stilul ei.

De fapt, am cunoscut-o pe Chris prin Genevieve. Sunt verișoare; mamele lor sunt surori. Chris mai venea pe la mine pe-acasă când eram mici, dar nici măcar atunci nu se înțelegea cu Gen. Se certau pe a cui Barbie să-l aibă pe Ken, pentru că era doar un singur Ken. Eu nici nu încercam să mă lupt pentru Ken, deși era, practic, al meu. Mă rog, al lui Margot. La școală, unii nici măcar

⁹ Joc italianesc în aer liber, cu bile, asemănător franțuzescului *pétanque*.

nu știu că Gen și Chris sunt verișoare. Nu seamănă, dar chiar deloc: Gen e micuță de statură, cu brațe puternice și păr blond-deschis, de culoarea margarinei. Iar Chris e blondă, dar blondă platinată, e mai înaltă și are umeri lați, de înotătoare. Oricum, e și ceva asemănător la ele.

Chris a fost destul de rebelă când eram boboace. Mergea la toate petrecerile, se îmbăta, se cupla cu băieți mai mari. În anul ăla, un tip dintr-a unșpea, din echipa de *lacrosse*, le-a spus tuturor că a făcut sex cu Chris în vestiarul băieților, și nici măcar nu era adevărat. Genevieve l-a pus pe Peter să-l amenințe cu bătaia dacă nu le spunea tuturor adevărul. Am crezut că Genevieve a făcut un lucru drăguț pentru Chris, dar Chris o ținea una și bună că Gen a făcut-o doar ca să nu spună lumea că e rudă cu o curvă. După asta, Chris n-a prea mai ieșit pe afară și și-a văzut de treburile ei cu cei de la o altă școală.

Totuși, are și acum aceeași reputație de pe vremea când era boboacă. Se preface că nu i-ar păsa, dar știu că-i pasă, măcar puțin.

Duminica, tati face lasagna. O face după propria rețetă, așa că pune sos mexican de fasole neagră, ca să arate mai interesant; sună scârbos, dar chiar nu observi boabele. Josh vine și el la noi, prin urmare tati are trei ajutoare, chestie pe care o adoră. La cină, când vine vorba de Margot, mă uit spre Josh și observ cât de rigid devine, și chiar îmi pare rău pentru el. Și Kitty trebuie să fi observat, pentru că schimbă subiectul și vorbește despre desert, care constă în niște fursecuri cu unt de arahide pe care le-am copt ceva mai devreme, în cursul după-amiezii.

Pentru că tati a fost cel care a gătit, noi, fetele, răspundem de bucătărie. El folosește toate vasele când face lasagna, așa că e cea mai grea curățenie, dar merită.

Apoi, ne relaxăm toți trei în camera cu televizorul. E duminică seara, dar nu prea pare, pentru că mâine este Ziua Muncii, și mai avem doar o singură zi până începe școala. Kitty lucrează la colajul ei cu câini, *quelle surprise!*

— Ce rasă de câine vrei cel mai mult să primești? o întreabă Josh.

Kitty îi răspunde cu viteza luminii:

— Un akita.

— Băiat sau fată?

Răspunsul ei vine din nou foarte prompt:

— Băiat.

— Ce nume o să-i pui?

Kitty ezită, și știi de ce. Mă rostogolesc și o gâdil în talpa goală.

— Știi ce nume o să-i pui, îi spun eu cântat.

— Taci, Lara Jean! strigă ea strident.

Josh își îndreaptă întreaga atenție spre noi.

— Hai, spune-ne, o imploră Josh.

Mă uit spre Kitty și ea îmi aruncă o privire ucigătoare, de parcă ar avea lasere în loc de ochi.

— Nu mai contează, spun eu cuprinsă, brusc, de un fel de neliniște.

Poate că o fi Kitty mezina familiei, dar sigur nu e cineva de care să-ți bați joc. Apoi, Josh mă trage de părul prins în coadă de cal și spune:

— Hai, Lara Jean! Nu ne lăsa în suspans.

Mă proptesc în coate și Kitty încearcă să-mi acopere gura cu mâna.

— Vine de la un băiat pe care-l place, spun eu chicotind.

— Taci, Lara Jean, taci odată!

Kitty mă lovește cu piciorul, iar când face asta, își rupe din greșeală una dintre pozele cu câini. Lasă să-i scape un strigăt și se pune în genunchi ca s-o examineze. Se înroșește la față, luptându-se din răspuțeri să nu izbucnească în plâns. Mă simt ca ultima ticăloasă. Mă ridic și încerc s-o îmbrățișez ca să-i arăt că-mi pare rău, dar ea se răsuțește, îndepărtându-se de mine, și-mi trage una în picior atât de tare, încât scot un țipăt de durere. Ridic

poza și încerc să o limesc, dar Kitty mi-o smulge din mâini și i-o dă lui Josh.

— Josh, repar-o, spune ea. Lara Jean a stricat-o de-a binelea.

— Doar te tachinam, Kitty, spun eu pe un ton jalnic. Nu aveam de gând să spun numele băiatului. Nu l-aș fi spus niciodată.

Ea mă ignoră, iar Josh netezește la loc hârtia cu un suport de pahare, apoi, cu concentrarea unui chirurg, lipește la loc cele două bucăți de hârtie. Își șterge fruntea.

— Pff, cred că am reușit.

Aplaud și încerc să-i prind privirea lui Kitty, dar nu vrea să se uite la mine. Știu că o merit. Băiatul de care e îndrăgostită Kitty e chiar Josh.

Kitty șterpelește rapid colajul de la Josh și spune pe un ton rigid:

— Mă duc sus să lucrez la el. Noapte bună, Josh.

— Somn ușor, Kitty, răspunde Josh.

— Somn ușor, Kitty, spun eu umil, dar ea deja fuge pe scări și nu-mi răspunde.

Când auzim ușa de la dormitorul ei închizându-se, Josh se întoarce spre mine și spune:

— Ai dat de necaz.

— Știu, zic eu.

Simt cum îmi urcă din stomac o senzație de greață. De ce am făcut asta? Chiar în timp ce o făceam, știam că e o greșeală. Margot nu mi-ar fi făcut așa ceva niciodată. Nu așa trebuie să le trateze surorile mai mari pe cele mai mici, mai ales când diferența de vârstă e atât de mare ca între mine și Kitty.

— Cine e puștiul ăsta pe care îl place?

— Un băiat de la școală.

Josh oftează.

— Chiar crezi că e destul de mare ca să-i placă de un băiat? Mi se pare că e cam mică pentru toate astea.

— Am avut pasiuni dintr-astea și la nouă ani, îi spun eu.

Încă mă gândesc la Kitty. Mă întreb ce pot să fac să nu mai fie supărată pe mine. Nu prea cred că prăjiturelele cu zahăr o vor face să uite, de data asta.

— Cine? mă întreabă Josh.

— Cine ce?

Poate dacă aș putea cumva să-l conving pe tati să-i ia un cățeluș...

— Cine a fost primul băiat de care ți-a plăcut?

— Hmm. Primul de care mi-a plăcut *cu adevărat*?

Am avut destule pasiuni la grădiniță și în clasa întâi și a doua, dar nu cred că se pun la socoteală.

— Adică primul care chiar a contat?

— Exact.

— Păi... cred că Peter Kavinsky.

Josh mai are puțin și se îneacă.

— Kavinsky? Glumești, nu? E așa ușor de citit, credeam că ți-ar plăcea mai mult... nu știu, genul mai subtil. Peter Kavinsky e așa un clișeu... E ca făcut pentru rolul clasicului tip *cool* din filmele despre viața de liceu.

Ridic din umeri.

— Tu ai întrebat.

— Uau, spune el clătinând din cap. Doar... uau.

— Era altfel pe atunci. Adică era tot Peter, dar parcă nu chiar așa.

Când Josh se uită sceptic la mine, spun:

— Tu ești băiat, n-ai cum să înțelegi despre ce vorbesc.

— Ai dreptate. Nu înțeleg!

— Hei, tu ești cel care a fost îndrăgostit de doamna Rothschild!

Josh se înroșește.

— Era foarte drăguță pe atunci.

— Da, da, îi arunc eu o privire cunoscătoare. Era foarte „drăguță“.

Vecina noastră de vizavi, pe nume Rothschild, obișnuia să-și tundă gazonul purtând doar niște boxeri scurți și su-tienul de la costumul de baie. Băieții din cartier veneau în acele zile și se jucau, ca din întâmplare, la Josh în curte.

— Oricum, doamna Rothschild nu a fost prima mea pasiune.

— Nu?

— Nu. Tu ai fost.

Îmi ia câteva secunde să procesez informația. Chiar și atunci, tot ce reușesc să spun e:

— Ce?

— La început, când m-am mutat aici, înainte să-ți cunosc adevărata personalitate.

Îl lovesc în fluierul piciorului pentru ce a zis, iar el scoate un țipăt scurt.

— Aveam doisprezece ani, iar tu unsprezece. Te-am lăsat să te plimbi cu trotineta mea, mai știi? Trotineta aia era mândria și fericirea mea. Mi-am strâns banii de la două aniversări ca să mi-o cumpăr. Și te-am lăsat *pe tine* să te plimbi cu ea.

— Credeam că doar erai generos.

— Ai căzut cu ea și îi rămăsese o zgârietură mare pe o parte, continuă el. Ții minte?

— Da, țin minte că ai plâns.

— Nu am *plâns*. Am fost supărat, și pe bună dreptate. Iar acela a fost sfârșitul micii mele pasiuni.

Josh se ridică și mergem împreună spre holul de la intrare.

Înainte să deschidă ușa din față, el se întoarce către mine și spune:

— Nu știi ce-aș fi făcut dacă nu erai tu pe-aici după ce... m-a părăsit Margot.

Culoarea obrazilor i se transformă în roz, exact dedesubtul pistruilor lui atât de drăguți.

— Tu mă ții pe linia de plutire, Lara Jean.

Josh mă privește și, brusc, mă copleșește totul, fiecare amintire, fiecare moment pe care l-am trăit împreună.

Apoi el mă îmbrățișează scurt și strâns, și dispare în noapte.

Stau acolo, în dreptul ușii deschise, și un gând îmi trece prin minte atât de repede, atât de neașteptat. Un gând pe care nu mă pot abține să nu-l gândesc: *Dacă ai fi fost al meu, nu m-aș fi despărțit de tine nici într-un milion de ani.*

Iată cum l-am cunoscut pe Josh. Dădeam o petrecere pe gazonul din spatele casei, pentru ursuleții noștri de pluș, și aveam ceai și briose adevărate. Trebuia să dăm petrecerea în curtea din spate, ca să nu ne vadă nimeni. Eu aveam unsprezece ani, eram prea mare pentru asta, iar Margot avea treisprezece, era mult, mult prea mare pentru așa ceva. Eu fusesem cu ideea, după ce citisem despre asta într-o carte. Datorită lui Kitty, puteam să mă prefac că totul era pentru ea și s-o conving pe Margot să se joace cu noi. Mami murise cu un an în urmă, și de atunci Margot nu refuzase mai nimic dacă era pentru Kitty.

Aveam totul împrăștiat pe păturica lui Margot de când era bebeluș, cea albastră și scămoșată, imprimată cu verigițe. Am întins un serviciu ciobit de ceai, dintre cele ale lui Margot, minibriose cu afine și granule de zahăr, pe care le cumpărase tata de la magazin, convins de mine, și câte un ursuleț de pluș pentru fiecare. Purtam toate pălării, fiindcă așa insistasem eu. Am ținut-o una și bună că „trebuie să porți pălărie la o petrecere cu ceai“, și nu m-am oprit până ce nu și-a pus-o și Margot pe a

ei. Ea a purtat pălăria de grădinărit din paie a lui mami, Kitty purta un cozoroc de tenis, iar eu decorasem o veche căciulă de blană a bunicii, prinzându-i în vârf câteva floricele artificiale.

Turnam ceaiul călduț din termos în cești când Josh s-a cățarat pe gard ca să ne privească. Cu o lună în urmă, ne uitam din camera de joacă de la etaj cum se muta aici familia lui Josh. Speram să fie fete, dar apoi am văzut muncitorii descărcând din camion o bicicletă de băiat și ne-am întors la joaca noastră.

Josh s-a așezat pe gard, fără să scoată o vorbă, iar Margot a încremenit, stânjenită; s-a înroșit în obraji, dar și-a păstrat pălăria pe cap. Kitty a fost cea care l-a strigat.

— Hei, tu, a zis ea.

— Hei, a spus el.

Avea părul lăptos și și-l tot dădea din ochi. Purta un tricou roșu, găurit la umăr.

— Cum te cheamă? l-a întrebat Kitty.

— Josh.

— Ar trebui să te joci cu noi, Josh, i-a poruncit Kitty.

Așa că a făcut-o.

Nu știam, pe atunci, cât de important va deveni acest băiat pentru mine și pentru oamenii pe care îi iubesc cel mai mult. Dar chiar și dacă aș fi știut, ce altceva aș fi putut să fac? Eu nu aș fi fost niciodată cu el. Nu aveam cum.

Credeam că am trecut peste povestea asta.

Când mi-am scris scrisoarea, când mi-am luat rămas-bun, am vorbit serios, jur că așa am făcut. Nici nu a fost chiar atât de greu. Cel puțin, atunci când m-am gândit la cât de mult îl plăcea Margot, la cât de mult îi păsa de el. Cum aş fi putut s-o invidiez pe Margot pentru prima ei iubire? Margot, care a sacrificat atât de multe pentru noi toți. Mereu, absolut mereu ne-a pus pe mine și pe Kitty înaintea ei. Renunțarea la Josh a fost felul meu de-a o pune pe Margot pe primul loc.

Dar acum, stând singură în sufragerie, cu sora mea la mii de kilometri distanță și cu Josh vizavi, tot ce pot să gândesc e: *Josh Sanderson, eu te-am plăcut prima. Aveam toate drepturile să fii al meu. Dacă aş fi fost eu aleasa, te-aş fi băgat în valiză și te-aş fi luat cu mine, sau, știi ceva, chiar aş fi rămas aici. Nu te-aş fi părăsit niciodată. Pentru nimic în lume, nici într-un milion de ani.*

A avea genul ăsta de gânduri, a încerca genul ăsta de sentimente sunt mai mult decât lipsă de loialitate. Știu asta. E de-a dreptul trădare. O trădare care mă face să simt că am sufletul întinat. Margot a plecat de mai puțin de o

săptămână, și uită-te la mine cât de repede am săpat-o. Cât de repede am râvnit la ce-i al ei. Sunt o trădătoare de cea mai joasă speță fiindcă-mi trădez propria soră, și nu există trădare mai mare ca asta. Și acum, ce urmează? Ce-ar trebui să fac cu toate sentimentele astea?

Cred că există un singur lucru pe care *pot* să îl fac. Voi scrie o altă scrisoare. Un post-scriptum, lung de atâtea pagini câte trebuie scrise ca să șterg toate sentimentele care-mi vor fi rămas pentru el. O să închei cu toată povestea asta, odată pentru totdeauna.

Mă duc în camera mea și îmi iau stiloul special, cel cu cerneala neagră și vâscoasă ca un tuș. Îmi scot hârtia groasă de scris, și încep.

P.S. Încă te iubesc.

Încă te iubesc, și e într-adevăr o problemă enormă pentru mine, și mai e și o surpriză enormă. Jur că nu am știut. În tot acest timp, am crezut că am trecut peste. Cum aș fi putut să n-o fac, dacă Margot e cea pe care o iubești? Mereu a fost Margot...

Când termin, îmi pun scrisoarea în jurnal, în loc s-o pun în cutia de pălării. Am o senzație că nu e chiar *gata-gata*, că încă mai sunt multe de spus, doar că încă nu m-am gândit la ele.

Kitty e încă supărată pe mine. În urma revelației legate de Josh, uitasem cu totul de Kitty. Mă ignoră toată dimineața, iar când o întreb dacă vrea s-o duc la magazin ca să-și ia rechizite, izbucnește:

— Cu ce mașină? Pe a lui Margot ai stricat-o!

Au!

— Voiam să o iau pe a lui tati, când se întoarce de la Home Depot.

Mă îndepărtez de ea, lăsând destulă distanță cât să nu mă poată lovi cu mâinile sau cu picioarele.

— Nu-i nevoie să fii obraznică, Katherine.

Kitty scoate un mârâit, dar reacția ei e exact ceea ce-mi doream. Nu suport când e tăcută și supărată. Apoi însă se smucește și se întoarce cu spatele, spunând:

— Nu vorbesc cu tine. Știi ce-ai făcut, nu mai încerca să-mi intri în voie.

O urmăresc peste tot și încerc să o provoc să mai vorbească, dar în zadar. M-a concediat. Așa că renunț și mă întorc în camera mea și pun coloana sonoră din *Mermaids*. Îmi organizez pe pat ținutele pentru prima săptămână de școală, când primesc un mesaj de la Josh. Mă trec fiori pe șira spinării când îi văd numele pe ecranul

telefonului meu, dar îmi reamintesc mie însămi, cu asprime, de propriul jurământ. *Încă este al lui Margot, nu al tău.* Nu contează că s-au despărțit. A fost mai întâi al ei, ceea ce înseamnă că mereu va fi al ei.

Vrei să mergem la o plimbare cu bicicleta pe pista aia de lângă parc?

Mersul cu bicicleta e o activitate tipică pentru Margot. Ea adoră să facă excursii și drumeții și să meargă pe bicicletă. Eu nu. Și Josh știe asta. Nici nu mai am o bicicletă a mea, iar a lui Margot e prea mare pentru mine. A lui Kitty e mai apropiată de mărimea mea.

Îi scriu că nu pot; trebuie să-l ajut pe tata cu treburile casei. Nu e chiar o minciună. Tata m-a rugat să-l ajut să replanteze în ghivece câteva dintre florile lui. Iar eu i-am spus că, dacă mă obligă și dacă nu am de spus niciun cuvânt în privința asta, atunci sigur că da.

La ce are nevoie de ajutor?

Ce să spun? Trebuie să fiu atentă la scuze; Josh poate să se uite foarte ușor pe fereastră și să vadă dacă sunt sau nu acasă. Îi răspund vag: *Doar niște treburi mărunte prin casă.* La cum îl cunosc pe Josh, ar apărea cu o lopată, cu o greblă sau cu orice unealtă de care ar fi nevoie pentru treaba respectivă. Apoi ar rămâne la cină, pentru că el mereu rămâne la cină.

Spunea că îl țin pe linia de plutire. Eu, Lara Jean. Vreau să fiu cea persoană pentru el, vreau să fiu cea care îl ajută în momentele dificile. Vreau să fiu cea care are grijă să nu se lase împresurat de întuneric, până la întoarcerea lui Margot. Dar e greu. Mai greu decât am crezut.

Mă trezesc fericită că e prima zi de școală. Mereu mi-a plăcut mai mult prima zi de școală decât ultima. Primele zile sunt cele mai bune pentru că sunt noi începuturi.

Cât timp tati și Kitty sunt încă sus și se spală, eu fac clătite din grâu integral, cu banane feliate, preferatele lui Kitty. Micul dejun din prima zi de școală a fost mereu ceva important când era și mama, apoi Margot a preluat responsabilitatea asta, iar acum bănuiesc că e rândul meu. Clătitele sunt puțin cam îndesate, nu-s chiar așa ușoare și pufoase ca ale lui Margot. Și cafeaua... păi, cafeaua trebuie să fie maro-deschis ca ciocolata caldă? Când coboară și tati, spune pe un ton vesel:

— Simt miros de cafea!

Apoi bea din ea și îmi face un semn aprobator cu mâna, dar observ că nu mai soarbe și a doua gură. Bănuiesc că sunt mai bună ca brutar decât ca bucătar.

— Arăți ca o fată de la fermă, spune Kitty cu o urmă de răutate, și îmi dau seama că încă mai e măcar un pic supărată pe mine.

— Mulțumesc, spun eu.

Port o salopetă decolorată, de vară, și un tricou larg la gât, cu model floral. Costumația asta aduce puțin cu o versiune feminină a hainelor de fermier, dar într-un mod drăguț, după mine. Margot și-a lăsat acasă cizmele ei înalte, maro cu șireturi, care sunt doar cu jumătate de număr mai mari decât ce port eu. Cu șosete groase, îmi vin perfect.

— Îmi împletești părul pe o parte? o întreb pe Kitty.

— Nu meriți să-ți fac o coadă împletită, spune ea, lingându-și furculița. În plus, o coadă împletită ar fi deja prea mult.

Kitty are doar nouă ani, dar are un dezvoltat simț al modei.

— De acord, spune tata fără să-și ridice ochii din ziar.

Îmi pun farfuria în chiuvetă, apoi așez pachetul cu mâncare al lui Kitty lângă farfuria ei. Conține toate lucrurile ei preferate: un sandwich cu brânză Brie, chipsuri cu aromă de *barbecue*, fursecuri-curcubeu, sortimentul corect de suc de mere.

— Să ai o primă zi grozavă, îmi ciripește tata.

Își întoarce obrazul așteptând, iar eu mă aplec și îl pup. Încerc asta și cu Kitty, dar ea își întoarce obrazul în partea cealaltă.

— Ți-am luat sucul tău de mere preferat și marca ta preferată de Brie, îi spun eu rugătoare. Chiar nu vreau să începem anul cu stângul.

— Mulțumesc, pufnește ea.

Înainte să mă poată opri, îmi arunc brațele în jurul ei și o strâng atât de tare, încât o aud scheunând. Apoi îmi iau noua mea geantă cu model floral pentru reînceperea școlii și mă îndrept spre ușa din față. Este o nouă zi, un nou an. Am senzația că va fi unul bun.

Josh e deja în mașină, iar eu fug până acolo, deschid portiera și mă strecor înăuntru.

— Ai ajuns la timp, spune Josh.

Își ridică mâna ca să batem palma, iar când ni le lovim, se aude un pocnet satisfăcător.

— Asta a fost una bună, spune el.

— Măcar de nota opt, îl aprob.

Trecem ca glonțul pe lângă piscină, emblema cartierului nostru, apoi pe lângă Wendy's.

— Te-a iertat Kitty pentru chestia de aseară?

— Nu chiar, dar să sperăm că o va face în curând.

— Nimeni în afară de Kitty nu poate purta cuiva pică atâta vreme, spune Josh, iar eu îl aprob din toată inima.

N-aș putea niciodată să rămân mult timp supărată pe cineva, dar Kitty își păstrează ranchiuna intactă, de parcă de asta ar depinde viața ei.

— I-am făcut un pachet bun pentru prima zi de școală, așa că asta o să ajute, spun eu.

— Ești o bună soră mai mare.

— La fel de bună ca Margot? spun eu cântat.

— Nimeni nu e la fel de bun ca Margot, spunem amândoi în cor.

Școala a început în mod oficial și și-a regăsit propriul ritm. Primele câteva zile de școală sunt întotdeauna zile lipsite de griji, când ți se dau cărțile și orarele și îți alegi locul și colegul de bancă.

Acum e momentul când începe cu adevărat școala.

La ora de sport, antrenorul White ne-a dat drumul afară ca să ne bucurăm de vremea caldă, cât încă o mai avem. Eu și Chris ne plimbăm pe pista de alergare. Chris îmi povestește despre o petrecere la care a fost în weekendul cu Ziua Muncii.

— Aproape că m-am luat la bătaie cu o tipă care o ținea una și bună că am extensii. Nu e vina mea că am un păr fantastic.

Când ajungem la colțul pistei pentru a începe a treia tură, îl surprind pe Peter Kavinsky uitându-se la mine. La început am crezut că mi se pare — de ce să se fi holbat în direcția mea? —, dar e deja a treia oară. Joacă *frisbee* cu niște tipi. Când trecem de ei, Peter vine până la noi și spune:

— Pot să vorbesc puțin cu tine?

Eu și Chris ne uităm una la alta.

— Cu ea sau cu mine? întreabă ea.

— Cu Lara Jean.

Chris mă cuprinde protector cu mâna pe după umeri.

— Dă-i bătaie. Te ascultăm.

Peter își dă ochii peste cap.

— Vreau să discut cu ea între patru ochi.

— În regulă, izbucnește ea și o pornește înainte.

Se uită peste umăr spre mine, cu ochii măriți, ca un fel de *Ce se întâmplă?* Eu ridic din umeri, transmițându-i un *Nu am nicio idee!*

Peter îmi spune, cu o voce joasă și liniștită:

— Ca să știi, nu am BTS¹⁰.

Ce Dumnezeu? Mă holbez la el cu gura căscată.

— Nu am spus niciodată că ai avea așa ceva!

Vocea lui e tot joasă, dar realmente furioasă:

— Și nici nu iau de fiecare dată ultima bucată de pizza.

— Despre ce vorbești?

— Asta ai spus. În scrisoarea ta. Cum că sunt un tip egoist care umblă toată ziua după fete și le dă BTS. Ții minte?

— Ce scrisoare? Nu ți-am scris niciodată vreo scrisoare!

Ia stai. Ba da, am făcut-o. I-am scris o scrisoare, cam acum un milion de ani. Dar aceea nu e scrisoarea despre care vorbește. Nu poate fi.

— Ba da. Ai făcut-o. Îmi era adresată mie, de la tine.

O, Doamne. Nu. Nu. Nu-i adevărat ce se întâmplă. Asta nu e realitatea. Visez. Sunt în camera mea și visez, și Peter Kavinsky e în visul meu, uitându-se amenințător la mine. Închid ochii. Visez? Momentul acesta e real?

— Lara Jean?

Deschid ochii. Nu visez și totul este real. E un coșmar adevărat. Peter Kavinsky îmi ține scrisoarea în palmă. E scrisul meu, plicul meu, toate sunt ale mele.

¹⁰ Boli cu Transmitere Sexuală.

— Cum... cum ai făcut rost de asta?

— A venit ieri în cutia poștală, oftează Peter.

Apoi continuă, ursuz:

— Ascultă, nu e mare chestie; sper doar că nu umbli să spui la toată lumea că...

— A venit prin poștă? La tine acasă?

— Mda.

Simt că o să leșin. Chiar simt că o să leșin. Mă rog să leșin în momentul ăsta pentru că, dacă leșin, nu voi mai fi aici, în această clipă. Ar fi ca în filme, când o fată își pierde cunoștința din cauza ororii generale, iar lupta se petrece cât timp ea e adormită, apoi ea se trezește într-un pat de spital cu o vânătăie sau două, dar fără să fi asistat la toate acele chestii neplăcute. Aș vrea ca viața mea să fie așa, nu ca acum.

Pot simți cum încep să transpir. Îi spun, cu iuțeală:

— Ar trebui să știi că am scris acea scrisoare acum mult, mult timp.

— OK.

— Adică... cu ani în urmă. Cu ani și ani în urmă. Nici nu mai țin minte ce am spus.

De aproape, fața ta nu era atât chipeșă, cât frumoasă.

— Serios, scrisoarea aia e din școala generală. Nici nu știu cine ar fi putut s-o trimită. Pot să o văd?

Mă întind după scrisoare, încercând să rămân calmă, să nu par disperată. Doar liniștită și indiferentă. El ezită, apoi adoptă un rânjel perfect, tipic pentru el.

— Neaa, vreau să o păstrez. Nu am mai primit niciodată o scrisoare ca asta.

Fac un salt înainte și i-o smulg din mână, iute ca o pisică. Peter râde și își ridică mâinile deasupra capului, în semn că se predă.

— Bine, bine, poți s-o iei. *Geez*.

— Mersi.

Încep să mă îndepărtez de el. Hârtia îmi tremură în mână.

— Stai un pic, șovăie el. Auzi, să știi că nu am vrut să-ți fur primul sărut sau ceva de genu'. Adică, nu asta a fost intenția mea...

Eu râd, un râs forțat și fals, care sună prostesc chiar și pentru propriile mele urechi. Oamenii se întorc și se uită la noi.

— Scuzele sunt acceptate! E-o poveste veche!

Apoi o iau la fugă. Fug mai repede decât am fugit vreodată. Nu mă opresc decât în vestiarul fetelor.

Cum de s-a putut întâmpla așa ceva?

Mă prăbușesc pe podea. Am mai avut până acum visul cu mersul-dezbrăcată-la-școală. Am avut și o combinație de vise cu mersul-dezbrăcată-la-școală-și-uitatul-învățatului-pentru-un-test-la-un-curs-la-care-nu-m-am-înscris-vreodată. Momentul de față e de o mie de ori mai rău.

Apoi, pentru că nu a rămas nimic de făcut, scot scrisoarea din plic și o citesc.

Dragă Peter K,

În primul rând, refuz să-ți spun Kavinsky. Crezi că ești atât de cool, dacă-ți spun dintr-odată pe numele de familie. Ca să știi și tu, Kavinsky sună ca numele unui bătrân cu o barbă lungă și albă.

Știi că atunci când m-ai sărutat aș fi putut să încep să te iubesc? Uneori cred că da. Bineînțeles că da. Știi de ce?

Pentru că tu crezi că TOATĂ LUMEA te iubește, Peter. Asta nu suport eu la tine. Pentru că toată lumea chiar te iubește. Inclusiv eu. Da, odată. Nu și acum.

Aici sunt cele mai mari defecte ale tale:

Râgâi și nu îți ceri scuze. Tu doar presupui că toți ceilalți vor considera asta o chestie fermecătoare. Și dacă nu o fac, cui îi pasă, nu-i așa? Greșit! Ție îți pasă. Ți pasă foarte mult de ceea ce cred oamenii despre tine.

Mereu ieși ultima bucată de pizza. Niciodată nu întrebă dacă nu o vrea altcineva. E nepoliticos.

Ești atât de bun la toate. Prea bun. Ai fi putut să le dai o șansă și celorlalți să fie buni, dar nu ai făcut-o niciodată.

M-ai sărutat fără niciun motiv. Chiar dacă eu știam că o plăceai pe Gen, și tu știai că o plăceai pe Gen, și Gen știa că o plăceai pe Gen. Dar tot ai făcut-o. Doar pentru că ai putut. Chiar vreau să știu: De ce mi-ai face asta? Primul meu sărut trebuia să fie ceva special. Am citit despre asta, despre cum ar trebui să fie — artificii și fulgere, și sunetul valurilor spărgându-se în urechile tale. Nu am avut nimic din toate astea. Mulțumită ție, nu putea fi mai nespecial.

Cea mai proastă parte dintre toate e că sărutul ăla stupid și de nimic e lucrul care m-a făcut să încep să te plac. Înainte nu aș fi făcut-o niciodată. Înainte nici măcar nu mă gândeam la tine. Gen a spus mereu că tu ești băiatul care arată cel mai bine din anul nostru, și eu am fost de acord, pentru că, fără îndoială, tu ești acela. Dar încă nu îți văzusem farmecul. O

grămadă de oameni arată bine. Asta nu îi face interesanți, provocatori sau cool.

Poate că de asta m-ai sărutat. Ca să îmi controlezi mintea, ca să mă faci să te văd în acel mod. A funcționat. Micul tău truc a funcționat. De atunci încolo, te-am văzut. De aproape, fața ta nu era atât chipeșă, cât frumoasă. Câți băieți interesanți ai văzut până acum? Pentru mine era doar unul. Tu. Cred că are o mare legătură cu genele tale. Ai gene foarte lungi. Nedrept de lungi.

Chiar dacă nu meriți, bine, voi enumera și lucrurile care mi-au plăcut la tine:

Odată, la ora de științe, nimeni nu a vrut să facă echipă cu Jeffrey Suttleman pentru că mirosea a transpirație, iar tu te-ai oferit voluntar, ca și cum nu era mare chestie. Instantaneu, nimeni nu îl mai credea pe Jeffrey chiar așa de nașpa.

Încă mergi la cor, deși toți ceilalți băieși merg acum la cursuri pentru trupe sau orchestre. Cânteți chiar și solourile. Și dansezi, fără să te simți stânjenit.

Ai fost ultimul băiat care a crescut în înălțime. Iar acum ești cel mai înalt, dar e ca și cum ai fi dobândit asta. Pe de altă parte, când erai scund, nici că-i păsa cuiva că ești scund — fetele tot te plăceau, iar băieții tot te alegeau primul la baschet când aveam sport.

După ce m-ai sărutat, te-am plăcut tot restul clasei a șaptea și pentru o mare parte din clasa a opta. Nu a fost ușor, văzându-te cu Gen cum vă țineți de mână și vă sărutați în stația de autobuz. Probabil că o faci să se simtă foarte

specială. Pentru că ăsta e talentul tău, nu-i așa? Ești bun la a face oamenii să se simtă speciali.

Știi cum e să-ți placă de cineva de nu mai poți și să știi că nu va simți niciodată la fel? Probabil că nu. Oamenii ca tine nu trebuie să treacă prin situații de genul ăsta. A devenit mai ușor după ce Gen s-a mutat și nu am mai fost prietene. Măcar atunci nu a mai trebuit să ascult toate detaliile.

Iar acum, că anul e pe terminate, sunt sigură și că am trecut peste povestea cu tine. Acum sunt imună în fața ta, Peter. Sunt foarte mândră să spun că sunt singura fată din școala asta care a devenit imună la farmecele lui Peter Kavinsky. Totul pentru că în clasa a șaptea și în mare parte dintr-o opta am avut sentimente într-o doză prea mare și nocivă. De-acuma nu mai trebuie să-mi fac nicio grijă că voi ajunge bolnavă din dragoste. Ce ușurare! Pariez că, dacă te-aș mai fi sărutat o dată, m-aș fi îmbolnăvit cu siguranță, dar nu de dragoste. Probabil ar fi fost o BTS!

Lara Jean Song

Dacă aş putea să mă târăsc într-o gaură și din ea să-mi fac o vizuină în care să trăiesc confortabil pentru tot restul zilelor mele, ei bine, atunci asta aş face.

De ce-o fi trebuit să aduc vorba despre sărutul ăla? De ce?

Țin perfect minte și acum tot ce s-a întâmplat în ziua aceea, în casa lui Josh Ambrose McClaren. Eram la sub-sol, și mirosea a mucegai și detergent de rufe. Eu purtam pantaloni scurți albi și un top brodat, prins pe după gât, albastru cu alb, pe care îl furasem din dulapul lui Margot. Îmi pusesem pentru prima dată un sutien fără bretele. Era unul dintre sutienele lui Chris, și îl tot aranjem pentru că nu-l simțeam ca pe o chestie normală.

Era una dintre primele ieșiri fată-băiat în weekend, seara. Și asta era ceva ciudat, pentru că părea că există un scop. Nu ca mersul la Allie acasă, după școală, când băieții din cartier se află acolo ca să piardă vremea cu fratele ei geamăn. Și nici ca mersul la sala de jocuri din mall știind că, probabil, vom da peste băieți. De data asta a fost vorba de întocmirea unui plan, de drumul făcut cu mașina, de purtatul unui sutien special, totul într-o

sâmbătă seara! Fără părinți în jur, doar noi în subsolul ultraprivat al lui John. Trebuia să ne supravegheze fratele mai mare al lui John, dar John i-a dat zece dolari ca să stea în camera lui.

Nu că s-ar fi întâmplat ceva interesant, de exemplu un joc improvisat de „învârte sticla“ sau de „șapte minute în rai“ — două posibilități pentru care noi, fetele, ne-am pregătit cu gumă și luciu de buze. Tot ce s-a întâmplat a fost că băieții au jucat jocuri video, iar noi, fetele, am privit și ne-am jucat pe telefoane și am șușotit între noi. Apoi mamele și tații lor au venit să-i ia cu mașina, și a fost foarte dezamăgitor, după atâtea planuri și atâtea așteptări. Pe mine m-a nemulțumit nu pentru că plăceam pe cineva, ci pentru că îmi plăceau romantismul și drama, și speram că i se va întâmpla cuiva ceva tulburător.

Ei bine, s-a întâmplat.

Chiar mie!

Eu și cu Peter eram singuri la parter, ultimele două persoane care trebuiau luate cu mașina. Stăteam amândoi pe canapea. Eu îi tot dădeam mesaje lui tata, *Unde eeeeești?*, iar Peter se juca pe telefon.

Apoi, a spus pe neașteptate:

— Părul tău miroase a cocos.

Nici măcar nu stăteam așa apropiați.

— Serios? Poți să simți de acolo? am spus eu.

El s-a apropiat grăbit și mi-a mirosit părul, dând din cap:

— Da, îmi aduce aminte de Hawaii sau ceva de genu' ăsta.

— Mersi, am spus eu.

Nu am fost sigură că era un compliment, dar părea destul de aproape de așa ceva încât să-i mulțumesc.

— Am tot oscilat între un șampon cu cocos și unul de bebeluș, al surorii mele, fiindcă voiam să experimentez, să văd care-mi face părul mai mătășos...

Apoi, Peter Kavinsky s-a aplecat brusc spre mine și m-a sărutat, iar eu m-am năucit cu totul. Nu mă gândisem la el în niciun fel înainte de acel sărut. Era prea drăguț, prea dulce. Nu era deloc genul meu de băiat. Dar după ce m-a sărutat, el a fost, luni întregi, singurul lucru la care m-am gândit.

Dacă Peter e doar începutul? Dacă... Dacă celelalte scrisori ale mele vor fi cumva și ele trimise? Către John Ambrose McClaren. Kenny din tabără. Lucas Krapf.

Josh.

O, Doamne, Josh!

Mă ridic de pe podea dintr-o săritură. Trebuie să găsesc cutia aia de pălării. Trebuie să găsesc scrisorile.

Mă întorc afară, pe pistă. N-o văd nicăieri pe Chris, deci bănuiesc că fumează în spatele sălii de sport. Mă duc țintă la antrenor, care stă în tribune uitându-se în telefon.

— Nu mă pot opri din vomitat, scâncesc eu.

Mă încovoiez și îmi cuprind zona stomacului cu brațele.

— Pot, vă rog, să merg la cabinetul medical?

Antrenorul abia dacă își ridică ochii din telefon.

— Sigur.

Imediat ce ies din raza lui vizuală, alerg spre libertate. Ora de sport e ultima oră de astăzi, iar casa mea e la doar câțiva kilometri de școală. Fug ca vântul. În viața mea nu cred că am mai fugit atât de hotărât sau de rapid, și probabil că nici n-o voi mai face vreodată. Fug atât de

iute, încât trebuie să mă opresc de câteva ori, pentru că simt că sunt pe cale să vărs. Apoi îmi aduc aminte de scrisori și de Josh, și de faimosul citat: *De aproape, fața ta nu era atât chipeșă, cât frumoasă, și o iau din nou la fugă.*

Imediat ce ajung acasă, urc iute la etaj și caut prin dulap după cutia de pălării. Nu e pe raftul de sus, unde stă de obicei. Nu e pe podea, nici în spatele stivei cu jocuri de societate. Nu e nicăieri. Mă las în patru labe și încep să scotocesc prin maldăre de pulovere, cutii de pantofi și materiale pentru bricolaj. Mă uit în locuri în care n-ar putea să fie, pentru că e o cutie de pălării și e mare, dar mă uit oricum. Cutia mea de pălării nu e nicăieri.

Mă prăbușesc pe podea. Sunt într-un film de groază. Viața mea a devenit un film de groază. Telefonul bâzâie, lângă mine. E Josh. „Unde ești? Te-ai întors acasă cu Chris?” Îmi închid telefonul și cobor în bucătărie ca s-o sun pe Margot de pe telefonul fix. E în continuare primul meu impuls, să apelez la ea când am probleme. Voi omite pur și simplu partea cu Josh și mă voi concentra pe partea cu Peter. Ea va ști ce este de făcut; mereu știe ce e de făcut. Sunt gata să izbucnesc într-un *Gogo*, *îmi e dor de tine atât de mult și totul se duce de râpă fără tine*, dar când răspunde la telefon, are o voce foarte adormită și pot să-mi dau seama că tocmai am trezit-o din somn.

— Dormeai? întreb eu.

— Nu, doar mă întinsesem puțin, minte ea.

— Ba da, *chiar* dormeai! *Gogo*, nu e nici măcar ora zece acolo! Stai, sau este? Iar am calculat eu greșit?

— Nu, ai dreptate. Doar că sunt foarte obosită. M-am trezit de la ora cinci pentru că...

Vocea i se pierde în depărtare.

— Ce s-a întâmplat?

Ezit. Poate că ar fi mai bine să n-o împovărez pe Margot cu toate astea. Vreau să spun, abia a ajuns la facultate: pentru momentul ăsta a muncit din greu; ăsta e visul ei devenit realitate. Ar trebui să se distreze, nu să stea cu grijă pentru ce se întâmplă pe acasă în lipsa ei. Și-n fond, ce i-aș putea spune? Uite, am scris niște scrisori de dragoste care au ajuns să fie trimise, inclusiv una pe care o scrisesem pentru iubitul tău?

— Nu s-a întâmplat nimic, spun eu.

O să fac ce-ar fi făcut și Margot, adică îmi voi da seama singură cum să procedez.

— Clar sună ca și cum s-a întâmplat ceva, cască Margot. Spune-mi.

— Întoarce-te la somn, Gogo.

— OK, zice ea, căscând din nou.

Închidem amândouă, iar eu îmi fac o înghețată cu sirop, direct în cutiuța de carton: sos de ciocolată, frișcă, nuci mărunțite. Toppingurile. Mă întorc cu ea la mine în cameră și o mănânc întinsă pe jos. Mă îndop de parcă ar fi un remediu, până o termin pe toată, până la ultima înghițitură.

Puțin mai încolo mă trezesc cu Kitty stând la capătul patului.

— Ai înghețată pe cearșafuri, mă informează ea.

Eu scot un geamăt și mă întorc pe o parte.

— Kitty, asta e cea mai mică problemă a mea din ziua asta.

— Tati vrea să știe dacă vrei pui sau hamburgeri la cină.

Eu sunt pentru pui.

Mă ridic imediat. Tati e acasă! Poate știe el ceva. El a avut febra aceea a curățeniei, când a aruncat tot felul de lucruri. Poate că asta a dus la dispariția cutiei mele de pălării. Ea a ajuns într-un loc sigur, iar scrisoarea lui Peter n-a fost decât o întâmplare nefericită!

Sar ca arsă din pat și cobor în fugă scările, cu inima gata să-mi sară din piept.

Tata se află în biroul lui, citind o carte groasă despre picturile lui Audubon, cu ochelarii pe nas.

Dintr-o singură răsuflare, îl întreb:

— Tati-ai-văzut-cutia-mea-de-pălării?

El își ridică privirea; are o expresie confuză pe față și-mi pot da seama că încă e cu gândul la păsările lui Audubon și deloc atent la starea mea frenetică.

— Care cutie?

— Cutia mea turcoaz de pălării, pe care mi-a dat-o mami!

— Ah, cutia aia..., spune el cu un aer în continuare confuz. Își dă jos ochelarii.

— Nu știi. Se poate să fi ajuns în același loc ca rolele tale.

— Ce înseamnă asta? Ce tot încerci să spui?

— Goodwill. E o mică posibilitate să le fi dus la Goodwill.

Când icnesc, tata spune, pe un ton defensiv:

— Rolele acelea nici nu-ți mai veneau. Doar ocupau spațiu degeaba!

Mă prăbușesc pe podea.

— Erau roz și erau *vintage* și le păstrasem pentru Kitty... dar nu de ele este vorba. Nu-mi pasă de role. Îmi pasă de cutia mea de pălării! Tati, nici n-ai idee ce-ai făcut!

Tata se ridică și încearcă să mă salte de pe podea. Îi rezist și mă trântesc cu un *flop!* pe spate, ca un peștișor auriu.

— Lara Jean, nici măcar nu știi dacă am scăpat de ea. Haide, hai să aruncăm o privire prin casă, bine? Hai deocamdată să nu ne alarmăm.

— Există un singur loc unde ar fi putut să fie, și nu e acolo. A dispărut.

— Atunci voi verifica la Goodwill mâine, în drum spre serviciu, spune el lăsându-se pe vine lângă mine. Îmi aruncă privirea aceea — înțelegătoare, dar în același timp exasperată și intrigată, un fel de: *Cum se poate ca ADN-ul meu de om rațional și sănătos la cap să fi creat așa o fiică nebună?*

— E prea târziu. E prea târziu. N-are rost.

— Ce era în cutia aia, de-i așa importantă?

Îmi pot simți înghețata cu sirop întărindu-se în stomac. Pentru a doua oară pe ziua de astăzi mă simt de parcă o să mă îmbolnăvesc.

— Doar... totul.

El face o grimasă.

— N-am știut că era de la mami... sau că era așa importantă...

În timp ce se retrage spre bucătărie, îmi spune:

— Hei, ce zici de-o înghețată cu sirop înainte de cină? Asta te-ar înveseli?

De parcă desertul dinainte de cină ar fi chestia care mă înveselește, de parcă aș fi de vârsta lui Kitty, și nu de șaișpe spre șapteșpe ani. Nici nu mă obolesc să-l învrednicesc cu un răspuns. Doar zac acolo pe podea, cu obrazul lipit de lemnul rece și tare. În plus, n-a mai rămas niciun strop de înghețată, dar va afla asta cât de curând.

Nici nu vreau să mă gândesc la cum o să citească Josh scrisoarea. Nici măcar nu vreau să mă gândesc. E mult prea groaznic.

După cină (pui, la cererea lui Kitty), eu sunt în bucătărie, spălând vasele, când aud soneria. Tati deschide ușa, și aud vocea lui Josh.

— Hei, domnule doctor Covey. Lara Jean e pe aici?

O, nu. Nu, nu, nu, nu. Nu pot da ochii cu Josh. Știu că va trebui s-o fac la un moment dat, dar nu azi. Nu fix în secunda asta. Nu pot. Pur și simplu nu pot.

Dau drumul farfuriei înapoi în chiuvetă, ies repede pe ușa din spate, cobor iute treptele și o tulesc de-a curmezișul curții, către casa familiei Pearce. Urc apoi, gâfâind, pe scara de lemn și iată-mă cocoțată în vechea

casă din copac a lui Carolyn Pearce. N-am mai fost în locul ăsta din școala generală. Obişnuiam să stăm uneori aici sus, seara — eu, Chris, Genevieve și Allie, și băieții de câteva ori.

Arunc o privire printre scândurile de lemn, adună ghem, așteptând să-l văd pe Josh luând-o înapoi spre casa lui. Când sunt sigură că e înăuntru, cobor pe scară și fug înapoi la mine. Toată ziua am ținut-o numai într-o fugă. Acum, că mă gândesc la chestia asta, chiar mă simt epuizată.

A doua zi dimineată mă trezesc cu forțe proaspete. Sunt o fată ce are un plan. Pur și simplu va trebui să-l evit pe Josh pentru totdeauna. Atât și nimic mai mult. Și dacă nu pentru totdeauna, măcar până apele se vor liniști și el va uita de scrisoarea mea. Tot e o mică șansă ca el să n-o fi primit niciodată. Poate că, indiferent cine i-o fi trimis scrisoarea lui Peter, n-a trimis-o decât pe aceea! Nu se știe niciodată.

Mama a spus mereu că optimismul e cea mai bună trăsătură a mea. Și Chris, și Margot au spus că e enervant, dar răspunsul meu e că nimeni n-a murit dacă a privit partea plină a paharului.

Când cobor la parter, tati și Kitty sunt deja la masă, mâncând niște pâine prăjită. Îmi pun un bol cu cereale și mă așez lângă ei.

— O să mă opresc la Goodwill în drum spre serviciu, spune tata din spatele ziarului, ronțâind pâinea prăjită. Sunt sigur că o să dau de cutia aia de pălării pe acolo.

— Ți-a dispărut cutia de pălării? mă întreabă Kitty. Cea pe care ți-a dat-o mami?

Dau din cap că da și îmi îndes cereale în gură. Trebuie să plec cât mai repede, altfel risc să dau peste Josh când ies.

— Oricum, ce era în cutie? întrebă Kitty.

— E ceva personal, spun eu. Tot ce trebuie să știi e că ce e înăuntru e valoros pentru mine.

— O să te superi pe tati dacă n-o să-ți primești niciodată cutia de pălării înapoi?

Kitty își răspunde singură la întrebare, înainte să apuc eu.

— Mă îndoiesc. Tu nu ești niciodată supărată pentru mult timp.

E adevărat. Niciodată nu pot să stau prea mult timp supărată pe cineva.

Mijind ochii peste ziar, tata o întrebă pe Kitty:

— Da' ce naiba era în cutia aia?

Kitty ridică din umeri. Apoi spune, cu gura plină de pâine:

— Probabil niște berete franțuzești?

— Nu, nicio beretă.

Le arunc amândurora o privire urâtă.

— Acum mă scuzați. Nu vreau să întârzii la școală.

— Nu pleci puțin cam repede?

— Azi iau autobuzul, spun eu.

Și probabil că în fiecare zi, până va fi reparată mașina lui Margot, dar nu e nevoie să știe ei asta.

Felul în care curge mai departe povestea e determinat de niște coincidențe ciudate. Practic, e un dezastru care se întâmplă cu încetinitorul. Pentru ca ceva să meargă în halul ăsta de prost trebuie ca toate să se adune și să lovească la marele la fix sau, în acest caz, în momentul total nepotrivit.

Dacă șoferul autobuzului nu ar fi avut probleme cu marșarierul la ieșirea dintr-o fundătură, luându-i astfel patru minute în plus ca să ajungă la școală, n-aș fi dat niciodată nas în nas cu Josh.

Dacă mașina lui Josh ar fi pornit și nu ar fi trebuit să fie dus la școală de tatăl său, n-ar fi ajuns tocmai atunci lângă dulăpiorul meu. Și dacă Peter nu ar fi trebuit să se întâlnească cu doamna Wooten în biroul de consiliere, n-ar fi trecut pe hol, zece secunde mai târziu. Și poate că toată chestia asta nu s-ar fi întâmplat. Dar s-a întâmplat.

Sunt la dulăpiorul meu; ușa e blocată, iar eu încerc să trag de ea până se deschide. Reușesc într-un sfârșit s-o deschid, și uite-l pe Josh, stând fix lângă mine.

— Lara Jean...

Are o expresie confuză, ca speriat de bombe.

— Am încercat și aseară să vorbesc cu tine. Am venit la tine acasă, dar nimeni n-a putut să te găsească...

Ține în mână scrisoarea mea.

— Nu înțeleg. Ce e asta?

— Nu știu..., mă aud spunându-i.

Vocea mea pare îndepărtată. De parcă aș pluti undeva deasupra mea, privind de acolo cum se desfășoară totul.

— Vreau să spun, e de la tine, nu?

— O, uau.

Trag aer în piept și accept scrisoarea.

— De unde ai făcut rost de asta?

— Mi-a fost trimisă prin poștă, spune Josh îndesându-și mâinile în buzunare. Când ai scris-o?

— Cu mult timp în urmă, spun eu și las să-mi scape un hohot slab de râs, ce sună fals. Nici nu mai țin minte când. Se poate să fi fost în școala generală.

Bravo, Lara Jean. Ține-o tot așa. El spune încetișor:

— Corect... dar pomenești la un moment dat și de mer-sul la film cu Margot, Mike și Ben. Asta a fost acum vreo doi ani.

Îmi mușc buza.

— Așa e. Adică, a fost *cam* cu multă vreme în urmă. În imaginea de ansamblu...

Simt că puțin lipsește să nu dau în plâns, atât de puțin încât, dacă-mi pierd concentrarea chiar și pentru o secundă, dacă șovăi, o să izbucnesc în lacrimi și asta o să facă totul și mai rău, dacă se poate așa ceva. Acum trebuie să fiu calmă și degajată, și nepăsătoare. Lacrimile ar distruge totul.

Josh se holbează la mine atât de intens, că trebuie să mă uit în altă parte.

— Atunci... simți ceva pentru mine, sau...?

— Vreau să spun, da, absolut, am avut o pasiune pentru tine la un moment dat, înainte ca tu și Margot să începeți să ieșiți împreună. Acum o mie de ani.

— De ce n-ai spus niciodată nimic? Pentru că, Lara Jean... Doamne, nu știu...

Mă ațintește cu privirea, și e una confuză, dar mai e ceva în afară de asta.

— E o nebunie. Mă simt, ca să zic așa, mințit în față.

Felul în care se uită acum la mine mă face să mă întorc în timp, într-o zi de vară când eu aveam paisprezece ani și el cincisprezece, și ne întorceam acasă de nu mai știu unde. Se uita atât de fix la mine, încât eram sigură că va încerca să mă sărute. Mă cuprinsese neliniștea, așa că am început să mă cert cu el și nu s-a mai uitat așa la mine niciodată.

Până în acest moment.

Te rog să nu faci asta. Te rog, nu.

Indiferent la ce se gândește, indiferent ce ar vrea să spună, nu vreau să aud. Aș face orice, absolut orice ca să nu aud. Înainte să poată vorbi, o fac eu:

— Mă întâlnesc cu cineva.

Lui Josh îi pică fața.

— Ce?

Ce?

— Da. Ies cu cineva, cineva pe care-l plac foarte, foarte mult, deci nu-ți face griji în legătură cu asta.

Flutur scrisoarea ca și cum e doar o hârtie, un gunoi, ca și cum nu mi-am vărsat la propriu sentimentele pe pagina aia, la un moment dat. O îndes în geanta mea.

— Eram foarte confuză când am scris-o. Nici nu știu cum de-a fost trimisă. Sincer, nici nu merită să vorbim

despre ea. Așa că, te rog, te rog eu, nu-i spune nimic lui Margot despre asta.

El încuviințează din cap, dar nu-i destul. Am nevoie de un angajament verbal. Am nevoie să aud cuvintele ieșind din gura lui. Așa că adaug:

— Juri? Pe viața ta?

Dacă Margot ar afla vreodată... cred c-aș muri.

— În regulă, jur. Vreau să spun, nici măcar n-am mai vorbit de când a plecat.

Îmi dau drumul la respirație.

— Nemaipomenit. Mersi.

Sunt pe punctul de a pleca la treburile mele, dar Josh mă oprește.

— Cine e tipul?

— Care tip?

— Tipul cu care ieși.

Acela este momentul când îl văd. Peter Kavinsky, plimbându-se pe hol. Ca prin farmec. Peter cel frumos, cu părul lui negru. Merită o melodie pe fundal, atât de bine arată.

— Peter. Kavinsky. Peter Kavinsky!

Sună clopoțelul, iar eu o șterg pe lângă Josh.

— Trebuie să plec! Mai vorbim, Josh!

— Stai! strigă el.

Fug spre Peter și mă arunc în brațele lui ca o ghiulea dintr-un tun. Am mâinile pe după gâtul lui și picioarele încrucișate în jurul mijlocului său, și nu-mi dau seama cum știe corpul meu să facă asta, pentru că eu cu siguranță n-am mai atins un băiat în acest fel. Parcă suntem într-un film și muzica crește în intensitate, iar valurile se sparg în jurul nostru. Excepție face doar expresia lui Peter, care e de pur șoc și neîncredere, poate și cu o

picătură de amuzament, pentru că lui Peter îi place să fie amuzat. Ridicând din sprâncene, îmi spune:

— Lara Jean? Ce...?

Nu-i răspund. Doar îl sărut.

Primul meu gând e că mușchii mei i-au memorat buzele. Cel de-al doilea e că sper ca Josh să se uite. Trebuie să se uite sau am făcut toate astea degeaba.

Inima îmi bate atât de tare, încât uit să mă mai tem că aș putea s-o fac greșit. Pentru că, pentru vreo trei secunde, îmi întoarce sărutul. Peter Kavinsky, băiatul din visele oricărei fete, mă sărută la rândul lui.

Nu am sărutat prea mulți băieți până acum. Peter Kavinsky, John Ambrose McClaren, vărul cu un ochi ciudat al lui Allie Feldman, iar acum din nou Peter.

Deschid ochii și-l văd pe Peter holbându-se la mine cu aceeași expresie de mai devreme. Foarte sincer, îmi spun:

— Mulțumesc.

— Cu plăcere, îmi răspunde el, după care eu îi sar din brațe și sprintez în direcția opusă.

Îmi ia toată ora de istorie și o mare parte din cea de engleză ca să-mi calmez bătăile inimii. L-am sărutat pe Peter Kavinsky. Pe hol, în fața tuturor. În fața lui Josh.

În mod evident, nu m-am gândit prea bine la toată povestea asta. Așa ar spune Margot, punând accentul pe *evident*. Dacă m-aș fi gândit *mai bine*, aș fi inventat un iubit și n-aș fi ales o persoană reală. Mai exact, nu l-aș fi ales pe Peter K. El e efectiv cea mai proastă alegere pe care puteam să o fac, pentru că îl cunoaște toată lumea. E Peter Kavinsky, pentru numele lui... Pete. Kavinsky, din cuplul Gen și Kavinsky. Nu contează că s-au despărțit. În școala asta, sunt ca și căsătoriți.

Îmi petrec restul zilei ascunzându-mă. Chiar îmi mănânc prânzul în toaleta fetelor.

Ultima oră de azi e cea de sport. Cu Peter. Antrenorul White ne-a ținut iar o prelegere despre aparatele dintr-o sală de sport, iar noi trebuie să exersăm folosirea lor. Peter și prietenii lui deja știu cum să le folosească, așa că se separă de grup și fac un concurs de aruncări libere la coș, așa că nu am nicio șansă să vorbesc cu el. La un moment dat, mă surprinde uitându-mă la el și îmi face cu ochiul, lucru care mă face să vreau să mă usuc și să mor.

După terminarea orei, îl aștept pe Peter în fața vestiarului băieților, plănuid ce să-i spun, cum să-i explic totul. Voi începe cu „În legătură cu dimineața asta...” și voi râde puțin, adică vai, cât de amuzant a fost totul!

Peter iese ultimul de la vestiar. Are părul ud de la duș. E ciudat că băieții fac duș la școală, fiindcă fetele n-o fac niciodată. Mă întreb dacă au cabine separate acolo sau doar o grămadă de dușuri și niciun pic de intimitate.

— Hei, îmi zice el când mă vede, fără să se oprească.

— În legătură cu azi-dimineață..., spun eu grăbită, vorbind cu spinarea lui. Râd, și Peter se întoarce cu fața spre mine, privindu-mă lung.

— A, da. Ce-a fost toată chestia aia?

— A fost o glumă stupidă, încep eu.

Peter își încrucișează brațele și se rezeamă de dulăpioare.

— A avut vreo legătură cu scrisoarea aia pe care mi-ai trimis-o?

— Nu. Adică, ba da. Oarecum.

— Uite, zice el blând, cred că ești drăguță. Într-un mod ciudat. Dar eu și Gen abia ne-am despărțit, și nu mă aflu într-un moment în care pot fi iubitul cuiva. Deci...

Rămân cu gura căscată. Peter Kavinsky încearcă să scape de mine. Și... „într-un mod ciudat“? Cum adică, eu sunt ciudată? „Drăguță într-un mod ciudat“ e o insultă! O adevărată insultă!

El vorbește în continuare, se uită în continuare la mine cu o privire afectuoasă.

— Vreau să spun, sunt categoric flatat. Că m-ai plăcut în tot acest timp... e flatant, știi?

E de ajuns. Mie mi-a ajuns, cu siguranță.

— Nu te plac, spun eu cu voce tare. Deci nu există niciun motiv să te simți flatat.

Acum e rândul lui Peter să se arate surprins. Se uită repede în jur, să vadă dacă a auzit cineva. Se apleacă în față și-mi șoptește:

— Atunci de ce m-ai sărutat?

— Te-am sărutat *pentru că* nu te plac, explic eu, de parcă ar fi ceva evident. Vezi tu, scrisorile mele au fost trimise de altcineva. Nu de mine.

— Stai puțin. „Scrisorile“? Câți suntem aici?

— Cinci. Iar tipul pe care *chiar* îl plac a primit și el una.

Peter se încruntă.

— Cine?

De ce ar trebui să-i dau lui explicații?

— Asta e... o chestie personală.

— Hei, cred că am dreptul să știu, având în vedere că tu m-ai băgat în povestea asta, spune Peter cu o privire tăioasă.

Îmi mușc buza de sus și scutur din cap, iar el adaugă:

— Dacă există cu adevărat acel tip...

— Există! E Josh Sanderson.

— Nu cumva el iese cu soră-ta?

Dau din cap că da. Sunt uimită că el chiar știe de treaba asta. Nu credeam că Josh și Margot ar fi pe radarul lui.

— Sunt despărțiți acum. Dar nu vreau să știe că simt ceva pentru el... din motive evidente. Așa că... i-am spus că tu erai iubitul meu.

— Deci m-ai folosit ca să salvezi aparențele?

— Practic, asta s-a întâmplat.

Practic, exact asta s-a întâmplat.

— Ești o fată nostimă.

Mai întâi sunt drăguță într-un mod ciudat; acum sunt o fată nostimă. Știu ce înseamnă asta.

— Oricum, mersi că ți-ai jucat rolul, Peter.

Îl orbesc cu ceea ce sper eu că este un zâmbet victorios și mă răsucesc pe călcâie.

— Ne mai vedem!

Peter se întinde și mă apucă de geantă.

— Stai, deci Sanderson crede că eu sunt iubitul tău, nu? Deci ce-ai de gând să-i spui?

Încerc să scutur din umeri ca să mă eliberez, dar el nu-mi dă drumul.

— Încă n-am rezolvat partea asta. Dar o voi face.

Îmi ridic bărbia.

— Ca să vezi și tu cât sunt de ciudată.

Peter râde tare, cu gura până la urechi.

— Chiar că ești nostimă, Lara Jean.

Telefonul vibrează lângă mine. E Chris.

— E adevărat?

O pot auzi pufăind din țigară.

— Ce să fie adevărat?

Stau întinsă pe burtă, în pat. Mama mi-a spus că, dacă mă doare stomacul, trebuie să mă întind pe burtă și îmi va fi mai bine, pentru că zona respectivă se va încălzi. Totuși, nu cred că ajută. Am avut noduri în stomac toată ziua.

— Ai sărit pe Kavinsky și l-ai sărutat ca o nebună?

Închid ochii și scâncesc. Mi-aș dori să pot spune că nu, pentru că nu sunt genul de persoană care face așa ceva. Dar am făcut-o, deci bănuiesc că sunt genu' acela de persoană. Motivele mele au fost însă foarte bune! Vreau să-i spun lui Chris adevărul, numai că toată chestia e pur și simplu prea jenantă.

— Mda. Am sărit pe Peter Kavinsky și l-am sărutat. Ca o nebună.

Chris oftează.

— Măi să fie!

— Știu.

— La ce naiba te gândeai?

— Sincer? Nici nu știu. Pur și simplu... am făcut-o.

— Căcat. Nu știam că ai fi în stare. Într-un fel, sunt impresionată.

— Mersi.

— Dar știi că Gen o să vină după tine, nu-i așa? Or fi ei despărțiți, însă ea tot crede că Peter îi aparține.

Stomacul mi se contractă brusc.

— Mda. Știu. Mi-e teamă, Chris.

— O să fac tot ce pot ca să te protejez de ea, dar știi cum este. Mai bine păzește-ți spatele.

Chris închide. Mă simt chiar mai rău ca înainte. Dacă ar fi fost Margot aici, probabil ar spune că scrierea acelor scrisori a fost fără rost de la bun început și s-ar lua de mine pentru că am spus o minciună atât de gogonată. Apoi m-ar ajuta să găsesc o soluție. Dar Margot nu e aici — e în Scoția — și, mai mult decât atât, ea e singura persoană cu care nu pot vorbi despre asta. Nu trebuie să afle niciodată, și sub nicio formă, ce am simțit eu pentru Josh.

După ceva timp, mă ridic din pat și mă duc, pâș-pâș, până în camera lui Kitty. Ea e pe podea, scotocind prin sertarul de jos. Îmi spune, fără să-și ridice privirea:

— Mi-ai văzut pijamaua cu inimioare?

— Am spălat-o ieri, deci probabil că e încă în uscător. Vrei să ne uităm la un film și să jucăm *Uno* în seara asta? Mi-ar prinde bine o seară care să mă înveselească.

Kitty se luptă să se ridice de pe podea.

— Nu pot. Mă duc la ziua Aliciei Bernard. E scris în carnet, la programul pe azi.

— Cine e Alicia Bernard?

Mă prăbușesc pe patul nefăcut al lui Kitty.

— E fata cea nouă. A invitat toate colegile din clasă. Mama ei o să ne facă *crêpes* la micul dejun. Știi ce e o *crêpe*?

— Da.

— Ai mâncat vreodată? Am auzit că pot fi și dulci, și sărate.

— Da, am mâncat odată una cu Nutella și căpșuni.

Eu, Josh și Margot am mers cu mașina la Richmond pentru că Margot voia să meargă la muzeul dedicat lui Edgar Allan Poe. Am luat prânzul la o cafenea din centrul orașului și eu asta mi-am comandat.

Ochii lui Kitty se măresc de poftă.

— Sper că așa le va face și mama ei.

Apoi se năpustește pe scări în jos, bănuiesc că pentru a-și găsi pijamaua în uscătorul de la parter. Ridic de pe podea porcușorul de pluș al lui Kitty și îl strâng în brațe. Deci până și sora mea de nouă ani are planuri vineri seara. Dacă ar fi fost Margot aici, am fi mers la film cu Josh sau ne-am fi oprit la azilul Belleview pentru ora de cocteil. Dacă ar fi fost tata acasă, poate mi-aș fi luat inima în dinți să-i împrumut mașina ori să-l conving să mă lase undeva, dar nici măcar atâta nu pot să fac.

După ce Kitty pleacă, luată de cineva cu mașina, mă întorc în camera mea și îmi organizez colecția de pantofi. E puțin cam devreme să trec deja la pantofii de iarnă și să renunț la sandale, dar îi dau înainte și o fac pentru că așa am chef. Mă gândesc să mă ocup și de haine, dar asta nu ar mai fi o ocupație mărunță. În schimb, mă așez și îi scriu lui Margot o scrisoare, pe o hârtie cumpărată din Coreea de bunica. E de un albastru-deschis, iar marginile au model cu miei albi, pufoși. Îi vorbesc despre școală,

despre noua profesoară a lui Kitty, despre un tricou de culoarea levănțicii pe care l-am comandat de pe un site japonez și pe care sigur va vrea să i-l împrumut, dar nu-i spun nimic din lucrurile importante.

Mi-e atât de dor de ea. Nimic nu e la fel fără ea. Acum îmi dau seama că va fi un an singuratic, pentru că nu o am pe Margot lângă mine, și nu-l am nici pe Josh, și voi fi doar eu. O am pe Chris, dar nu chiar de-adevăratelea. Aș vrea să-mi fi făcut mai mulți prieteni. Dacă aș fi avut mai mulți prieteni, poate că n-aș fi făcut ceva atât de prostesc, cum ar fi să-l sărut pe Peter K. pe hol și să-i spun lui Josh că el e iubitul meu.

Mă trezesc în huruitul mașinii de tuns iarba.

E sâmbătă dimineața, iar eu nu pot să adorm la loc, așa că acum stau întinsă pe pat, uitându-mă pe pereți, la toate pozele și chestiile pe care le-am păstrat. Mă gândesc că aș vrea să fac ceva ieșit din comun. Cred că ar trebui să-mi zugrăvesc pereții camerei. Singura întrebare este: ce culoare? Albăstrui de levănțică? Roz ca vata de zahăr? Ceva mai îndrăzneț, ca turcoazul? Poate c-ar trebui doar să accentuez unul dintre pereți? Poate un perete de culoarea gălbenelelor sau roz-somon. Sunt multe de luat în calcul. Probabil că ar trebui să aștept mai întâi să se întoarcă Margot acasă, și abia apoi să iau o hotărâre așa de importantă. În plus, n-am mai zugrăvit o cameră până acum, în timp ce Margot a făcut-o, la *Habitat for Humanity*. Ea va ști cum trebuie procedat.

De obicei, sâmbăta avem ceva bun la micul dejun, clătite sau *frittata*¹¹ cu cartofi prăjiți mărunțiți, din ăia decongețați, și broccoli. Dar cum nici Kitty, nici Margot nu sunt aici, mă mulțumesc doar cu niște cereale.

¹¹ O mâncare italiană, asemănătoare cu omleta.

Cine a mai pomenit ca cineva să-și facă clătite sau *frittata* doar pentru el? Tata s-a trezit de câteva ore bune; e afară, tunde gazonul. Nu vreau să-mi ceară să-l ajut cu treburile din curte, așa că îmi găsesc de lucru prin casă, adică mă apuc să fac curățenie la parter. Frec cu peria, mopul și buretele, șterg mesele, iar în tot acest timp mi se învârt roțițele, gândindu-mă la cum pot ieși măcar cu o brumă de demnitate din această încurcătură cu Peter K. Roțițele mi se tot învârt, dar nu-mi vine în minte nicio soluție.

Când Kitty se întoarce acasă, adusă tot de cineva cu mașina, eu mă îndeletnicesc cu împăturitul rufelor. Ea se prăbușește pe burtă, pe canapea, și mă întreabă:

— Ce-ai făcut aseară?

— Nimic. Am stat așa, prin casă.

— Și?

— Mi-am făcut ordine în dulap.

E umilitor să spun asta cu voce tare. Schimb grăbită subiectul.

— Până la urmă, mama Aliciei a făcut *crêpes* dulci sau sărate?

— A făcut și, și. Mai întâi ne-a dat cu șuncă și brânză, apoi cu Nutella. Cum de noi nu mâncăm niciodată Nutella?

— Probabil fiindcă alunele de pădure o fac pe Margot să aibă mâncărimi în gât.

— Putem mânca niște Nutella data viitoare?

— Normal, zic eu. Doar că trebuie să terminăm tot borcanul până se întoarce Margot.

— Nicio problemă, spune Kitty.

— Pe o scară de la unu la zece, cât de tare îți lipsește Gogo? o întreb eu.

Kitty stă și se gândește.

— Șase virgulă cinci, spune ea în cele din urmă.

— Doar un șase virgulă cinci?

— Mda, am fost foarte ocupată, zice ea rostogolindu-se și ridicându-și picioarele în aer. Abia dacă am avut timp să mi se facă dor de Margot. Știi, dacă ai ieși și tu mai mult, poate nu ți-ar fi așa dor de ea.

Arunc o șosetă ca un bumerang spre capul ei și Kitty izbucnește într-o criză de râs. Când sar s-o gădil la subsuoară, tati vine de afară, cu un teanc de corespondență în brațe.

— O scrisoare a fost restituită expeditorului, adică ție, Lara Jean, îmi spune el înmânându-mi un plic.

Are scrisul meu de mână! Mă lupt să mă ridic și i-l smulg din mâini. E scrisoarea mea către Kenny din tabără. S-a întors la mine!

— Cine e Kenny? vrea tati să știe.

— E doar un băiat pe care l-am cunoscut mai demult, în tabăra organizată de biserică, spun eu deschizând plicul.

Dragă Kenny,

E ultima zi de tabără și posibil să fie și ultima dată când te voi vedea, pentru că locuim atât de departe unul de celălalt. Mai știi când îmi era frică să trag cu arcul, a doua zi și ai făcut o glumă despre plevuști, și a fost așa amuzantă, că aproape am făcut pe mine?

M-am oprit din citit. O glumă despre plevuști? Cât de amuzantă putea să fie?

Chiar îmi era dor de casă, dar m-ai făcut să mă simt mai bine. Cred că, dacă nu erai tu, Kenny, aș fi plecat mai repede

Jenny Han

din tabără. Așa că îți mulțumesc. Și mai ești și un înotător cu adevărat grozav și îmi place râsul tău. Mi-aș fi dorit să fi fost eu cea pe care ai sărutat-o aseară la focul de tabără, nu Blaire H.

Ai grijă de tine, Kenny. Să ai un sfârșit de vară frumos și o viață frumoasă.

Cu dragoste, Lara Jean.

Îmi strâng scrisoarea la piept.

Asta e prima scrisoare de dragoste pe care am scris-o în viața mea. Mă bucur că mi-a fost înapoiată. Totuși, presupun că n-ar fi fost atât de rău dacă el ar fi aflat că a ajutat două persoane în tabăra din acea vară — puștiul care a fost cât pe-aci să se înece în lac și o Lara Jean Song Covey de doisprezece ani.

Când tata are o zi liberă, gătește mâncare coreeană. Nu e chiar autentică, iar uneori se duce pur și simplu la piața coreeană și cumpără garnituri gata făcute și carne marinată, dar alteori o sună pe bunica s-o întrebe de vreo rețetă și chiar încearcă. Asta e chestia: tati încearcă. Nu o spune, dar știu că o face ca să nu pierdem legătura cu partea noastră coreeană, și doar prin mâncare știe cum să contribuie la chestia asta. După ce a murit mami, a tot încercat, o vreme, să ne facă să ne întâlnim cu alți copii coreeni, ca să ne jucăm, dar întotdeauna părea ceva ciudat și forțat. Exceptând pasiunea de câteva secunde pe care am făcut-o pentru Edward Kim. Dumnezeuule, bine că acea pasiune trecătoare nu a escaladat într-o dragoste în toată puterea cuvântului — altfel i-aș fi scris și lui o scrisoare și ar fi fost încă o persoană pe care ar fi trebuit să o evit.

Tata a făcut *bo ssam*, care e o spată de porc pe care o feliezi, apoi o împachetezi în foi de salată. A dat-o aseară cu zahăr și sare, și a lăsat-o apoi toată ziua să se coacă în cuptor. Eu și Kitty o tot verificam; miroase atât de bine.

Când a venit în sfârșit timpul să mâncăm, tata a așternut totul frumos pe masa din sufragerie. Un bol

argintiu cu frunze de salată verde, proaspăt spălate, cu picăturile de apă încă agățându-se pe suprafața lor; un bol de sticlă incrustată, cu niște *kimchi*¹² pe care a cumpărat-o de la *Whole Foods*; un bol mic cu pastă de ardei; sos de soia cu praz și ghimbir.

Tata face câteva fotografii artistice în jurul mesei.

— Îi trimit lui Margot o poză, ca să vadă și ea, zice el.

— Cât e ceasul acolo? îl întreb eu.

E o zi liniștită: e aproape șase seara, iar eu sunt încă în pijama. Îmi strâng genunchii la piept, cocoțată pe scaunul cel mare, cu brațe, din sufragerie.

— E unsprezece. Sunt sigur că încă e trează, spune el îndepărtându-se și continuând cu instantaneele. De ce nu-l inviți pe Josh pe la noi? Vom avea nevoie de ajutor ca să dăm gata toată mâncarea asta.

— Probabil e ocupat, spun eu repede.

Încă nu mi-am dat seama ce-i voi spune despre mine și Peter, cu atât mai puțin despre mine și el.

— Măcar încearcă. Îi place la nebunie mâncarea coreeană.

Tati mută vasul cu carnea de porc, ca să fie mai în centrul mesei.

— Grăbește-te, să nu se răcească *bo ssam*-ul!

Mă prefac că-i dau un mesaj de pe telefonul meu. Mă simt puținel vinovată că mint, dar tati ar înțelege dacă ar avea toate datele.

— Nu înțeleg de ce voi, copiii, dați mesaje, când puteți pur și simplu să sunați. Ați primi imediat un răspuns, în loc să-l tot așteptați.

— Ești așa învechit, tati, spun eu.

¹² Varză murată coreeană.

Îmi cobor privirea spre telefon.

— Josh nu poate veni pe la noi. Hai să mâncăm și gata. Kitty! Clopoțelul de masă!

— Vin a-cum! strigă Kitty de la etaj.

— Ei bine, poate o să treacă mai târziu și-o să guste câte ceva din ce rămâne, spune tati.

— Tati, Josh are propria lui viață acum. De ce-ar veni pe la noi dacă Margot nu-i aici? În plus, nici măcar nu mai sunt împreună, mai știi?

Tata face o grimasă confuză.

— Ce? Nu mai sunt împreună?

Deduc că Margot nu i-a spus, până la urmă. Deși ai fi crezut că și-a dat seama și singur, văzând că Josh n-a venit cu noi când am condus-o pe Margot la aeroport. De ce nu știi tații nimic? El nu are ochi și urechi?

— Nu, nu mai sunt împreună. Și apropo, Margot e la facultate în Scoția. Iar numele meu e Lara Jean.

— În regulă, în regulă, tatăl vostru e pe dinafară, zice tati. Nu-i nevoie să puneți sare pe rană.

Își scarpină bărbia.

— Doamne, aș putea să jur că Margot n-a suflat o vorbă despre treaba asta.

Kitty se repede în sufragerie.

— Iam, iam, iam!

Se trânteste pe scaunul ei și începe să-și înfigă furculița în halca de porc și să-și care în farfurie.

— Kitty, trebuie să spunem rugăciunea mai întâi, zice tata instalându-se pe scaun.

Singurele dăți când ne rugăm înainte de masă sunt cele când mâncăm în sufragerie, iar singurele dăți când mâncăm în sufragerie sunt cele când tati gătește mâncare coreeană sau de Ziua Recunoștinței, ori de Crăciun. Când

eram mici, mami obișnuia să ne ducă la biserică, iar după ce a murit, tati a încercat să continue tradiția, dar uneori se nimerește să lucreze duminica, așa că am cam rărit-o cu mersul la biserică.

— Îți mulțumesc, Doamne, pentru această mâncare cu care ne-ai binecuvântat. Îți mulțumesc pentru frumoasele mele fiice și, Te rog, veghează asupra dragei noastre Margot. Ne rugăm în numele lui Iisus, amin.

— Amin, ne auzim noi ca un ecou.

— Arată destul de bine, nu-i așa, fetelor?

Tata are un zâmbet larg în timp ce combină o frunză de salată cu porc, orez și *kimchi*.

— Kitty, știi cum să o faci, nu? E ca un taco mai mititel.

Kitty dă din cap că da și îl imită.

Îmi fac și eu un taco într-o frunză de salată, dar când mușc, îmi vine să-l scuip cât colo. Porcul e foarte, foarte sărat. Atât de sărat, că aproape îmi dau lacrimile. Continui totuși să mestec. De cealaltă parte a mesei, Kitty se uită la mine cu o figură îngrozită, însă îi arunc o privire din care să priceapă că trebuie să tacă. Tata încă nu a gustat; își fotografiază deocamdată farfuria.

— E atât de bun, tati, spun eu. Are același gust ca la restaurant.

— Mersi, Lara Jean. A ieșit exact ca în poză. Nu pot să cred cât de bine și de crocant arată.

Tata ia într-un final o mușcătură, apoi se încruntă.

— Ți se pare prea sărat?

— Nu chiar, zic eu.

Ia o altă mușcătură.

— E ocnă de sărat. Kitty, tu ce crezi?

Kitty își dă pe gât paharul cu apă.

— Nu, are gust bun, tati.

Îi fac un semn aprobator din mână, pe ascuns.

— Hmm, nu, clar e prea sărat, zice tata.

Înghite.

— Am urmat rețeta cu exactitate... poate că am folosit tipul greșit de sare? Mai gustă o dată, Lara Jean.

Eu iau o mușcătură minusculă, pe care încerc să o ascund punându-mi salata în dreptul feței.

— Mmm.

— Poate că, dacă tai mai mult de la mijloc...

Îmi vibrează telefonul pe masă. E un mesaj de la Josh.

Mă întorceam de la alergat și am văzut lumina aprinsă în sufrageria voastră.

Un mesaj perfect normal, ca și cum ziua de ieri nici n-ar fi existat.

Mâncare coreeană?

Josh are un fel de al șaselea simț, când tata gătește mâncare coreeană, pentru că începe să dea târcoale exact când noi ne așezăm la masă. Adoră mâncarea coreeană. Atunci când vine bunica în vizită, stă tot pe lângă fusta ei. Se uită cu ea până și la filme coreene. Ea îi taie felii de măr și îi decojește clementine, ca unui bebeluș. Bunicii mele îi plac mai mult băieții decât fetele.

Dacă stau bine să mă gândesc, toate femeile din familia mea îl iubesc sincer pe Josh. Mai puțin mami, care nu a avut niciodată șansa să-l cunoască. Dar sunt sigură că și ea l-ar iubi. Ar iubi pe oricine s-ar purta cu Margot așa de frumos cum se poartă, sau se purta, Josh.

Kitty își întinde gâtul ca să se uite peste umărul meu.

— E Josh? Vine pe la noi?

— Nu!

Îmi așez telefonul pe masă, iar el vibrează din nou.

Pot să vin pe la voi?

— Spune că vrea să vină pe la noi!

Tata își ridică privirea.

— Spune-i să vină pe la noi! Vreau să-i știu părerea despre *bo ssam*-ul ăsta.

— Auzi, toți membrii acestei familii trebuie să accepte că Josh nu mai face parte din ea. El și Margot s-au desp...

Ezit. Oare Kitty încă nu știe? Nu-mi aduc aminte dacă încă trebuie să fie un secret.

— Adică, acum că Margot e la facultate și sunt la mare depărtare...

— Știu că s-au despărțit, spune Kitty punându-și doar orez într-o frunză de salată. Mi-a spus Margot prin *video chat*.

De cealaltă parte a mesei, tata face o față tristă și își îndeasă în gură o bucată de salată.

Cu gura plină, Kitty continuă:

— Pur și simplu nu înțeleg de ce noi nu mai putem fi prieteni cu el. E prietenul nostru, al tuturor. Nu-i așa, tati?

— Așa e, o aprobă tata. Și-apoi, relațiile își schimbă forma incredibil de des. S-ar putea împăca. Ar putea rămâne prieteni. Cine poate spune ce se va întâmpla în viitor? Eu zic să nu-l excludem deja pe Josh.

Tocmai ne terminăm cina, când primesc un alt mesaj de la Josh. Zice:

Nu mai contează.

Suntem obligați să ne chinuim tot weekendul cu carnea aia sărată de porc. A doua zi dimineată, tata face orez prăjit, taie bucata de porc în bucățele mici și zice să „ne imaginăm că e bacon“. Îi testez teoria la cină, amestecând chestia aia cu macaroanele Kraft cu brânză, și sfârșesc prin a vomita totul pentru că are un gust ca de noroi.

— Dacă am fi avut un câine..., îmi tot repetă Kitty.

Mă salvez, până la urmă, cu o porție simplă de macaroane.

După cină, o scot la o plimbare pe Sadie cea Drăguță. Așa îi spunem eu și surorile mele lui Sadie; e o golden retriever a familiei Shah, niște vecini din josul străzii. Ei sunt plecați din oraș în seara asta, așa că m-au rugat pe mine să o hrănesc și să o plimb. În mod normal, Kitty m-ar implora să fie ea cea care o face, dar e un film la televizor pe care ținea foarte tare să-l vadă.

Eu și Sadie ne facem traseul obișnuit în jurul fundăturii de pe strada noastră, când îl văd pe Josh, în echipamentul de jogging, apropiindu-se de noi în fugă. Se lasă pe vine, ca s-o mângâie pe Sadie, și zice:

— Deci cum merg lucrurile cu Kavinsky?

Ce amuzant că a trebuit să aduci vorba despre chestia asta, Josh. Pentru că am povestea gata pregătită. Eu și Peter ne-am certat de dimineată pe *video chat* (în cazul în care Josh a observat că nu am ieșit tot weekendul din casă) și ne-am despărțit, iar eu sunt devastată din cauza chestiei ăștea pentru că din clasa a șaptea n-am încetat să fiu îndrăgostită de Peter Kavinsky, dar *c'est la vie*.

— De fapt, eu și Peter ne-am despărțit de dimineată.

Îmi mușc buza și încerc să par tristă.

— E atât de greu, știi? După ce mi-a plăcut de el atât de mult timp, iar într-un final a început și el să mă placă... Dar pur și simplu n-a fost să fie. Nu cred că a trecut peste despărțirea de Genevieve. Probabil că ea îl acaparează încă destul de mult, deci nu mai e loc în inima lui și pentru mine.

Josh îmi aruncă o privire ciudată.

— Nu asta spunea el astăzi la librăria McCalls.

Ce-ar fi putut căuta Peter Kavinsky într-o librărie? Nu e genul de tip pe care să-l vezi prin librării.

— Ce-a spus?

Încerc să vorbesc degajat, dar inima îmi bate atât de tare, încât sunt destul de sigură că și Sadie o poate auzi.

Josh o mângâie în continuare pe Sadie.

— El ce-a spus?

Acum nu mai încerc decât să nu sune strident.

— Adică, ce s-a spus, mai exact?

— Când l-am sunat, l-am întrebat când ați început voi să ieșiți împreună, iar el a spus că de curând. A spus că te plăcea cu adevărat.

Poftim...

Probabil că arăt la fel de șocată precum mă simt, fiindcă Josh se ridică în picioare și spune:

— Mda, și eu am fost destul de surprins.

— Ai fost surprins că el putea să mă placă?

— Păi, cam da. Kavinsky pur și simplu nu e genul de tip care ar ieși cu o fată ca tine.

Când eu îi arunc o privire fixă, acră și neprietenoasă, încearcă repede să-și retragă cuvintele.

— Adică pentru că nu ești... știi tu...

— Nu sunt cum? La fel de drăguță ca Genevieve?

— Nu! Nu asta voiam să spun. Ce încerc să spun e că tu ești așa o fată dulce, inocentă, căreia îi place să stea acasă cu familia ei, și, nu știu, Kavinsky nu-mi pare genul căruia să-i placă asta.

Până să apuce să mai zică ceva, îmi înșfac telefonul din buzunarul gecii și spun:

— Uite că mă sună Peter, deci probabil că lui îi plac fetele casnice.

— Nu am spus casnică! Am spus că-ți place să stai acasă!

— Pa, pa, Josh.

Mă îndepărtez rapid, trăgând-o pe Sadie după mine. Spun, în telefon:

—Oh, hei, Peter.

La chimie, Peter stă pe rândul din fața mea. Îi scriu un bilețel. *De ce i-ai spune lui Josh că între noi e — ezit, apoi adaug: ceva?*

Îi trag una în spătarul scaunului, iar el se întoarce spre mine și îi dau bilețelul în mână. Se lasă să alunece înapoi în scaun, ca să citească bilețul; după aceea îl văd cum mâzgălește ceva. Se întoarce din nou spre mine și-mi lasă bilețul pe bancă, fără să mă privească.

Ceva? Haha.

Apăs atât de tare pe creion, încât i se fărâmițează vârful:

Te rog, răspunde la întrebare.

Vorbim mai târziu.

Las să-mi scape un oftat de frustrare și Matt, partenerul meu de laborator, îmi aruncă o privire ciudată.

După oră, Peter e luat pe sus de prietenii săi; sunt un grup mare și pleacă toți, împreună. Eu încep să-mi bag lucrurile în geantă și deodată îl văd că se întoarce, singur. Se cocoață dintr-un salt pe masă.

— Păi, hai să vorbim, îmi zice el superdegajat.

Îmi dreg vocea și încerc să-mi adun toată răbdarea.

— De ce i-ai spus lui Josh că între noi e... — aproape spun din nou „ceva“, dar apoi înlocuiesc cu „o relație?“

— Nu înțeleg de ce ești așa supărată. Ți-am făcut un serviciu. Aș fi putut la fel de bine să te dau de gol.

Mă opresc. Are dreptate. Ar fi putut.

— Și de ce n-ai făcut-o?

— E clar că ai un mod foarte ciudat de a spune „mulțumesc“. Cu plăcere, apropo.

Îi spun, ca un automat:

— Mulțumesc.

Ia stai așa. De ce îi mulțumesc?

— Apreciez că m-ai lăsat să te sărut, dar...

— Cu plăcere, spune el din nou.

Ah! E așa insuportabil. Din cauza asta, îi arunc o mică împunsătură.

— A fost... foarte altruist din partea ta. Că m-ai lăsat s-o fac. Doar că eu i-am explicat deja lui Josh că povestea cu noi doi n-o să meargă pentru că Genevieve te ține legat în lesă, deci totul e OK. Poți să nu te mai prefaci acum.

Peter mă privește chiorâș.

— Nu mă ține legat în lesă.

— Ia gândește-te, nu cumva asta face? Vreau să spun, ați fost împreună din clasa a șaptea. Practic ești proprietatea ei.

— Nu știi ce vorbești, spune Peter în batjocură.

— Umbla un zvon, anul trecut, cum că de ziua ei te-ai pus să-ți faci pe fund un tatuaj cu inițialele ei.

Las o pauză.

— Ia zi, l-ai făcut?

Mă întind pe lângă el și mă prefac că-i ridic tricoul la spate. El scoate un țipăt ascuțit și face un salt înapoi, iar eu mă țin cu mâna de burtă de râs.

— Deci *ai* un tatuaj.

— N-am niciun tatuaj! strigă el. Și nici măcar nu mai suntem împreună, deci poți să te oprești odată cu porcăria asta? Ne-am despărțit. S-a terminat. Am terminat-o cu ea.

— Stai, nu *ea* s-a despărțit de tine? întreb eu.

Peter îmi aruncă o căutătură urâtă.

— A fost de comun acord.

Îi spun, grăbită:

— Păi, sunt sigură că o să vă împăcați în curând. V-ați mai despărțit și înainte, nu? Doar ca să vă împăcați la loc, cam în a doua secundă. Probabil fiindcă a fost prima dată pentru amândoi. De aceea nu puteți să renunțați unul la celălalt. Am auzit că așa e cu persoana cu care o faci pentru prima dată, mai ales la tipi.

Peter rămâne cu gura căscată.

— De unde știi...

— Ah, toată lumea știe. Ați făcut-o în clasa a noua, în subsolul părinților ei, nu?

El încuviințează din cap, iritat.

— Vezi? Până și eu știu, și sunt un nimeni. Chiar dacă, de data aceasta, rămâneți despărțiți pe bune, deși nu cred, asta nu înseamnă că orice altă fată poate să iasă cu tine.

Și adaug cu subînțeles:

— Să nu uităm ce s-a întâmplat cu Jamila Singh.

Peter și Genevieve s-au despărțit anul trecut, timp de o lună, așa că Peter a început să iasă cu Jamila Singh. Jamila s-ar putea să fie chiar mai frumoasă decât Genevieve — un alt tip de frumusețe, în orice caz. Mai degrabă sexy. Are părul lung, negru și ondulat, o talie îngustă și un fund mare. Hai doar să zicem că nu s-a terminat bine pentru ea. Genevieve nu numai că a scos-o din grup, dar

le-a spus tuturor că familia Jamilei avea un sclav indonezian care trăia în casa lor, când de fapt era doar fratele ei. Și sunt destul de sigură că Genevieve a fost cea care a lansat un zvon pe net, cum că Jamila își spală părul doar o dată pe lună. Cireașa de pe tort a fost atunci când părinții Jamilei au primit un e-mail anonim în care scria că ea făcea sex cu Peter. Imediat părinții au transferat-o la o școală privată. Până la balul din primăvară, Peter și Genevieve erau din nou împreună.

— Gen spune că nu a avut nicio legătură cu asta.

Îi transmit un *pe bune?!* cu privirea.

— Peter, te rog. O cunosc bine, la fel ca și tine. Mă rog, o cunoșteam bine. Dar cred că esența oamenilor nu se schimbă. Ei sunt cine sunt.

— Așa este, recunoaște Peter înmuiat. Voi două erați cele mai bune prietene pe atunci.

— Eram prietene, îl aprob eu. N-aș zice cele mai bune prietene, dar...

Stai puțin, de ce vorbim din nou despre mine?

— Toată lumea știe că Genevieve a fost cea care le-a spus părinților Jamilei. Nu trebuie să fii detectiv ca să-ți dai seama că Genevieve era geloasă pe ea. Jamila era cea mai drăguță fată din anul nostru, în afară de Genevieve. Gen a fost întotdeauna o persoană foarte geloasă. Îmi aduc aminte când tata mi-a cumpărat un...

Peter mă fixează gânditor cu privirea, și dintr-odată asta mă face să mă simt cuprinsă de neliniște.

— Ce e?

— Hai doar să facem chestia asta o vreme.

— Să facem ce?

— Să lăsăm lumea să creadă că suntem un cuplu.

Stai... ce?

— Gen înnebunește să nu știe cum stă treaba cu noi doi. De ce n-am lăsa-o să mai îndure puțin? De fapt, e chiar perfect. Tu ieși cu mine, iar Gen va înțelege că totul s-a terminat între mine și ea. Vei sparge tiparul.

Zicând asta, ridică o sprânceană spre mine.

— Știi măcar ce înseamnă să spargi tiparul?

— Normal că știu.

N-am nici cea mai vagă idee ce înseamnă chestia asta. Îmi notez în minte s-o întreb pe Chris când o mai văd.

Peter se apropie de mine, iar eu fac repede un pas înapoi. El râde și își înclină capul într-o parte, apoi își pune mâinile pe umerii mei.

— Atunci sparge-mi tiparul.

Las să-mi scape un râs neliniștit.

— Ha-ha, scuze, Peter, dar nu sunt interesată. De tine.

— Păi, da. Asta e și ideea. Nici eu nu sunt interesat. Chiar deloc.

Peter tresare din tot corpul.

— Deci, ce spui?

Eu ridic din umeri, iar lui îi cad brațele pe lângă corp.

— Alo, mai adineaori ți-am explicat cum Gen va omorî orice fată care se apropie de tine!

Peter îmi respinge afirmația.

— Doar gura e de Gen. Niciodată n-ar face rău cuiva. Pur și simplu nu o cunoști așa cum o cunosc eu.

Cum eu nu mai spun nimic, el îmi ia tăcerea ca pe o încurajare și-mi zice:

— Te-ar ajuta și pe tine, să știi. Cu puștiul ăla, Josh. Nu erai tu aia îngrijorată că o să decazi în ochii lui? Asta te-ar putea salva de la umilință. Pentru că de ce să fii cu el, când poți să fii cu mine? Mă rog, să te prefaci că ești cu

mine. Oricum, e strict o afacere. Nu-mi pot permite să te și îndrăgostești de mine.

Îmi face o imensă plăcere să mă uit la mutra lui de tip chipeș și să spun, cu blândețe:

— Peter, nici nu mă gândesc să fiu prietena ta falsă, cu atât mai puțin cea adevărată.

El clipește.

— De ce nu?

— Mi-ai citit scrisoarea. Nu ești genul meu. Nimeni n-ar crede vreodată că te-aș plăcea.

— Treaba ta. Eu doar încerc să ne fac amândurora un serviciu.

Apoi ridică din umeri și se uită undeva în spatele meu, de parcă discuția noastră l-ar fi plictisit.

— Dar Josh cu siguranță a crezut.

Într-o secundă, fără să mă mai gândesc la nimic, îi spun:

— OK. Hai să o facem.

Seara, la câteva ore bune de la acea discuție, stau întinsă în pat minunându-mă încă de toată povestea. Ce va spune lumea când mă va vedea plimbându-mă pe hol cu Peter Kavinsky?

A doua zi dimineață, când cobor din autobuz, Peter mă așteaptă în parcare.

— Hei, spune el. Tu chiar ieși în fiecare zi autobuzul?

— Mașina mea e la reparat, mai știi? Accidentul!

Oftează, ca și cum faptul că vin la școală cu autobuzul ar fi ceva jignitor pentru el. Apoi mă apucă de mână și, ținându-mi-o strâns într-a lui, intrăm împreună în liceu.

E pentru prima dată când merg pe holul școlii ținându-mă de mână cu un băiat. Ar trebui să fie ceva important, special, dar nu este, pentru că nu e real. Sincer, nu simt nimic.

Emily Nussbaum se uită la noi de două ori, crezând că nu a văzut bine. Emily e cea mai bună prietenă a lui Gen. Se holbează atât de intens, încât mă și mir că nu ne face rapid o poză cu telefonul ca să i-o trimită lui Gen.

Peter se oprește întruna să-i salute pe unii și pe alții, iar eu stau acolo zâmbind, de parcă ar fi cel mai firesc lucru din lume. Eu și Peter Kavinsky!

La un moment dat încerc să-i dau drumul la mână, pentru că palma începe să-mi transpire, dar el nu slăbește deloc strânsoarea, dimpotrivă.

— Mâna ta e prea caldă, îi șuier eu.

— Nu, a ta e, îmi răspunde el printre dinți.

Sunt sigură că palmele lui Genevieve nu sunt nicio dată transpirate. Probabil că ea te poate ține zile întregi de mână fără să se supraîncălzească.

Când ajungem la dulapul meu, ne dăm în sfârșit drumul la mâini, ca să-mi pot lăsa cărțile înăuntru. Închid ușa dulapului, iar atunci Peter se apleacă și încearcă să mă sărute pe gură. Sunt atât de șocată, încât dau să mă feresc și ne lovim cap în cap.

— Au!

Peter se freacă pe frunte și se încruntă la mine.

— Ei bine, nu te poți furișa așa pe lângă mine!

Și pe mine mă doare fruntea. Ne-am izbit căpățânile de parcă ar fi fost niște talgere. Dacă mi-aș ridica acum privirea, aș vedea zburând păsărele albastre, ca în desenele animate.

— Vorbește mai încet, toanto, spune el cu dinții încleștați.

— Nu mă face pe mine toantă, tontule, îi șoptesc la rândul meu.

Peter lasă să-i scape un geamăt de zile mari, semn că e foarte nervos pe mine. Eu mă pregătesc să-i arunc în față că e vina lui, nu a mea, când o zăresc pe Genevieve înaintând ușor de-a lungul holului.

— Trebuie să plec, spun eu și mă reped în direcția opusă.

— Așteaptă! strigă Peter.

Dar eu îmi văd mai departe de drum.

Stau întinsă în pat, cu perna peste față, retrăind în-grozitorul sărut-dar-nu-chiar. Tot încerc să blochez acea amintire, dar ea revine de fiecare dată.

Îmi pun mâna pe frunte. Nu cred că pot s-o fac. Totul e atât de... vreau să zic, sărutul, palmele transpirate, toată lumea uitându-se la noi. E prea mult.

Pur și simplu, va trebui să-i spun că m-am răzgândit, că nu vreau să mai joc jocul ăsta, că asta va fi tot. Nu am numărul lui, și nu vreau nici să spun ceva din toate astea într-un e-mail. Va trebui să mă duc la el acasă. Nu e departe; încă îmi aduc aminte drumul.

Fug la parter, trecând pe lângă Kitty care se luptă să țină în echilibru o tavă pe care se află o farfurie cu biscuiți Oreos și un pahar cu lapte.

— Îți împrumut bicicleta, îi strig eu din zbor. Mă întorc repede!

— Fă bine și ai grijă de ea! țipă Kitty la rândul ei.

Îi înșfac casca și bicicleta și mă năpustesc în stradă, pedălând cât de tare pot. Genunchii mă lovesc puțin în piept, dar nu sunt cu mult mai înaltă decât Kitty, așa că nu-i chiar atât de rău. Peter locuiește la două cartiere distanță. Îmi ia mai puțin de douăzeci de minute să ajung acolo.

Când ajung, nu e nicio mașină pe aleea dinspre garaj. Peter nu-i acasă. Mi se îneacă corăbiile. Ce să fac eu acum? Să stau să-l aștept pe veranda din fața casei, ca o obsedată? Dacă mai întâi apare mama lui?

Îmi dau jos casca și mă așez o clipă, ca să-mi trag sufletul. Părul îmi e ud de transpirație de la cât am pedalat și mă simt extenuată. Încerc să-mi trec degetele prin el ca să-l netezesc. Nicio șansă.

În timp ce rumeg în minte ideea de a o suna pe Chris și a vedea dacă poate veni să mă ia de acolo, mașina lui Peter se apropie huruind dinspre capătul străzii și intră pe aleea către garaj. Scap telefonul pe jos, apoi mă lupt să-l recuperez.

Peter iese din mașină și ridică o sprânceană spre mine.

— Ia uite cine e aici. Iubita mea, care mă adoră.

Mă ridic și îi fac cu mâna.

— Pot să vorbesc o clipă cu tine?

Își aruncă geanta pe umăr și se apropie de mine agale. Se așază pe treapta de la intrare ca un prinț pe tron, iar eu stau în picioare în fața lui, cu casca într-o mână și telefonul în cealaltă.

— Deci care e treaba? mă întreabă el tărăgănat. Lasă-mă să ghicesc. Ești aici ca să te retragi din înțelegere, am dreptate?

E atât de îngâmfat, atât de sigur pe el. Nu vreau să-i dau satisfacție recunoscând că are dreptate.

— Voiam doar să mai discutăm o dată strategia de joc, spun eu așezându-mă. Să ne punem povestea la punct, înainte ca lumea să înceapă să pună întrebări.

Peter ridică din sprânceană.

— Ah, OK. Are sens. Deci *cum* am ajuns împreună?

Îmi împreunez mâinile în poală și încep să recit:

— Când am avut accidentul acela de mașină, săptămâna trecută, tu treceai pe acolo din întâmplare și i-ai așteptat cu mine pe cei de la asigurări, apoi m-ai condus cu mașina ta acasă. Erai foarte agitat în tot acel timp, pentru că tu, de fapt, cam simțeai ceva pentru mine încă din gimnaziu. Cu mine ai avut primul sărut. Așa că era marea ta șansă...

— *Eu* am avut cu tine primul *meu* sărut? mă întrepruie el. Ce-ai zice ca *tu* să fi avut cu mine primul *tău* sărut? Asta e mult mai credibil.

Îl ignor și vorbesc mai departe.

— Era șansa ta cea mare. Așa că ai profitat. M-ai sunat să ieșim chiar în acea zi, și de atunci ne petrecem timpul împreună, așa că acum suntem practic un cuplu.

— Nu cred că Gen o va lua de bună, spune el clătinând din cap.

— Peter, spun eu pe cel mai răbdător ton posibil, cele mai credibile minciuni sunt cele care conțin măcar un strop de adevăr. Chiar am avut un accident de mașină; chiar te-ai oprit să stai cu mine; chiar ne-am sărutat în școala generală.

— Nu e vorba de asta.

— Atunci de ce?

— Eu și Gen am făcut-o a doua zi după ce m-am văzut cu tine.

Oftez.

— OK, scutește-mă de detalii. Povestea mea ține, oricum. După accidentul de mașină, nu te gândea decât la mine și mi-ai dat întâlnire imediat ce Genevieve te-a părăsit... vreau să zic, imediat ce v-ați despărțit.

Îmi dreg vocea:

— Dacă tot a venit vorba, aș vrea să stabilim și niște reguli de bază.

— Ce fel de reguli de bază? mă întrebă el, lăsându-se pe spate.

Strâng din buze și trag aer în piept:

— Păi... nu vreau să mai încerci să mă săruți.

Peter strâmbă din buze.

— Crede-mă, zice el, nici eu nu vreau să o fac. Și-acum mă doare fruntea, de azi-dimineață. Cred că am o vânătaie.

Își dă părul de pe frunte:

— Vezi vreo vânătaie?

— Nu, dar văd un început de chelie.

— *Poftim?*

Ha. Știam că asta o să-l panicheze. Peter e atât de vanitos.

— Calmează-te, doar glumeam. Ai o bucată de hârtie și un pix?

— Ai de gând să scrii asta?

Îi zic, înțepată:

— O să ne ajute să ținem minte.

Dându-și ochii peste cap, Peter întinde o mână și o bagă în geantă, scoate de acolo un caiet și mi-l întinde. Dau paginile până găsesc una goală și scriu, sus de tot: *Contract*. Apoi scriu: *Fără sărutat*.

— Crezi că lumea chiar o s-o ia de bună dacă noi nu ne atingem niciodată în public? Întreabă Peter sceptic.

— Nu cred că relațiile constau doar în partea fizică. Poți să arăți că îți pasă de cineva și fără să-ți folosești buzele.

Peter zâmbește și pare pe punctul de a face o glumă, așa că adaug prompt:

— Sau oricare altă parte a corpului.

El scoate un fel de geamăt:

— Trebuie să mă ajuți și tu cu ceva, Lara Jean. Am o reputație de păstrat. Niciun prieten de-al meu nu va crede că m-am transformat dintr-odată într-un călugăr ca să ies cu tine. Ce zici măcar de o mână în buzunarul din spate al blugilor tăi? Crede-mă, va fi strict profesional.

Nu spun ce gândesc — că-i pasă mult prea mult de ce cred ceilalți despre el. Doar dau aprobator din cap și notez: *Peter are voie să își bage o mână în buzunarul din spate al blugilor Larei Jean*.

— Dar gata cu sărutările, spun eu ținând capul în jos ca să nu poată vedea că roșesc.

— Tu ești cea care a început, îmi aduce el aminte. Și încă ceva: nu am nicio BTS, deci poți să-ți scoți asta din cap.

— Nici nu credeam că ai BTS.

Îmi ridic din nou privirea spre el.

— Chestia e că... eu nu am mai avut un iubit până acum. N-am fost niciodată la o întâlnire adevărată și n-am umblat niciodată pe holuri ținându-mă de mână cu cineva. Toate astea sunt noi pentru mine, așa că îmi pare rău pentru ciocnirea aia cap în cap, de dimineață. Eu doar... îmi doresc ca lucrurile astea să se întâmple prima dată *cu adevărat*, nu cu tine.

Peter pare că se gândește la ce i-am spus.

— Ah, OK. Hai atunci să păstrăm niște lucruri pentru tine, spune el.

— Da?

— Sigur. O să-ți păstrăm niște lucruri pe care să le faci atunci când va fi ceva adevărat, nu de fațadă.

Sunt mișcată. Cine a știut că Peter poate fi așa grijuliu și altruist?

— Adică, n-o să m-apuc să cumpăr chestii pentru tine. O să las asta în seama unui tip care chiar te place.

Îmi dispăre orice zâmbet.

— Nici n-așteptam de la tine să-mi cumperi ceva!

Peter e pe val.

— Și nici n-o să te conduc la oră sau să-ți aduc flori.

— Am prins ideea.

Mi se pare că Peter e mai puțin preocupat de mine decât de portofelul său. Chiar că e zgârcit.

— Și, când erai cu Genevieve, ce gen de lucruri îi plăcea să faci?

Mi-e teamă că va profita de ocazie ca să facă o glumă, dar el privește în gol și spune:

— Mereu mă bătea la cap că vrea să-i scriu bilețele.

— Bilețele?

— Da, la școală. N-am înțeles de ce nu puteam pur și simplu să-i dau un mesaj. E instant, e eficient. De ce să nu folosim tehnologia pe care o avem la dispoziție?

Înțeleg perfect acest lucru. Genevieve nu voia bilețele. Ea voia scrisori. Scrisori reale, scrise cu scrisul lui de mână pe hârtie adevărată, scrisori pe care putea să le țină în mână și să le păstreze ca să le recitească oricând ar fi avut chef. Ele erau dovada, solidă și palpabilă, că cineva se gândea la ea.

— Îți voi scrie un bilețel pe zi, spune Peter brusc, plin de vervă. Asta o s-o scoată din minți.

Notez: *Peter îi va scrie Larei Jean un bilețel în fiecare zi.*

Peter se apleacă spre mine.

— Scrie că trebuie să mergi la niște petreceri cu mine. Și scrie și fără comedii romantice.

— Am zis eu ceva despre comedii romantice? Nu toate fetele vor să se uite la comedii romantice.

— Pot pur și simplu să-mi dau seama că tu ești genul de fată care se uită.

Mă enervează că are percepția asta despre mine și mă enervează și mai tare că are dreptate. Scriu: *FĂRĂ FILME TÂMPITE DE ACȚIUNE.*

— Și atunci, ce ne mai rămâne? vrea Peter să știe.

— Filme cu supereroi, filme de groază, filme de epocă, documentare, filme străine...

Peter face o grimasă, înhață pixul și hârtia de la mine și notează: *FĂRĂ FILME STRĂINE.* Mai scrie și: *Lara Jean îi va pune poza lui Peter pe fundalul telefonului.*

— Și invers! zic eu.

Îmi îndrept telefonul spre el.

— Zâmbește.

Peter zâmbește, și, ah, e enervant de frumos! Apoi se întinde după telefonul său, dar eu îl opresc.

— Nu chiar acum. Părul meu e transpirat și arată scârbos.

— Bună observație, zice el, iar eu vreau să-l pocnesc.

— Poți să scrii și că, indiferent de circumstanțe, niciunul dintre noi nu poate spune adevărul? îl întreb eu.

— Prima regulă din *Fight Club*, zice Peter cu subînțeles.

— N-am văzut filmul asta.

— Bineînțeles că nu, îmi spune, iar eu mă strâmb la el.

De asemenea, notă mentală: uită-te la *Fight Club*.

Peter notează, apoi mă așez lângă el, iau pixul și subliniez *indiferent de circumstanțe* de două ori.

— Ce zici de o întâlnire finală? întreb brusc.

— Ce vrei să spui?

— Adică, pentru cât timp vom face asta? Cam două săptămâni? O lună?

Peter ridică din umeri.

— Pentru cât timp o să vrem.

— Dar... nu crezi că ar trebui să fixăm ceva...

El mă întrerupe.

— Relaxează-te, Lara Jean. Viața nu trebuie să fie planificată. Doar lasă-te dusă de val și lasă lucrurile să se întâmple.

Oftez și spun:

— Vorbe de duh de la marele Kavinsky.

El ridică din sprâncene.

— E musai s-o terminăm până se întoarce soră-mea, în vacanța de Crăciun, închei eu. Ea își dă seama întotdeauna când mint.

— Oh, sigur o să terminăm până atunci, spune el.

— Bine, spun eu, apoi semnez hârtia, apoi și el, și gata, avem un contract.

Sunt prea orgolioasă ca să-i cer lui Peter să mă ducă cu mașina, iar el nu se oferă, așa că-mi pun casca la loc pe cap și o pornesc spre casă pe bicicleta lui Kitty. Pe la mijlocul drumului îmi dau seama că eu și Peter n-am făcut niciodată schimb de numere de telefon. Nici măcar nu știu numărul de telefon al presupusului meu iubit.

Sunt la librăria McCalls, unde vreau să cumpăr un exemplar din *Menajeria de sticlă* pentru ora de engleză, și scanez zona în căutarea lui Josh. Acum că eu și Peter am rezolvat totul, pot să mă laud toată ziua cu asta, la modul triumfal. O să-i arăt eu lui Josh pentru că a crezut că sunt doar o fată de casă cu care nu ar ieși niciun băiat.

Îl zăresc expunând cărțile noi la raionul de non-ficțiune. El nu mă vede, așa că mă furișez în spatele lui și țip:

— Bau!

Josh sare ca ars și scapă o carte pe podea.

— M-ai speriat de moarte!

— Asta era și ideea, Joshy!

Râd de mă prăpădesc. Ce privire are! Mă întreb, de ce e atât de delicios de amuzant să te strecuri pe lângă oameni?

— În regulă, în regulă. Gata cu râsul. Ce cauți aici?

Îmi ridic cartea și o agit în dreptul feței lui.

— Îl am pe domnul Radnor la engleză. L-ai avut și tu, nu-i așa?

— Da, e bun. E sever, dar corect. Încă mai am notițele, dacă le vrei.

— Mersi, spun eu.

Apoi adaug, înviorată:

— Și, ia ghici. Eu și Peter nu ne-am despărțit până la urmă. A fost doar o neînțelegere.

— A, da?

Josh începe să așeze niște cărți într-un teanc.

— Mm-hmm. M-am văzut ieri cu el și am vorbit, și am tot vorbit, ore întregi. Simt că pot să vorbesc cu el despre orice, știi? Chiar mă înțelege.

Josh își încrețește fruntea.

— Despre ce vorbiți voi?

— Oh, despre tot. Filme, cărți, chestiile obișnuite.

— Hmm. Nu mi-a părut niciodată genul de tip care citește.

Mijește privirea și se uită peste umărul meu.

— Hei, trebuie s-o ajut pe Janice la casă. Când ești gata să plătești, vino la casa mea de marcat ca să-ți pot face o reducere.

Hmm, asta nu e chiar reacția la care speram. N-am prea avut loc să mă laud.

— Sună bine, zic eu, dar el deja se îndepărtează.

Îmi strâng cartea la piept. Acum că Josh știe că nu mai sunt îndrăgostită de el, ci de Peter, bănuiesc că totul va reveni la normal, așa cum era înainte. Ca și cum scrisoarea mea n-ar fi existat niciodată.

— A sunat Margot când erai pe-afară, spune tata la cină.

Cina înseamnă doar o salată. Salată pentru mine și tati, cereale pentru Kitty. Trebuia să fie piept de pui, dar am uitat să-l scot din congelator de dimineață, așa că avem doar o salată cu morcovi și oțet balsamic. Tati și-a completat-o pe a lui cu două ouă fierte, iar eu mi-am pus o felie de pâine prăjită cu unt. Halal cină! Cereale și salată! Trebuie să ajung neapărat pe la magazin.

De când a plecat Margot, am vorbit cu ea doar de două ori, dintre care o dată pe *video chat*, cu noi toți înghesuți în jurul laptopului meu. N-am apucat s-o întreb de lucrurile bune — chestiile adevărate, toate aventurile pe care le-a avut și oamenii pe care i-a cunoscut. Parcă am auzit că britanicii beau absint în puburi. Mă întreb dacă a încercat asta până acum. I-am scris nu știu câte e-mailuri lui Margot, dar o singură dată am primit răspuns. Înțeleg că e ocupată, însă tot ar putea să răspundă măcar cu un e-mail pe zi. La cât de strâns ține legătura cu mine, aș putea să fiu și moartă într-un șanț.

— Ce-a zis? întreb eu în timp ce-mi tai morcovul în bucăți mici.

— Se gândea să încerce să intre în echipa de *shinty*, spune tata ștergându-și sosul de salată de pe bărbie.

— Ce înseamnă *shinty*? mă întrebă Kitty, iar eu ridic din umeri.

— Este un sport scoțian care seamănă cu hocheiul pe iarbă, explică tati. A început ca un antrenament inofensiv cu săbiile, în Scoția medievală.

Plictisitor. Intervin rapid, înainte ca tati să înceapă să ne povestească mai multe despre Scoția medievală:

— Hai să-i trimitem lui Gogo un pachet cu atenții! Lucruri de care nu poate face rost acolo.

— Da! ovaționează Kitty.

— Ce-ar trebui să-i trimitem? întreb eu. Eu zic să contribuim toți cu câte ceva.

Tati mestecă și își duce gânditor un deget la bărbie.

— Eu o să-i trimit jeleuri cu vitamine, spune el. Și Advil. Cred că și-a luat doar un flacon mic de Advil, și știi ce migrene are uneori.

— De acord.

Arăt cu furculița spre Kitty.

— Și tu?

— Am o chestie care aș putea să i-o trimit, spune Kitty. Să merg s-o aduc?

Eu și tati ne uităm unul la celălalt și ridicăm din umeri.

— Sigur.

Kitty se întoarce alergând, cu o coală de hârtie unde a desenat-o pe Margot. Mângâind un câine. Exact rasa de câine pe care o vrea Kitty. Akita. Nu pot să nu râd.

Kitty se încruntă.

— Ce-i așa amuzant?

— Nimic, spun eu.

— Crezi că desenul e destul de bun? mă întrebă Kitty. Destul de bun ca să-l agațe pe peretele ei?

— Cu siguranță, spun eu.

— Nu, vreau să te uiți la el cu adevărat, insistă ea. Critică-l. Pot oricând să fac mai bine. Margot n-o să-l vrea, dacă nu e cea mai bună lucrare a mea.

— Kitty, este o lucrare bună, cu siguranță, spun eu. De ce-aș minți?

Oftează.

— Treaba e că nu-mi dau seama dacă e gata sau nu.

— Doar artistul știe, spune tati, dând din cap cu un aer înțelept.

— Cum ți se pare câinele? îl întreabă ea. Nu-i așa că e drăguț?

Tati ia desenul de la mine și îl examinează cu atenție.

— Da, câinele e, fără îndoială, un câine frumos.

— Și eu sunt asiatică, spune ea.

Kitty se așază la loc, gustă din cereale și încearcă să nu zâmbească. Îmi dau seama că manipulează gândirea lui tati. Sădește în mintea lui asocieri pozitive despre câini. Copilul ăsta nu ia pauză niciodată. Mereu urmărește câte ceva.

— Ce va mai fi în pachetul cu atenții? vrea Kitty să știe.

Eu încep să număr pe degete:

— Tampoane, pentru că nu știu dacă au marca noastră în Scoția, pijamale din flanel, șosete groase, fursecuri de la cercetașe...

— Unde să găsim fursecuri de la cercetașe în perioada asta a anului? întreabă tati.

— Am o cutie de *Thin Mints*¹³ ascunsă în congelator, spun eu.

El îmi aruncă o privire rănită.

— Ascunsă de cine?

¹³ Un tip de fursecuri cu ciocolată și mentă, foarte cunoscut în America.

Thin Mints sunt preferatele lui. Dacă sunt *Thin Mints* în casă, poți să-ți iei gândul de la ele. Tata este Marele Devorator de *Thin Mints*.

Ridic, enigmatică, din umeri.

— Îi voi trimite lui Margot și tipul ei preferat de pi-xuri... și cred că asta e tot.

— Nu uita de cizmele ei maro, îmi aduce aminte tata. A zis să-i trimitem neapărat cizmele maro cu șireturi.

— Așa a zis?

Eu speram că Margot a uitat de ele.

— Când a spus asta?

— Mi-a dat un e-mail ieri.

— Să văd dacă pot să le gășesc.

Tata și Kitty spun în același timp:

— Nu le purtai tu în weekendul ăsta?

Și:

— Sunt la tine în dulap.

Îmi ridic mâinile deasupra capului, semn că mă predau.

— Bine, bine!

— Dacă termini de făcut pachetul în seara asta, pot să-l las la poștă mâine-dimineață, în drum spre serviciu, se oferă tati.

Scutur din cap.

— Vreau să-i trimit și fularul pe care i-l tricotez, și mai durează până e gata. Poate o săptămână sau două.

Sorbindu-și laptele, Kitty îmi face semn să mă opresc și mă sfătuieste:

— Mai bine renunță la fular. Oricum tricotatul nu-i de tine.

Deschid gura să o contrazic, apoi o închid la loc. Poate că are dreptate. Dacă așteptăm până termin eu

fularul ca să trimitem pachetul, Margot nici nu va mai fi la facultate.

— În regulă, spun eu. Vom trimite pachetul cu atenții fără fular. Asta nu înseamnă, totuși, că renunț la tricotat. O să lucrez mai departe la el și va fi numai bun pentru cadoul tău de Crăciun, Kitty.

Îi zâmbesc dulce.

— E roz. Culoarea ta preferată.

Lui Kitty i se măresc ochii de groază.

— Sau lui Margot. Ai putea să i-l dai lui Margot.

Noaptea, Kitty îmi strecoară o foaie de hârtie pe sub ușă. E lista ei de Crăciun. Suntem abia în septembrie — până la Crăciun mai avem câteva luni bune! În capul paginii a scris „cățeluș“, cu litere mari de tipar. Mai vrea și o fermă de furnici, un skateboard și un televizor în camera ei. Mda, partea cu televizorul nu se va întâmpla. I-aș putea cumpăra totuși ferma de furnici. Sau poate aș putea să vorbesc cu tati despre cățel. Ea n-a zis, dar cred că îi e foarte dor de Margot. Într-un fel, Margot este singura mamă de care a avut parte. Trebuie să fie greu pentru Kitty să o vadă plecată atât de departe. Aș face bine să fiu mai răbdătoare cu ea, mai atentă. Are nevoie de mine acum. Mă duc la ea în cameră și mă urc în pat, lângă ea. Abia a stins luminile, dar deja e pe jumătate adormită.

— Și dacă luăm un pisoi? șoptesc eu.

Ochii i se deschid dintr-odată.

— În niciun caz.

— Nu crezi că suntem mai degrabă genul de familie cu pisoi?

Continui, visătoare:

— Un pisoi pufos, gri cu alb, cu coada stufoasă. L-am putea numi Prince, dacă e băiat. Ooh, sau Gandalf cel Gri! N-ar fi drăguț? Sau, dacă e fată, poate Agatha. Sau Tilly. Sau Boss. Depinde ce personalitate are.

— Las-o baltă, mi-o taie scurt Kitty. Nu ne luăm nicio pisică. Pisicile sunt câh! Sunt și foarte manipulative.

— De unde ai învățat cuvântul ăsta? o întreb eu, impresionată.

— De la televizor.

— Un cățel înseamnă multă muncă. Cine o să-i dea de mâncare și-o să-l plimbe, și-o să-l dreseze?

— Eu. Eu voi face totul. Sunt destul de responsabilă ca să mă ocup singură de toate astea.

Mă ghemuiesc mai aproape de ea. Îmi place cum miroase părul lui Kitty după ce face baie.

— Ha! Tu nici măcar nu speli vasele. Și nu-ți faci niciodată curat în cameră. Și când ai ajutat tu, în toată viața ta, la împăturirea rufelor? Vreau să spun, serios acum, dacă nu faci nimic din toate astea, cum poți să te ocupi de altă ființă?

Kitty mi-o retează:

— Atunci o să fiu mai des de ajutor!

— O să cred când o să văd.

— Dacă o să fiu mai des de ajutor, mă ajuți să-l conving pe tati în privința cățelului?

— Dacă o să fii de ajutor, sunt eu de acord. Dacă o să-mi dovedești că nu mai ești copil mic.

Kitty va face zece ani în ianuarie. Adică va fi destul de mare ca să mă poată ajuta la treburile casei. Margot o alinta prea mult, după părerea mea.

— Te ocupi de golirea coșurilor de gunoi de la etaj, o dată pe săptămână. Și mă ajuți cu rufele.

— Atunci... o să primesc mai mulți bani de buzunar?

— Nu. Stimulentul sunt eu, care o să te ajute să-l convingi pe tati să ia un câine, în plus, vei înceta să te mai porți ca un bebeluș.

Îmi înfoi perna.

— Apropo, dorm aici în noaptea asta.

Kitty îmi dă rapid un brânci, iar eu aproape cad din pat.

— Tu te porți ca un bebeluș, nu eu, Lara Jean!

— Lasă-mă să dorm o noapte aici, ce mare lucru!

— Iei mereu toate păturile.

Kitty încearcă să mă îmbrâncească din nou, dar eu rămân nemișcată, prefăcându-mă că sunt deja adormită. Curând adormim amândouă, de-adevăratelea.

E duminică seara, îmi fac tema la mate în pat, când primesc un telefon de la un număr pe care nu-l recunosc.

— Alo?

— Hei! Ce faci?

— Ăăă... scuze, dar cine e?

— Peter!

— Oh. Cum ai făcut rost de numărul meu?

— Nu-ți bate capul cu asta.

Se așterne apoi tăcerea. Fiecare milisecundă în care niciunul dintre noi nu zice nimic e ca o lungă agonie, dar eu chiar nu știu ce să spun.

— Deci, ce voiai?

Peter râde.

— Ești așa ciudată, Covey. Mașina ta e la reparat, nu? Așa că ce-ai zice să te conduc eu la școală?

— OK.

— Șapte jumate.

— OK

—OK...

— Pa, spun eu, apoi închid.

A doua zi dimineată o trezesc devreme pe Kitty, ca să-mi poată împleti părul.

— Lasă-mă în pace, spune ea întorcându-se pe cealaltă parte. Dorm.

— Te rog te rog te rog, poți să-mi împletești o coadă ca o coroniță? o întreb eu, stând pe vine în fața patului ei.

— Nu. Pot să-ți fac o împletitură pe-o parte, și asta-i tot.

Kitty îmi împletește rapid părul, apoi adoarme imediat la loc, iar eu încep să-mi aleg hainele. Acum că eu și Peter suntem oficial împreună, lumea o să se uite la mine mai mult, așa că ar trebui să port ceva potrivit. Încerc o rochie cu buline și mâneci bufante, plus colanți, dar nu arată cum trebuie. Nici puloverul meu preferat cu inimioare și cu ciucurei. Totul arată dintr-odată foarte copilăros. Într-un final, rămân la o rochie baby doll cu imprimeu floral, pe care am comandat-o de pe un site japonez cu haine de stradă, și la niște ghetuțe. Un *look* gen Londra anilor șaptezeci.

La șapte și douăzeci și cinci, când cobor în fugă la parter, o găsesc pe Kitty cu geaca de blugi pe ea, așteptându-mă la masa din bucătărie.

— Ce cauți aici așa devreme? o întreb eu.

Autobuzul ei nu ajunge decât pe la opt.

— Azi avem excursie, așa că trebuie să ajung devreme la școală. Îți amintești?

Fug și mă uit la calendarul de pe frigider. Acolo văd, scris de mâna mea: *Excursia lui Kitty*. La naiba.

Eu trebuia s-o duc la școală, dar asta era înainte să lovesc mașina lui Margot. Tati a avut tură de noapte la spital și încă nu a ajuns acasă, așa că acum nu am nicio mașină.

— Nu poate să te ducă una dintre mamele din programul de transport cu mașina?

— E prea târziu. Autobuzul pleacă la șapte patruzeci.

Lui Kitty îi apar pete roșii pe față, iar bărbia începe să-i tremure.

— Nu pot să pierd autobuzul, Lara Jean!

— OK, OK. Nu te supăra. Vine acum o mașină după noi. Nu-ți face griji, bine?

Smulg o banană cu o tentă verzuie din suportul pentru banane.

— Hai să mergem afară și să-l așteptăm.

— Pe cine?

— Lasă, tu doar grăbește-te.

Eu și Kitty așteptăm pe treptele din față, împărțind banana verzuie. Amândouă preferăm o banană necoaptă, verzuie, față de una cu pete maro. Lui Margot îi plac cele pătate. Eu încercam să le păstrez pentru pâinea cu banane, dar Margot le înghițea pe nerăsuflăte, cu tot cu părțile moi și zdrobite. Tremur numai când mă gândesc.

Aerul este răcoros, chiar dacă e încă septembrie, deci practic încă vară. Kitty își freacă picioarele ca să se

încălzească. Cică va purta pantaloni scurți tocmai până hăț, în octombrie; cică ăsta e planul ei.

A trecut de șapte și jumătate, iar Peter nu e nicăieri. Încep să-mi pierd răbdarea, dar nu vreau să se îngrijoreze și Kitty. Mă hotărâsc că, dacă nu va fi aici în exact două minute, voi merge alături, la Josh, și-l voi ruga s-o conducă el pe Kitty la școală.

Doamna Rothschild, vecina noastră de peste drum, ne face cu mâna în timp ce-și încuie ușa din față, cu un termos mare de cafea în mână. Se grăbește apoi înspre mașina ei.

— Bună dimineața, doamnă Rothschild, intonăm noi în cor.

Îi dau un cot lui Kitty și-i spun:

— În cinci, patru, trei...

— La naiba! țipă doamna Rothschild.

Doamna Rothschild și-a vărsat cafea pe mână. Face asta măcar de două ori pe săptămână. Nu înțeleg de ce nu merge, pur și simplu, mai încet sau de ce nu pune capacul termosului, sau de ce nu și-l umple ceva mai puțin.

Exact atunci Peter se apropie cu mașina, iar Audiul lui negru e chiar mai strălucitor în lumina zilei. Mă ridic și îi spun lui Kitty să se grăbească, iar ea vine după mine târșâindu-și picioarele.

— Cine e? o aud șoptind.

Peter are ferestrele coborâte. Mă apropii de cea dinspre scaunul pasagerului și îmi bag capul înăuntru.

— E OK dacă o lăsăm pe surioara mea la școala primară? întreb eu. Trebuie să ajungă mai devreme azi, pentru că are o excursie.

Peter pare enervat.

— Ieri de ce nu mi-ai zis de chestia asta?

— Ieri nu știam de chestia asta!

Mai degrabă simt, decât văd, cum Kitty se foiește în spatele meu.

— E o mașină cu două locuri, spune Peter de parcă eu nu pot să-mi dau seama și singură.

— Știu. Pot s-o țin pe Kitty în poală, trag centura peste noi și gata.

Tata m-ar omori pentru treaba asta, dacă ar ști, dar eu nu am de gând să-i spun, și nici Kitty.

— Oh, da, sună foarte sigur.

E sarcastic. Urăsc când oamenii sunt sarcastici. E atât de prostesc.

— Sunt trei kilometri!

Peter oftează.

— Bine. Haideți sus.

Deschid portiera și mă strecor înăuntru, punându-mi geanta la picioare.

— Hai, Kitty.

Îi fac loc între picioarele mele, iar ea urcă înăuntru. Strâng bine centura peste noi și o cuprind cu brațele.

— Să nu-i zici lui tati, spun eu.

— Îhâm, spune ea.

— Hei! Cum te cheamă? o întreabă Peter.

Kitty ezită. Asta se întâmplă din ce în ce mai des. Cu oamenii noi trebuie să decidă dacă va fi Kitty sau Katherine.

— Katherine.

— Dar toți îți spun Kitty?

— Toți cei care mă cunosc, zice Kitty. Tu poți să-mi spui Katherine.

Lui Peter i se luminează ochii.

— Ești dură, spune el cu admirație, lucru pe care Kitty se face că nu-l bagă în seamă, deși continuă să-i arunce priviri pe furis.

Peter are efectul ăsta asupra oamenilor. Asupra fetelor. Chiar și asupra femeilor.

Rulăm în liniște prin cartier. Într-un sfârșit, Kitty spune:

— Așadar, tu cine ești?

Arunc o privire spre el, dar el se uită ținută în față.

— Sunt Peter. Sunt, ăăă, iubitul surorii tale.

Rămân cu gura căscată. N-am vorbit niciodată despre miștitul familiilor noastre! Credeam că e o chestie valabilă doar la școală.

Kitty stă ca o stană de piatră în brațele mele. Apoi își întoarce capul spre mine și mă întrebă, pe un ton strident:

— *El e iubitul tău? De când?*

— De săptămâna trecută.

Măcar atât să fie adevărat. Cât de cât.

— Dar nu mi-ai spus nimic! Niciun nenorocit de cuvânt, Lara Jean!

Îi zic, din reflex:

— Nu spune *nenorocit*.

— Niciun nenorocit de cuvânt, repetă Kitty clătinând din cap.

Peter izbucnește în râs, iar eu îi arunc o privire urâtă.

— Totul s-a întâmplat foarte repede, explică el. N-am avut timp să spunem aproape nimănui...

— Vorbeam cu tine? izbucnește Kitty. Nu, nu cred. Vorbeam cu sora mea.

Lui Peter i se măresc ochii și-l pot vedea cum încearcă să păstreze o expresie indiferentă.

— Margot știe? mă întrebă ea.

— Nu încă, și nu care cumva să-i zici ceva până n-o pun eu în temă.

— Hmm.

Asta pare s-o mai liniștească puțin pe Kitty. Faptul că a aflat ceva prima, înaintea lui Margot, e o mare chestie pentru ea.

Ajungem în sfârșit la școala lui Kitty și, slavă Domnului, autobuzul e încă în parcare. Toți copiii sunt aliniați în fața lui. Îmi dau voie în sfârșit să respir, după ce tot drumul îmi ținusem respirația, iar Kitty se desprinde de mine și sare afară din mașină.

— Să te distrezi în excursie! îi strig eu.

Ea se răsucește pe călcâie și îndreaptă acuzator un deget spre mine:

— Vreau să aud *toată* povestea când ajung acasă!

După acest decret, o zbughește în fugă spre autobuzul din parcare.

Îmi pun la loc centura de siguranță.

— Ăăă, eu nu țin minte c-am fi stabilit să le spunem și alor noștri că suntem iubit și iubită.

— N-aveam cum să nu-i zic, din moment ce vă duc cu mașina prin oraș.

— Nu trebuia să spui „iubit“. Puteai spune doar „prieteni“.

Ne apropiem de liceu, mai avem doar două semafoare și ajungem. Încep să mă trag, agitată, de coada împletită într-o parte.

— Ăăă, deci ai vorbit ceva cu Genevieve?

Peter se încruntă.

— Nu.

— N-a avut niciun comentariu?

— Nu. Dar sunt sigur că o va face cât de curând.

Peter accelerează și intră în parcare, apoi parchează cu atenție. Ieșim din mașină și, în timp ce ne îndreptăm

spre intrare, degetele lui se împletesc cu ale mele. Mă gândesc că mă va lăsa în dreptul dulapului meu, cum a făcut și înainte, dar mă conduce în direcția opusă.

— Unde mergem? îl întreb.

— La cantină.

Dau să protestez, dar înainte să apuc, îmi zice ferm:

— De-acuma, trebuie să ne afișăm mai mult în public. Iar la cantină, efortul nostru va face toți banii.

Josh nu va fi la cantină — e locul oamenilor populari —, dar știu cine va fi acolo cu siguranță: Genevieve.

Când intrăm, ea monopolizează discuția la masa unde stă împreună cu Emily Nussbaum, Gabe și Darrell din echipa de lacrosse. Toți își mănâncă micul dejun și beau cafea. Probabil că are un al șaselea simț când e vorba de Peter, pentru că ne aruncă imediat niște lasere din privire. Încep să încetinesc, lucru pe care Peter pare să nu-l observe. El se îndreaptă țintă către masă, dar eu mă intimidez în ultima secundă. Îl trag de mână și spun, arătând spre o masă liberă din câmpul lor vizual:

— Hai să stăm aici.

— De ce?

— Așa... te rog.

Gândesc rapid.

— Pentru că, vezi tu, ar fi mult prea răutăcios din partea ta să aduci o fată la masă când voi nu v-ați despărțit, practic, decât de o secundă. În schimb, dacă stăm dincoace, Genevieve ne poate privi de la distanță și se mai poate chinui o vreme cu întrebările.

De fapt, sunt îngrozită de spaimă.

În timp ce-l trag pe Peter spre masa liberă, el le face cu mâna prietenilor lui, ridicând din umeri ca un fel de *Ce poți să-i faci?* Mă așez în sfârșit, iar Peter se așază lângă

mine. Îmi trage scaunul mai aproape de al lui. Apoi mă întreabă, ridicând din sprâncene:

— Ți-e frică de ea?

— Nu.

Ba da.

— Va trebui s-o înfrunți la un moment dat.

Peter se apleacă în față, mă ia de mână și începe să-mi traseze linii în palmă.

— Termină, spun eu. Mă ia cu fiori.

El îmi aruncă o privire rănită.

— Fetele adoră când fac asta.

— Nu, *Genevieve* adoră. Sau se preface că adoră. Știi, dacă mă gândesc mai bine, tu nu ai de fapt *chiar atât* de multă experiență cu fetele. Doar cu o fată.

Îmi trag mâna dintr-a lui și o așez pe masă.

— Vreau să spun, toată lumea crede că ești un afemeiat, dar în realitate ai fost doar cu *Genevieve*, apoi cu *Jamila*, cam o lună...

— OK, OK. Am prins ideea. Ajunge. Se uită la noi.

— Cine? Cei de la masa ta?

Peter ridică din umeri.

— Toată lumea.

Arunc o privire rapidă în jur. Are dreptate. Toți se uită la noi. Peter e obișnuit să se uite oamenii la el, dar eu nu sunt. E un sentiment ciudat, ca un pulover nou care îmi dă mâncărimi. Pentru că nimeni nu se uită vreodată la mine. Acum parcă aș fi pe scenă. Și ce e ciudat, ce e cu adevărat ciudat, e că nu-i un sentiment întru totul neplăcut.

Reflectez la chestia asta, când privirea mea o întâlnește pe a lui *Genevieve*. E un fel de scurt moment de recunoaștere între noi, ca un *Te știu*. Apoi ea își mută

privirea și îi șoptește ceva lui Emily. Genevieve se uită la mine de parcă aș fi o bucățică gustoasă de mâncare, iar ea s-ar pregăti să mă înfulece de vie și să-mi scuipe oasele. Apoi, la fel de repede, privirea aia a dispărut și ea zâmbește.

Tremur. Adevărul este că Genevieve mă speria și când eram copii. Odată ne jucam la ea acasă, iar Margot, căutându-mă ca să mă ia acasă la prânz, a sunat la ușă și Genevieve i-a spus că nu eram acolo. Nu m-a lăsat să plec pentru că voia să ne jucăm mai departe cu casa de păpuși. Stătea în ușă și nu-mi dădea drumul. A trebuit să o chem pe mama ei.

Ceasul arată opt și cinci minute. Curând o să sune de intrare.

— Ar trebui s-o luăm din loc, spun eu, iar când mă ridic îmi simt genunchii tremurând.

— Gata? Întrebă el distrat, uitându-se spre masa unde-i stăteau prietenii.

— Da, gata.

Peter se ridică și mă împinge ușor spre ușă. Își ține o mână pe mijlocul meu, iar pe cealaltă o flutură spre prietenii lui.

— Zâmbește, îmi șoptește el, așa că asta fac.

Trebuie să recunosc, nu e deloc neplăcut să ai un băiat care să te conducă, să te însoțească prin mulțime. Te simți băgată în seamă. Parcă aș fi într-un vis. Eu sunt tot eu, iar Peter e tot Peter, însă totul în jurul meu pare neclar și ireal, ca atunci când eu și Margot am băut șampanie pe furiș de Anul Nou.

Nu mi-am dat seama până acum, dar cred că în tot acest timp am fost cumva invizibilă. O oarecare, acolo. Acum că toți cred că sunt iubita lui Peter Kavinsky își

pun întrebări despre mine. Ce-i cu mine? Ce l-a făcut pe Peter să mă placă? Ce am eu și nu au alții? Ce mă face așa specială? Și eu m-aș întreba, în locul lor.

Acum sunt o Fată Misterioasă. Înainte eram doar o Fată Tăcută, dar faptul că am devenit iubita lui Peter m-a făcut să evoluez, transformându-mă într-o Fată Misterioasă.

Iau autobuzul pentru a mă întoarce acasă, pentru că Peter trebuie să meargă la antrenamentul de lacrosse. Mă așez în față, ca de obicei, dar astăzi oamenii au întrebări pentru mine. Cei din anii mai mici, în cea mai mare parte, pentru că aproape nimeni din anii mai mari nu ia autobuzul.

— Care e treaba cu tine și Kavinsky? mă întrebă o fată de-a zecea, pe nume Manda.

Mă prefac că nu o aud. Mă afund, în schimb, mai mult în scaun și deschid bilețelul pe care mi l-a lăsat Peter în dulap.

Dragă Lara Jean,

Bună treabă azi.

Peter

Încep să zâmbesc, apoi o aud pe Manda șoptindu-i prietenei ei:

— Nu-nțeleg ce i-o fi plăcut lui Kavinsky la ea. Adică... uită-te puțin la ea, iar după aia uită-te la Genevieve.

Simt că mă fac mică de tot. Oare asta crede toată lumea? Înseamnă că nu sunt o Fată Misterioasă. Înseamnă că sunt o Fată Nepotrivită.

Când ajung acasă, urc direct în camera mea, trag pe mine o cămașă moale de noapte și îmi despletesc coada. Simt o dulce ușurare desfăcând-o. Scalpul mă furnică, plin de recunoștință. După aceea, mă întind pe pat și mă uit pe fereastră până ce afară se întunecă. Îmi tot vibrează telefonul; sunt sigură că e Chris, dar nu-mi ridic capul să mă uit.

La un moment dat, Kitty dă buzna în cameră, nedumerită:

— Ești bolnavă? De ce stai întruna în pat, de parcă ai avea cancer, ca mama lui Brielle!?

— Am nevoie de liniște, spun eu închizând ochii. Trebuie să-mi regăsesc liniștea.

— Păi... și-atunci ce mâncăm la cină?

Deschid ochii. Așa e. E luni. Acum eu mă ocup de cină în zilele de luni. Of, Margot, unde ești? E deja în-tunerice, nu mai am timp să decongelez nimic. Poate că pizza ar fi numai bună pentru o seară de luni. Mă uit la Kitty scrutător:

— Ai niște bani?

Amândouă primim bani de buzunar — Kitty primește cinci dolari pe săptămână, iar eu primesc douăzeci, dar Kitty are mereu mai mulți bani decât mine. Păstrează tot, ca o veveriță șireată. Nu știu unde îi ține, pentru că încuie ușa de fiecare dată când se duce să ia câțiva din ascunzișul ei. Și îi împrumută, dar cu dobândă. Margot are un card de credit pe care-l poate folosi pentru cumpărături și benzină, dar l-a luat cu ea. Probabil că ar trebui să-l rog pe tata să-mi dea și mie unul, acum că sunt sora cea mare.

— De ce ai nevoie de bani?

— Fiindcă vreau să comand pizza pentru cină.

Kitty deschide gura să negocieze, dar înainte să scoată un cuvânt, îi spun:

— Tati o să-ți dea banii înapoi când ajunge acasă, așa că nici nu te gânde să-mi ceri vreo dobândă. Pizza e și pentru tine, să știi. Douăzeci ar trebui să ajungă.

Kitty își încrucișează brațele.

— O să-ți dau banii, dar mai întâi trebuie să-mi spui despre băiatul de azi-dimineață. *Iubitul* tău.

Oftez.

— Ce vrei să știi?

— Vreau să știu cum de-ați ajuns împreună.

— Eram prieteni în școala generală, ții minte? Pierdeam vremea împreună, uneori, pe la casa din copac a familiei Pearce.

Kitty ridică din umeri, cu o figură impasibilă.

— Ții minte când am avut accidentul de mașină?

Kitty dă din cap aprobator.

— Eh, Peter trecea cu mașina pe acolo, și a oprit și m-a ajutat. Și pur și simplu... am reluat legătura. Așa a fost destinul.

De fapt, e chiar un antrenament bun să-i spun povestea asta lui Kitty. Același lucru am să i-l povestesc în seara asta și lui Chris.

— Asta e tot? Asta e toată povestea?

— Hei, e o poveste destul de bună, spun eu. Un accident de mașină e chiar o chestie dramatică, plus că așa am și ajuns să ne cuplăm.

Kitty scoate doar un *hmm!* și o lasă așa.

La cină mâncăm pizza cu salam și ciuperci, iar când le zic de ideea serilor de luni cu pizza, tati se grăbește să mă aprobe. Cred că-și aduce aminte de macaroanele mele cu brânză și *bo ssam*.

În timpul mesei, spre norocul meu, Kitty vorbește întruna despre excursia ei, așa că pot să mănânc liniștită.

Încă mă gândesc la ce a spus Manda și mă întreb dacă, până la urmă, aranjamentul meu cu Pete a fost o idee chiar atât de bună.

Când Kitty face o pauză pentru a-și înfuleca felia, tati se întoarce spre mine și mă întrebă:

— Ți s-a întâmplat ceva interesant astăzi?

— Îmi înghit îmbucătura de pizza.

— Ăă... nu chiar.

Ceva mai târziu, îmi pregătesc o baie cu spumă și mă cufund în cadă pentru atât de mult timp, încât Kitty bate de două ori la ușă ca să verifice dacă n-am adormit. Odată aproape că o și fac. Tocmai ațipisem, când îmi vibrează telefonul. E Chris. Refuz apelul, dar aparatul continuă să vibreze, și să vibreze, și iar să vibreze. Într-un final, răspund pur și simplu.

— E adevărat? țipă ea.

— Îmi îndepărtez telefonul de ureche.

— Da.

— O, Doamne. Spune-mi totul.

— Măine, Chris. Ți voi spune totul mâine. Noapte bună.

— Stai...

— Noapte bună!

Vinerea asta, mă duc la primul meci de fotbal din viața mea. Nu m-a interesat niciodată sportul ăsta nici cât negru sub unghie, și nici acum nu mă interesează. Stau sus în tribună cu Peter și cu prietenii lui, iar din câte îmi dau seama, nu sunt prea multe de văzut. Mi se pare că e doar multă așteptare și buluceală, iar acțiune mai deloc. Nu seamănă cu meciurile de fotbal din filme sau din emisiunile de la televizor.

Pe la nouă și jumătate, jocul aproape s-a terminat, sper eu, și casc cu fața ascunsă în geacă, iar Peter mă cuprinde brusc cu un braț pe după umeri. Îmi înăbuș cu greu un căscat. Mai jos, Genevieve face galerie împreună cu restul echipei de majorete. Dă din șolduri și scutură din pampoane. Își ridică privirea spre tribune, iar când ne vede, se oprește pentru o jumătate de secundă, apoi se lansează într-o nouă serie de ovații, cu ochii scăpărând scânteii. Mă uit la Peter și-i văd rânjetul satisfăcut de pe față. Când Genevieve se retrage din nou la marginea terenului, el își lasă brațul să cadă și pare să-și aducă brusc aminte că sunt și eu acolo. Îmi spune:

— Eli face chef în seara asta. Vrei să mergem?

Nici măcar nu știu cine e Eli. Casc din nou, un căscat mare, demonstrativ.

— Ăăă... sunt foarte obosită. Deci... nu. Nu, mulțumesc. Poți să mă lași acasă?

Peter se uită urât, dar nu se opune.

Pe drumul spre casă, trecem pe lângă cafenea și Peter spune dintr-odată:

— Mi-e foame. Vrei să ne oprim să luăm ceva?

Adaugă, sarcastic:

— Sau ești prea obosită?

Eu ignor înțepătura și spun:

— Sigur, pot să mănânc ceva.

Așa că Peter întoarce mașina și mergem la cafenea. Ne instalăm într-un separeu, în față. Mereu când veneam aici cu Margot și Josh, stăteam în spate, lângă tonomat, ca să putem băga monede. Jumătate din timp tonomatul era stricat, dar tot ne plăcea să stăm lângă el. E ciudat să fiu aici fără ei. Aveam deja ritualurile noastre. Ne-am fi luat pentru toți trei două sendvișuri cu pâine prăjită și brânză, și le-am fi tăiat în pătrățele, am fi comandat un bol cu supă de roșii ca să înmuiem bucățelele în el, apoi eu și Josh am fi împărțit o vafă cu extra-frișcă la desert, iar Margot și-ar fi luat un bol cu budincă de tapioca. Scârbos, știu. Sunt destul de sigură că numai bunicile preferă budinca de tapioca.

Chelnerița noastră, Kelly, e studentă. A fost plecată toată vara, și bănuiesc că tocmai s-a întors. Ea se uită lung la Peter și ne așază fiecăruia apa pe masă.

— Unde sunt prietenii tăi în seara asta? mă întreabă ea.

— Margot a plecat în Scoția, iar Josh... nu e aici, spun eu în timp ce Peter își dă ochii peste cap.

Apoi Peter comandă clătite cu afine și omletă cu bacon. Eu îmi iau sendvișul meu cu pâine prăjită și brânză,

plus cartofi prăjiți și un suc de cireșe negre. Când Kelly pleacă pentru a transmite comenzile la bucătărie, îl întreb:

— De ce îl urăști atât de tare pe Josh?

— Nu-l urăsc, zice Peter sfidător. Abia îl cunosc pe tip.

— Păi, cu siguranță nu îți place de el.

Peter se încruntă la mine.

— Ce să-mi placă? Puștiul ăla m-a pârât o dată că am copiat. Eram în clasa a șaptea.

Peter a copiat? Pentru o secundă, simt că mi se strânge stomacul.

— Ce gen de copiat a fost? La teme?

— Nu, era un test la spaniolă. Mi-am notat răspunsurile în calculator și Josh m-a pârât. Cine ar face așa ceva?

Caut pe fața lui o urmă de rușine sau de stinghereală pentru povestea asta cu copiatul, dar nu văd nimic.

— Ce te dai așa mare și tare? Tu ești cel care a copiat!

— Eram într-a șaptea!

— Și? Mai copiezi și acum?

— Nu. Nu prea. Adică, o făceam mai demult...

Se încruntă la mine.

— Poți să nu te mai uiți așa la mine?

— Cum?

— Așa acuzatoare. Uite care-i treaba, eu am intrat la liceu cu o bursă de lacrosse, deci ce mai contează?

Am o revelație bruscă. Cobor vocea și spun:

— Ia stai... știi să citești?

Izbucnește în râs.

— Da, știi să citești! Iisuse, Lara Jean. Nu totul are în spate o poveste ascunsă, OK? Sunt pur și simplu leneș.

Apoi pufnește:

— Auzi, dacă *știi să citești!* Doar ți-am scris atâtea bilețele! Mă faci să râd!

Simt cum mă înroșesc la față.

— Nu-i prea amuzant, zic eu, mijindu-mi ochii spre el. Pentru tine totul e o glumă?

— Nu totul, dar cele mai multe lucruri, desigur.

Îmi las capul în jos.

— Păi, poate că e un defect de caracter la care ar trebui să lucrezi, spun eu. Pentru că unele lucruri sunt serioase și ar trebui să fie luate în serios. Îmi pare rău dacă tu crezi că asta înseamnă că te critic...

— Da, cred că e-un mod de-a mă judeca. Cred că ești critică în general. E un defect de caracter la care *tu* ar trebui să lucrezi. Mai cred și că ar trebui să înveți să te destinzi și să te distrezi.

Enumăr toate modurile în care mă distrez — mersul cu bicicleta (pe care îl urăsc), gătitul, cititul. Mă gândesc să spun și tricotatul, dar sunt destul de sigură că Peter va râde de mine. Tocmai atunci Kelly ne lasă mâncarea pe masă, iar eu mă opresc ca să pot mușca din sendvișul meu cât timp brânza e încă topită.

Peter fură unul dintre cartofii mei prăjiți.

— Deci, cine altcineva? întrebă el.

— Cine altcineva ce?

— Cine a mai primit scrisori? zice el, cu gura plină.

— Ăăă, asta e ceva foarte personal.

Scutur din cap spre el, ca un fel de *Uau, ce nepoliticos*.

— Ce mare lucru? Sunt doar curios.

Peter mai bagă un cartof prăjit în bolul meu cu ketchup. Rânjind, spune:

— Haide, nu fi timidă. Mie poți să-mi spui. Știi că eu sunt numărul unu, evident. Dar vreau să aud cine a mai ajuns în finală.

Ce mare se dă, ce sigur e pe el! În regulă, dacă vrea atât de mult să afle, o să-i spun.

— Josh, tu...

— Evident...

— Kenny.

Peter pufnește.

— Kenny? El cine e?

Mă proptesc cu coatele pe masă și îmi sprijin bărbia în mâini:

— Un băiat pe care l-am cunoscut în tabăra organizată de biserică. Era cel mai bun înotător din toată echipa băieților. Odată, a salvat un copil de la înec. A înotat până în mijlocul lacului, înainte chiar ca salvamarii să observe că ceva nu era în regulă.

— Și ce-a spus când a primit scrisoarea?

— Nimic. A fost returnată expeditorului.

— OK. Cine urmează?

Iau o mușcătură din sendviș.

— Lucas Krapf.

— E gay, spune Peter.

— Nu e gay!

— Soro, ești de pe altă lume. Puștiul e gay. Ieri a venit la școală cu o lavalieră de mătase.

— Sunt sigură că o purta cu ironie. În plus, cine poartă lavalieră nu e neapărat gay.

Îi arunc o privire gen *Uau, ce homofob!*

— Hei, nu te uita așa la mine, obiectează el. Unchiul meu preferat e gay cu acte în regulă. Pariu pe cincizeci de dolari că, dacă i-aș arăta unchiului meu Eddie o poză cu Lucas, ți-ar confirma în jumătate de secundă.

— Dacă Lucas apreciază moda nu înseamnă că e gay.

Peter deschide gura să mă contrazică, dar ridic o mână și-l reduc la tăcere.

— Înseamnă, mai degrabă, că e un băiat de oraș în mijlocul acestei... acestei suburbii plictisitoare. Pun pariu că va ajunge la NYU¹⁴ sau într-alt loc din New York. Ar putea fi actor de televiziune. Are înfățișarea aia, știi tu. Zvelt, cu trăsăturile fine. Trăsături foarte delicate. Arată ca un... ca un înger.

— Și ce-a spus atunci Băiatul Înger despre scrisoare?

— Nimic, fiindcă e un gentleman și nu a vrut să mă stânjenească aducând vorba despre asta... sunt sigură.

Mă uit la el cu subînțeles. *Spre deosebire de alții*, e ceea ce îi transmit cu privirea. Peter își dă ochii peste cap.

— Bine, bine. Mi-e indiferent, nu-mi pasă.

Se lasă pe spate și își pune o mână pe spătarul scaunului gol de lângă el.

— Sunt doar patru. Cine-i al cincilea?

Sunt surprinsă că a ținut socoteala.

— John Ambrose McClaren.

Peter face ochii mari.

— McClaren? Când ți-a plăcut de el?

— În clasa a opta.

— Credeam că de mine ți-a plăcut în clasa a opta!

— Se poate să fi fost o mică, foarte mică suprapunere, recunosc eu, amestecând cu paiul în suc de cireșe. A fost un moment la sport... el și cu mine a trebuit să adunăm toate mingile de fotbal și începuse să plouă..., oftez eu. A fost probabil cel mai romantic lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Care e faza cu fetele și ploaia? întrebă Peter.

¹⁴ New York University

— Nu știi... poate pentru că totul pare mai dramatic în ploaie, spun eu ridicând din umeri.

— S-a întâmplat ceva concret între voi doi sau doar stăteți afară, în ploaie, adunând mingi de fotbal?

— N-ai cum să înțelegi.

Cineva ca Peter n-ar putea niciodată să înțeleagă.

Îl văd cum își dă ochii peste cap.

— Deci scrisoarea lui McClaren a fost trimisă la vechea lui adresă? mă iscodește el.

— Așa cred. N-am primit niciun răspuns de la el.

Sorb prelung din suc.

— De ce sună de parcă ai fi foarte tristă din cauza asta?

— Ba nu sunt!

Poate sunt totuși, un pic. În afară de Josh, cred că John Ambrose McClaren contează cel mai mult pentru mine, dintre toți băieții pe care i-am iubit. Avea pur și simplu ceva foarte plăcut. Era promisiunea unui poate, poate într-o zi. Probabil că John Ambrose McClaren e Cel Care Mi-a Scăpat.

Cu voce tare, spun:

— Adică, fie nu a primit niciodată scrisoarea de la mine, fie a primit-o și...

Ridic din umeri.

— M-am întrebat mereu ce s-a ales de el. Dacă mai e ca înainte. Pun pariu că da.

— Știi ce, cred că a zis ceva de tine odată, zice Peter, dus pe gânduri. Da, cu siguranță a făcut-o. A spus că el credea că erai cea mai drăguță fată din anul nostru. Și-a mai zis că singurul lui regret din gimnaziu e că nu te-a invitat la banchetul din clasa a opta.

Încremenesc și cred că mă opresc și din respirat.

— Serios? șoptesc eu.

Peter izbucnește în râs.

— Soro! Ce naivă ești!

Mi se strânge stomacul. Spun, clipind:

— Asta a fost foarte urât din partea ta. De ce zici așa?

Peter se oprește din râs și spune:

— Hei, îmi pare rău. Doar glumeam...

Mă întind peste masă și îi dau un pumn zdravăn în umăr.

— Ești un nesimțit.

El își freacă umărul și se plânge cu glas tare:

— Au! M-a durut!

— Păi, ai meritat-o.

— Scuze, spune el din nou.

Dar încă văd o urmă de amuzament în ochii lui, așa că prefer să mă uit în altă parte.

— Hei, serios. Nu fi supărată. Cine știe? Poate chiar te-a plăcut. Hai să-l sunăm și să aflăm.

Îmi ridic brusc capul.

— Ai numărul lui? Ai numărul lui John Ambrosie McClaren?

Peter își scoate telefonul.

— Sigur. Hai să-l sunăm chiar acum.

— Nu!

Încerc să-i smulg telefonul din mână, dar e prea rapid. Își ține telefonul deasupra capului meu, iar eu nu pot să ajung până acolo.

— Să nu îndrăznești să-l suni!

— De ce nu? Credeam că abia aștepti să afli ce mai face.

Clatin vehement din cap.

— De ce ești așa speriată? Că nu și-ar aduce aminte de tine?

Ceva se schimbă în expresia lui, ca și cum brusc ar fi înțeles ceva despre mine.

— Sau dimpotrivă, că și-ar aminti?

Clatin din cap.

— Asta era! conchide Peter și se lasă din nou pe spătarul scaunului, cu mâinile împreunate deasupra capului.

Nu îmi place cum se uită la mine. Parcă brusc și-a dat seama cum sunt. Întind mâna spre el, cu palma în sus.

— Dă-mi telefonul.

Peter rămâne cu gura căscată.

— O să-l suni? Chiar acum?

Îmi place că l-am surprins. Mă face să mă simt de parcă am recuperat ceva pierdut. Cred că a-l lua pe Peter prin surprindere ar putea fi un hobby amuzant pentru mine. Cu o voce poruncitoare, pe care am mai folosit-o doar cu Kitty, spun:

— Tu doar dă-mi telefonul.

El îmi întinde telefonul, iar eu copiez numărul lui John în telefonul meu.

— O să-l sun când o să am *eu* chef, nu când vrei *tu*.

Peter mă privește cu un fel de respect ranchiunos. Normal că nu-l voi suna niciodată pe John, dar Peter K. nu trebuie să știe asta.

În pat, noaptea, mă gândesc în continuare la John. E distractiv să te gândești la un *ce-ar fi dacă*. Înfricoșător, dar distractiv. E ca un fel de *înainte credeam că ușa asta e închisă, dar ia uite, parcă zic că văd o crăpătură minusculă*. Ce-ar fi dacă...? Oare cum ar fi asta, eu și John Ambrose McClaren? Dacă închid ochii, aproape că pot să-mi închipui.

Vorbesc cu Margot la telefon; aici e sâmbătă după-amiază, iar acolo sâmbătă seară.

— Te-ai înscris la vreun stagiu pe timpul primăverii? mă întreabă ea.

— Încă nu...

Margot lasă să-i scape un oftat.

— Credeam că ai de gând să încerci ceva la Montpellier. Știi că au nevoie de ajutor la arhive. Vrei s-o sun eu pe Donna în locul tău?

Margot a făcut un stagiu, timp de două veri, la Montpellier, și i-a plăcut la nebunie. A luat parte la o cercetare importantă, în care au găsit un ciob din farfuria de porțelan a lui Dolley Madison — dar ai fi zis că au găsit diamante sau un os de dinozaur. Toată lumea de-acolo o iubește pe Margot. La plecare, i-au dat o placă inscripționată, pentru efortul depus. Tati a agățat-o în sufragerie.

— E prea mult de condus până la Montpellier, spun eu.

— Ce zici de voluntariatul la spital? sugerează ea. Ai putea să faci drumul cu tati în zilele în care trebuie să te duci.

— Știi că nu-mi place spitalul.

— Atunci la bibliotecă! Îți place biblioteca.

— Am completat deja o aplicație, mint eu.

— Chiar ai făcut-o?

— Aproape.

— N-ar trebui să te împing eu de la spate ca să vrei lucrurile astea. Ar trebui să le vrei pentru tine. Trebuie să iei inițiativa. Nu voi fi întotdeauna lângă tine ca să te împing de la spate, să știi.

— Știu.

— Vreau să spun, realizezi cât de important este anul ăsta, Lara Jean? Acum e în joc aproape totul. Nu primești a doua șansă: asta e clasa a unsprezecea.

Simt cum panica și lacrimile se acumulează în interiorul meu. Dacă o să-mi pună încă o întrebare, va fi prea mult și o să izbucnesc în plâns.

— Alo?

— Te aud, zic eu, cu o voce firavă, și știi că Margot își dă seama că mai am puțin și plâng.

Face o pauză, apoi continuă:

— Uite, încă mai ai timp, OK? Eu vreau doar să nu aștepti prea mult, iar toate locurile bune să fie luate de alții. Sunt doar îngrijorată pentru tine, atât. Dar totul e în regulă, ești încă în grafic.

— OK.

Până și acel cuvântel înseamnă, pentru mine, un efort uriaș.

— În rest, cum merge treaba?

Începusem conversația sperând că aș putea să-i spun despre Peter și tot ce mi s-a întâmplat, dar acum mă simt ușurată că sunt atâția kilometri între noi, iar ea nu poate vedea ce-am pus la cale.

Jenny Han

— Merge, spun eu.

— Ce face Josh? Ai vorbit cu el de curând?

— Nu chiar, spun eu.

Ceea ce e adevărat. Am fost atât de ocupată cu Peter, încât chiar nu am avut când.

Stau cu Kitty pe treptele din față. Ea își bea iaurtul coreean, iar eu lucrez la fularul acela pentru Margot, așteptând să apară Peter. Kitty îl așteaptă pe tati să iasă din casă. El o duce astăzi la școală.

Doamna Rothschild nu și-a făcut încă apariția. Poate că azi e bolnavă sau poate că pleacă mai târziu ca de obicei.

Ne uităm lung la ușa ei din față, când o furgonetă își face apariția din josul străzii și încetinește în fața casei noastre. Îmi mijesc ochii, să văd mai bine. E Peter Kavinsky. La volanul unei furgonete de culoarea bronzului. Scoate capul pe geam și strigă spre noi:

— Veniți sau nu?

— Ce mașină mai e și *asta*? întrebă Kitty.

— Nu contează, Katherine, îi strigă Peter. Haide sus!

Eu și Kitty ne uităm una la cealaltă.

— Vin și eu? mă întrebă Kitty.

Ridic din umeri. Apoi mă las pe spate, deschid ușa de la intrare și țip:

— Kitty pleacă cu mine, tati!

— OK! țipă și el.

Ne ridicăm amândouă, dar exact atunci doamna Rothschild năvălește afară din casă în costumul ei bleumarin, cu servieta într-o mână și cafeaua în cealaltă. Eu și Kitty ne uităm una la cealaltă încântate.

— Cinci, patru, trei...

— La naiba!

Chicotind, ne repezim și noi spre furgoneta lui Peter. Eu sar pe scaunul din față, iar Kitty se cațără în spate.

— De ce râdeți? întrebă el.

Mă pregătesc să-i povestesc, când Josh iese și el din casă. Se oprește și se holbează la noi preț de o clipă, apoi ne face cu mâna. Flutur și eu din mână spre el, iar Kitty scoate capul pe geam și țipă:

— Hei, Josh!

— Salut! strigă și Peter, aplecându-se peste mine.

— Hei! răspunde Josh, după care se urcă în mașina lui.

Peter mă împunge în coastă cu un zâmbet larg, apoi bagă în marșarier.

— Spune-mi de ce râdeți voi două.

Încep să-i povestesc, în timp ce-mi prind centura de siguranță:

— Cel puțin o dată pe săptămână, doamna Rothschild iese în fugă din casă și, până să ajungă la mașină, își varsă cafeaua fierbinte pe ea.

Kitty se bagă și ea, chițâind:

— E cea mai amuzantă chestie din lume.

Peter pufnește:

— Sunteți două sadice.

— Ce înseamnă sadic? vrea Kitty să știe, și se bagă cu capul între noi.

— Pune-ți centura, îi zic eu, împingând-o înapoi.

Peter dă cu spatele.

— Înseamnă că suferința altora te face fericit.

— Aha.

Își repetă singură, cu o voce șoptită:

— Sadic.

— N-o învăța lucruri ciudate, spun eu.

— Îmi plac lucrurile ciudate, protestează Kitty.

— Vezi? Puștoaicei îi plac lucrurile ciudate, spune Peter.

Fără să se întoarcă, el ridică o mână ca să bată palma, iar Kitty se apleacă în față și lovește cu însuflețire palma lui Peter.

— Hei, dă-mi și mie o gură ce bei tu acolo, în spate.

— Mai e puțin, poți să-l termini tu, spune ea.

Kitty îi întinde lui Peter recipientul de plastic, iar el îl înclină în dreptul gurii.

— E bun, spune el.

— E de la magazinul coreean, îi spune Kitty. Sunt în pachete, poți să le pui în congelator și, dacă le iei pentru prânz, vor fi reci ca gheața când le bei.

— Mie îmi sună bine. Lara Jean, poți să-mi aduci și mie o chestie de-asta mâine-dimineață? Pentru serviciile prestate.

Îi arunc o căutătură urâtă, iar Peter spune:

— Vreau să spun, drumurile cu mașina! Iisuse!

— Îți aduc eu, Peter, spune Kitty.

— Ești o scumpete.

— Dacă mă duci și pe mine mâine cu mașina, încheie Kitty, iar Peter chiuie ca un cowboy.

Înainte de cea de-a patra pauză, sunt la dulapul meu, încercând să-mi fixez iar coronița împletită în oglinda micuță care atârnă pe ușă.

— Lara Jean?

— Da?

Arunc o privire pe lângă ușă și-l văd pe Lucas Krapf, purtând un pulover subțire cu anchior, de un albastru strălucitor combinat cu kaki.

— Am asta de ceva timp... nu voiam să-ți zic nimic, dar apoi m-am gândit că poate o vrei înapoi.

Îmi pune în palmă un plic roz. E scrisoarea scrisă de mine. Deci și Lucas a primit-o pe a lui.

O arunc în dulap, mă privesc în oglindă făcând iute o față gen *Hopa!*, apoi închid ușa.

— Deci, probabil te întrebi ce e cu toată chestia asta, încep eu.

Apoi, imediat, ezit.

— Păi, ăăă, am scris-o acum mult timp și...

— Nu trebuie să-mi explici.

— Serios? Nu ești curios?

— Nu. Pur și simplu a fost foarte plăcut să primesc o asemenea scrisoare. De fapt, am fost chiar onorat.

Las să-mi scape un oftat de ușurare și mă preling ușor spre podea, cu spatele lipit de dulap. Cum de e Lucas Krapf atât de perfect? Știe să spună exact ce trebuie.

Apoi îl văd că-mi zâmbește pe jumătate, iar pe jumătate se strâmbă.

— Dar chestia e că...

Își coboară vocea:

— Știi că sunt gay, nu?

— Ah, da, sigur, spun eu încercând să nu par dezamăgită. Știam, normal.

Carevasăzică, Peter a avut dreptate până la urmă.

Lucas zâmbește.

— Ești așa drăguță, zice el, iar eu mă ridic iarăși.

Apoi spune:

— Auzi, poți să nu spui nimănui, totuși? Adică, am scos eu capul din cutie, dar încă n-am ieșit de tot. Știi ce vreau să zic.

— Absolut, spun eu foarte încrezătoare.

— De exemplu, maică-mea știe, dar tata doar bănuiește. Nu i-am spus direct.

— Am înțeles.

— Deocamdată las oamenii să creadă ce vor. Nu mi se pare că e responsabilitatea mea să mă definesc în fața lor. Adică, înțelegi despre ce vorbesc. Ca persoană cu părinți din două etnii diferite, sunt sigur că oamenii te întrebă întotdeauna ce etnie ai, este?

Până acum nu m-am gândit la treaba asta așa, dar da, da, da! Lucas pur și simplu înțelege.

— Exact. Adică, de ce trebuie să știe și ei?

— Exact.

Ne zâmbim unul altuia și simt senzația aceea minunată pe care o ai când cineva te cunoaște. Mergem

împreună în aceeași direcție; el are oră de chineză, iar eu de franceză. La un moment dat mă întrebă despre Peter, iar eu sunt tentată să-i spun adevărul, pentru că mă simt atât de apropiată de el. Dar eu și Peter am făcut acel pact: am stabilit clar că nu vom spune nimănui niciodată. Nu vreau să fiu eu cea care îl încalcă.

— Hei, care-i treaba cu tine și Kavinsky? îmi aruncă Lucas.

Eu ridic din umeri și mă uit la el cu un zâmbet enigmatic.

— E o nebunie, nu? Pentru că el e așa...

Caut cuvântul care să se potrivească exact, dar nu-mi pot da seama care e.

— Vreau să spun, el ar putea juca rolul tipului chipeș într-un film.

Apoi adaug, grăbită:

— Deși asta ai putea și tu. Tu ai juca rolul tipului pe care fata *ar trebui* să-l aleagă.

Lucas izbucnește în râs, dar îmi pot da seama că îi place.

Dragă Lucas,

N-am mai întâlnit niciodată un băiat atât de manierat ca tine. Ar trebui să ai accent britanic. La bal, ai purtat cravată, și cred că ți s-a potrivit așa de bine, că ai putea purta tot timpul una.

Ah, Lucas! Mi-aș dori să fi știut ce gen de fete îți plac. Din câte îmi pot da seama, n-ai ieșit la întâlniri cu nimeni... sau poate ai o prietenă la o altă școală. Ești atât de misterios. Abia dacă știi câte ceva despre tine. Tot ce știi sunt chestii

superficiale, total nesatisfăcătoare, de exemplu că mănânci în fiecare zi un sandwich cu pui la prânz și că ești în echipa de golf. Cred că singurul lucru mai de substanță pe care îl știu despre tine e că ești un scriitor bun, ceea ce trebuie să însemne că ai rezerve adânci de emoție. De exemplu, povestirea aia pe care ai scris-o la ora de scriere creativă, despre fântâna otrăvită, și care era din perspectiva unui băiețel de șase ani. A fost așa sensibilă, atât de pătrunzătoare! Ea m-a făcut să simt că te cunosc, măcar un pic de tot. Dar nu te cunosc și-mi doresc să o fi făcut.

Eu cred că ești foarte special. Cred că ești, probabil, unul dintre cei mai speciali oameni din școala noastră și îmi doresc ca mai multă lume să fi știut asta despre tine. Sau poate că mai bine nu, pentru că uneori e plăcut să fii singurul care știe ceva.

Cu dragoste, Lara Jean.

După școală, eu și Chris stăm de povești în camera mea. Are probleme cu maică-sa, fiindcă a stat toată noaptea pe-afară, așa că se ascunde aici până când maică-sa o să plece la clubul de lectură. Împărțim o pungă mare de pufuleți *Pirate Booty* de la Kitty. Va trebui să pun la loc una plină, fiindcă o să facă mare tărațoi dacă n-o s-o găsească în pachețelul ei de luni.

Chris își îndeasă o mână plină cu pufuleți în gură.

— Zi-mi și mie un lucru, Lara Jean. Cât de departe ați ajuns voi doi?

Aproape că mă înec.

— Nu am ajuns nicăieri! Și nu avem niciun plan să ajungem undeva în viitorul apropiat.

Sau vreodată.

— Serios? Nici măcar o atingere pe sutien? O trecere rapidă cu degetul peste pieptul tău?

— Nu! Ți-am spus, eu și sora mea nu suntem așa.

Chris pufnește.

— Ți bați joc de mine? Normal că Margot și Josh au făcut sex. Nu mai fi atât de naivă, Lara Jean.

— Nu sunt nicio naivă, îi spun eu. Știu precis că el și Margot nu au făcut-o.

— Cum? Cum de știi „precis“? Mi-ar plăcea să aud asta.

— Nu-ți spun.

Dacă îi spun lui Chris, n-o să facă decât să râdă și mai mult. Ea nu înțelege; are doar un frate mai mic. Nu știe cum e cu surorile. Eu și cu Margot am făcut un pact, mai demult, în gimnaziu. Am jurat că nu vom face sex până nu vom fi măritate sau foarte, foarte îndrăgostite și măcar de douăzeci și unu de ani. Margot poate că e foarte, foarte îndrăgostită, dar nu e măritată și nu are douăzeci și unu de ani. Ea nu și-ar încălca niciodată cuvântul. Între surori, un pact înseamnă totul.

— Serios, chiar mi-ar plăcea să știu.

Chris are licărirea aceea flămândă în privire și îmi dau seama că asta pentru ea e doar încălzirea.

— Tu nu vrei decât să-ți bați joc, iar eu n-am de gând să te las, spun eu.

Chris își dă ochii peste cap.

— Bine. Dar e imposibil să nu se fi distrat și ei măcar puțin, acolo.

Cred că vorbește așa doar pentru a mă face să reacționez. Adoră reacțiile, așa că am grijă să nu-i ofer una. Spun, calmă:

— Poți, te rog, să nu mai zici de sora mea și de Josh că au făcut sex? Știi că nu-mi place.

Chris își scoate din geantă un marker permanent și începe să-și coloreze unghia de la degetul mare.

— Ar trebui să nu mai fii așa o pisicuță speriată! Serios, ți-ai creat în cap imaginea asta de moment colosal, care-ți schimbă viața, dar de fapt se termină în mai puțin de cinci minute, și nici măcar nu e partea cea mai bună.

Știu că așteaptă s-o întreb care e cea mai bună parte și chiar sunt curioasă să aflu, dar mă fac că n-o bag în seamă și spun:

— Cred că markerul permanent e toxic pentru unghiile tale.

Drept răspuns, ea clatină din cap uitându-se la mine ca la o cauză pierdută.

Totuși, mă întreb... oare cum *o fi*? Să fii atât de aproape de un băiat, iar el să vadă totul din tine, fără opreliști. Ar fi înspăimântător doar pentru o secundă sau două, sau tot timpul? Dacă nu îmi va plăcea deloc? Sau dacă îmi va plăcea prea mult? E mult de gândit pe tema asta.

— Tu crezi că, dacă o fată și un băiat au ieșit la întâlniri mai mult timp, atunci automat au făcut și sex? îl întreb pe Peter.

Stăm pe podeaua bibliotecii, cu spatele lipit de peretele secțiunii de dicționare, unde nu vine nimeni niciodată.

Suntem după ore, biblioteca e goală, iar noi lucrăm la teme pentru acasă. Peter are numai note de cinci și șase la chimie, așa că îl ajut să învețe.

Îl văd ridicându-și privirea din caietul de chimie, interesat dintr-odată. Își trânteste cartea lângă el și spune:

— Am nevoie de mai multe informații. Cât timp au ieșit la întâlniri?

— Mult timp. Cam doi ani, ceva pe-acolo.

— Câți ani au? Sunt de vârsta noastră?

— Cam așa.

— Atunci, cel mai probabil că da, dar nu obligatoriu. Depinde de fată și de băiat. Însă, dacă ar fi să pariez pe niște bani, aș zice că da.

— Dar fata nu e genul ăsta. Nici băiatul nu este.

— Despre cine vorbim noi aici?

— Asta e secret.

Ezit, apoi spun:

— Chris crede că nu e nicio șansă să nu fi făcut-o. Zice că e imposibil.

Peter pufnește.

— De ce te duci la ea pentru sfaturi? Fata aia e un dezastru.

— Nu e un dezastru!

Mă fulgeră cu privirea.

— În clasa a noua s-a îmbătat criță cu *Four Loko*¹⁵, s-a cățarat pe acoperișul lui Tyler Boylan și a făcut un număr de striptease.

— Ai fost de față? doresc eu să aflu. Ai văzut asta cu propriii tăi ochi?

— Exact. I-am pescuit hainele din piscină, ca un gentleman ce sunt.

Îmi umflu obrajii.

— Păi, Chris nu mi-a zis niciodată de povestea asta, așa că nu prea pot să comentez. În plus, nu cred că s-a interzis *Four Loko* sau cum ziceai că-i spune...

— Încă se mai produce, dar e o versiune nasală și îndoită cu apă. Trebuie să mai bagi niște *Five-Hour Energy* ca să aibă efectul dinainte.

Mă scutur din cap până-n picioare, ceea ce îl face pe Peter să zâmbească.

— În fond, despre ce vorbiți tu și Chris? întrebă el. Nu aveți nimic în comun.

— Despre ce vorbim *noi*? parez eu.

Peter râde.

— Punct lovit.

¹⁵ Băutură alcoolică aromată, care conține cofeină, guarana și taurină.

Se trage un pic mai departe de perete și își pune capul în poala mea, iar eu devin ca o stană de piatră. Încerc să-mi fac vocea să sune normal și spun:

— Ai o stare foarte ciudată astăzi.

El își ridică o sprânceană spre mine.

— Ce fel de stare am azi?

Peter adoră cu siguranță să i se vorbească despre el. În mod normal nu mă deranjează, dar azi nu am dispoziția necesară să-i fac hatârul. Sunt deja prea mulți oameni în viața lui care îi spun cât de grozav e el.

— Una insuportabilă, spun eu, iar el râde.

— Sunt adormit.

Își închide ochii și se ghemuiește, lipit de mine.

— Spune-mi o poveste ca să adorm, Covey.

— Nu flirta, îi spun.

Brusc, deschide ochii.

— Nu făceam asta!

— Ba da, o făceai. Tu flirtezi cu toată lumea. Parcă nu te poți abține.

— Păi, cu tine nu flirtez niciodată.

Peter se ridică și își verifică telefonul, iar dintr-odată îmi doresc să-mi fi ținut gura.

Sunt la ora de franceză, uitându-mă pe geam așa cum fac de obicei, și în acest moment îl văd pe Josh mergând pe lângă pista de alergare, spre tribune. Are în mână pachetul de prânz și e singur. De ce mănâncă de unul singur? Unde e grupul lui cu benzile desenate? Unde e Jersey Mike?

Dacă mă gândesc bine, el și Jersey Mike n-au stat prea mult împreună anul trecut. Josh era mai tot timpul cu Margot și cu mine. Trioul. Iar acum nu suntem nici măcar un duo, iar el e complet singur. O parte din vină e a lui Margot pentru că a plecat, dar îmi pot vedea și partea mea — dacă n-aș fi început niciodată să-l plac, n-ar fi trebuit să inventez toată povestea asta cu Peter K. Aș fi putut să fiu doar buna lui prietenă Lara Jean, ca întotdeauna.

Poate de asta i-a spus mami lui Margot să nu-și facă un iubit dacă are de gând să meargă la facultate. Când ai un iubit sau o iubită, tot ce vrei e să stai cu acea persoană și uiți de toți ceilalți, iar când voi doi vă despărțiți, îți pierzi toți prietenii. Vezi că îți întorc toți spatele și că se distrează fără tine.

Tot ce pot să spun e că Josh nu-i acum decât o siluetă solitară, care-și mănâncă sendvișul pe cel mai de sus rând al tribunei.

Mă întorc de la școală cu autobuzul fiindcă Peter a trebuit să plece mai devreme pentru meciul de lacrosse al echipei sale. Ajung în sfârșit acasă, iar când mă pregătesc să scot corespondența din căsuța poștală, Josh intră cu mașina pe aleea din fața casei sale.

— Hei! strigă el.

Iese din mașină și aleargă până la mine, cu rucsacul atârându-i de un umăr.

— Te-am văzut în autobuz, spune el. Ți-am făcut cu mâna, dar visai cu ochii deschiși, ca de obicei. Ia zi, cât o să mai stea mașina ta la reparat?

— Nu știu. Se tot schimbă data. Au trebuit să comande o piesă din Indiana, parcă așa ziceau.

Josh îmi aruncă o privire cunoscătoare.

— De fapt, cred că răsuflă ușurată, zi că nu-i așa.

— Nu! De ce aș răsufla ușurată?

— Haide. Te cunosc. Urăști condusul. Iar acum ai în sfârșit o scuză să nu conduci.

Încerc să protestez, dar renunț imediat. Nu are niciun rost. Josh mă cunoaște prea bine.

— Eh, poate așa, un pic de ușurare, acolo...

— Dacă ai vreodată nevoie să te ducă cineva, știi că poți să mă suni.

Dau din cap aprobator. Știi asta. Pentru mine nu l-aș suna, dar pentru Kitty da, dacă ar fi o urgență.

— Vreau să spun, știu că acum îl ai pe Kavinsky, dar eu sunt chiar alături. E mult mai convenabil să te duc eu la școală decât el. Adică, e mai responsabil față de mediu.

Nu zic nimic, iar Josh se scarpină la ceafă.

— Vreau să-ți spun ceva, dar mă simt ciudat că trebuie să vorbesc despre asta. Lucru care de asemenea e ciudat, pentru că noi puteam vorbi mereu unul cu celălalt.

— Putem vorbi și acum, spun eu. Nu s-a schimbat nimic.

Asta este cea mai mare minciună pe care i-am spus-o vreodată, chiar mai mare decât minciuna despre așa-zisa mea soră geamănă moartă, Marcella. Până acum vreo câțiva ani, Josh a crezut că am avut o soră geamănă pe nume Marcella, care a murit de leucemie.

— OK. Simt că... simt că mă eviți de când...

E pe cale să o spună. E cu adevărat pe cale s-o spună. Mă uit în pământ.

— ...de când s-a despărțit Margot de mine.

Ridic brusc capul. Asta crede el? Că îl evit din cauza lui Margot? Chiar așa puțin impact a avut scrisoarea mea?

— Nu te-am evitat. Doar că am fost ocupată, zic eu încercând să păstrez o figură impasibilă.

— Cu Kavinsky. Știu. Tu și cu mine ne cunoaștem de mult timp. Ești printre cei mai buni prieteni ai mei, Lara Jean. Nu vreau să te pierd și pe tine.

Acel „și“ mă lovește în punctul sensibil. E un „și“ care îmi taie orice elan. Nu pot trece peste el. Dacă n-ar fi spus acel „și“, ar fi fost vorba doar de mine și Josh. N-ar fi fost vorba de mine, Josh și Margot.

— Scrisoarea aceea pe care ai scris-o..., continuă el.

Prea târziu. Nu mai vreau să aud de nicio scrisoare. Intervin, înainte ca el să mai poată scoate vreun cuvânt:

— Mereu voi fi prietena ta, Joshy.

Apoi îi zâmbesc, iar asta cere mult efort. Cere extrem de mult efort. Dar dacă nu zâmbesc, o să plâng.

Josh încuviințează din cap.

— OK. Bine. Deci... putem să mai ieșim uneori?

— Sigur.

Josh se întinde și mă împinge ușurel cu un deget în bărbie.

— Deci, pot să te duc eu mâine la școală?

— Da, zic eu.

În fond, nu exact asta era și ideea? Să pot să ies din nou cu Josh, fără ca acea scrisoare să planeze asupra noastră? Să fiu din nou buna lui prietenă, Lara Jean?

După cină, o învăț pe Kitty cum să se descurce cu rufe. Se împotrivesc un pic la început, dar îi spun că e o treabă pe care o vom face cu toții de acum înainte, așa c-ar fi mai bine să o accepte pur și simplu.

— Când se opresc vibrațiile uscătorului, înseamnă că rufe sunt gata și trebuie să le împătorești imediat, altfel se vor șifona.

Spre surpriza amândurora, lui Kitty îi place să se ocupe de rufe. În principal pentru că poate sta în fața televizorului, împăturind și uitându-se liniștită la emisiunile ei.

— Data viitoare te voi învăța cum se folosește fierul de călcat.

— Vrei să și calc? Dar cine sunt eu, Cenușăreasa?

Mă fac că n-o aud.

— O să fii bună la călcat rufe. Îți plac precizia și liniile bine trasate. Probabil vei fi mai bună decât mine.

Asta îi stârnește interesul.

— Da, se poate. Lucrurile tale arată întotdeauna șifonate, oricât le-ai aranja.

După ce terminăm cu rufe, eu și Kitty ne spălăm împreună în baie. Aici sunt două chiuvete; Margot o avea

pe cea din stânga, iar eu și Kitty obișnuiam să ne batem pentru cea din dreapta. Acum e a ei.

Kitty se spală pe dinți, iar eu îmi întind pe față o mască cu aloe și castraveți, când o aud întrebând:

— Crezi că, dacă i-aș zice lui Peter, ne-ar duce la McDonald's mâine, în drum spre școală?

Îmi întind pe obraji o altă grămăjoară de pastă verde.

— Nu vreau să devină un obicei chestia cu Peter. De-acum încolo te duci cu autobuzul, OK?

Kitty se îmbufnează.

— De ce?!

— Așa. În plus, nu Peter mă duce mâine cu mașina, ci Josh.

— Dar n-o să se supere Peter?

Fața mi-e imobilă din cauza măștii care se usucă. Așa că sunt nevoită să vorbesc printre dinți:

— Neaa. Nu e genul gelos.

— Atunci cine e genul gelos?

Nu am un răspuns pregătit. Cine e, *în fond*, genul gelos? Încep să meditez la chestia asta, când Kitty se hlizește în oglindă la mine și zice:

— Arăți ca un zombi.

Îmi întind mâinile spre ea, iar Kitty se dă încet înapoi.

— Vreau să îți mănânc creierul, spun eu, cu cea mai bună voce de zombi a mea.

Kitty fuge țipând.

Odată întoarsă la mine în cameră, îi dau un mesaj lui Peter că nu am nevoie să mă ducă mâine cu mașina. Nu-i spun că mă duce Josh. Pentru orice eventualitate.

Bilețelul de astăzi de la Peter spune: „Mergem la *Tart and Tangy* după ore?”

A desenat două căsuțe, un *da* și un *nu*. Bifez *da*-ul și îi las bilețelul în dulap.

Imediat după ore, mă întâlnesc cu Peter în parcare și mergem încolonați, cu prietenii lui din echipa de lacrosse, spre *Tart and Tangy*. Comand un iaurt înghețat cu cereale, căpșuni, kiwi și ananas, iar Peter își ia o prăjitură cu lămâie verde și biscuiți Oreo zdrobiți. Îmi scot portofelul ca să plătesc pentru iaurtul meu, dar Peter mă oprește. Îmi face cu ochiul și spune:

— Mă ocup eu de asta.

— Credeam că n-o să plătești niciodată nimic, șoptesc eu.

— Băieții mei sunt aici. Nu pot să arăt ca un zgârciob în fața băieților mei.

Apoi, mă cuprinde cu brațul pe după umeri și spune cu voce tare:

— Cât timp ești iubita mea, nu plătești pentru iaurt înghețat.

Îmi dau ochii peste cap, dar n-am să refuz un iaurt înghețat gratis. Niciun băiat n-a mai plătit pentru mine până acum. Aș putea să mă obișnuiesc cu tratamentul ăsta nou.

Eram convinsă că o să-și facă apariția și Genevieve, dar nu apare. Cred că și Peter e nedumerit, pentru că se uită întruna spre ușa de la intrare. Cu Genevieve, mă aștept mereu la o nouă lovitură. Până acum s-a purtat ciudat, a fost deranjant de tăcută. Nu apare aproape niciodată la cantină în timpul prânzului, pentru că ea și Emily Nussbaum mănâncă în afara campusului, iar când o văd pe holuri, îmi zâmbește fals, dar fără a-și arăta dinții, ceea ce, într-un fel, e și mai neliniștitor.

Când se va mobiliza împotriva mea? Când voi ajunge și eu în situația Jamilei Singh? Chris spune că Genevieve e prea obsedată de iubitul ei de la facultate ca să-i mai pese de mine și Peter, dar eu nu cred asta. Am văzut-o cum se uită la el. Ca și cum ar fi al ei.

Băieții unesc câteva mese și, practic, punem stăpânire pe întregul local. E exact ca la o masă de prânz, cu ei discutând aprins despre meciul de fotbal de vineri. Eu nu cred că reușesc să scot nici două cuvinte. Nu prea am nimic de spus. Îmi mănânc pur și simplu iaurtul înghețat primit pe gratis și mă bucur că nu sunt acasă, făcându-mi ordine în dulapul cu pantofi sau uitându-mă cu tata pe canalul de golf.

Mergem spre mașinile noastre, când Gabe spune:

— Hei, Lara Jean, știi că, dacă spui numele tău foarte repede, sună ca Large¹⁶? Încearcă! Larajean.

¹⁶ Joc de cuvinte intraductibil, *large* având sensul de „mare”.

Mă conformez și repet de câteva ori:

— Larajeau. Larajeau. Largy. De fapt, cred că sună mai mult a Largy, nu a Large.

Gabe dă din cap, gânditor, și anunță:

— De-acuma o să-ți zic Large. Ești așa de micuță, că e chiar amuzant. Nu-i așa? Ca tipii ăia masivi cărora li se spune Tiny¹⁷.

Eu ridic din umeri.

— Sigur.

Gabe se întoarce spre Darrell.

— E atât de mică, încât ar putea să fie mascota noastră.

— Hei, nu sunt *chiar atât* de mică, protestez eu.

— Ce înălțime ai? mă întreabă Darrell.

— Unu cincizeci și ceva, născocesc eu.

Mai degrabă, ceva în jur de unu patruzeci.

— Ești așa de mică, zice Gabe aruncându-și lingurița la gunoi, încât ai putea să-mi încapi în buzunar.

Toți băieții râd. Peter zâmbește, amuzat. Apoi Gabe mă înșfacă brusc și mă aruncă pe umărul său, de parcă aș fi un copil, iar el ar fi tatăl.

— Gabe! Pune-mă jos! țip eu, dând din picioare și lovindu-l cu pumnii în piept.

El începe să se învârtă cu mine în spinare, iar ceilalți băieți se sparg de râs.

— O să te adopt, Large! O să fii animăluțul meu. O să te pun în vechea mea cușcă de hamster.

Chicotesc și eu, așa de tare, că aproape mi se taie respirația și începe să mă ia cu amețeală.

— Pune-mă jos!

— Pune-o jos, omule! spune Peter, dar și el râde.

¹⁷ *Tiny* — un fel de „Micuțul“.

Gabe fugе spre camioneta cuiva și mă așază în spate.

— Dă-mă jos de aici! strig eu, dar Gabe se îndepărtează deja în fugă.

Toți băieții încep să se urce în mașinile lor.

— Pa, Large! strigă ei.

Peter vine repede la mine și îmi întinde o mână pentru a mă ajuta să cobor.

— Prietenii tăi sunt nebuni, spun eu sărind pe asfalt.

— Le place de tine, zice el.

— Pe bune?

— Sigur. De obicei nu suportau când o luam cu mine pe Gen. Dar cu tine n-au nicio problemă, nu-i deranjează dacă stai cu noi.

Peter își pune un braț pe umărul meu.

— Haide, Large. O să te duc acasă.

Când urcăm în mașina lui, îmi las părul să-mi cadă pe față, pentru ca el să nu mă poată vedea zâmbind. E atât, plăcut să faci parte dintr-un grup, să simți că faci parte din ceva.

M-am oferit să coc șase duzini de briose pentru târgul lui Kitty de produse de patiserie, organizat de APP¹⁸. M-am ocupat de asta pentru că în ultimii doi ani a făcut-o Margot. Iar Margot își luase această sarcină doar pentru ca lumea să nu creadă că familia lui Kitty nu era destul de implicată în activitățile APP. Ea a pregătit negrese de ambele părți, dar eu m-am înscris la briose fiindcă am crezut că așa o să dăm lovitura. Am cumpărat mai multe feluri de bombonele colorate și am făcut din scobitori niște stegulețe pe care scrie *Blue Mountain Academy*. Am crezut că, dacă mă ajută la decorat, Kitty o să se distreze.

Acum însă realizez că metoda lui Margot era mult mai bună, pentru că negresele trebuie doar să fie turnate în tavă, coapte, apoi tăiate, și ai terminat. La briose e mai mult de muncă. Trebuie să iei cu lingura, de șaptezeci și două de ori, cantitatea perfectă de aluat, apoi trebuie să aștepți să se răcească, după care trebuie să glazurezi și să presari bombonele.

¹⁸ Asociația Părinte-Profesor este o organizație oficială menită să faciliteze implicarea părinților în activitățile școlare.

Îmi măsoar ultima cană de făină, când se aude soneria de la intrare.

— Kitty! strig eu. Du-te și răspunde la ușă.

Sună din nou.

— Kitty!

Ea îmi răspunde strigând, de la etaj:

— Tocmai fac un experiment important!

Mă reped atunci la ușă și o trântesc de perete, fără să mai verific înainte cine e.

E Peter. Care izbucnește în râs când mă vede.

— Ai făină pe toată fața, spune el ștergându-mi obrazii cu dosul palmelor.

Mă răsucesc cu spatele la el și îmi curăț fața cu șorțul.

— Ce cauți aici?

— Mergem la meci. N-ai citit bilețelul meu de ieri?

— Ah, la naiba. Am avut un test și am uitat.

Peter se încruntă, iar eu adaug:

— Nu pot să merg, oricum, pentru că trebuie să coc șaptezeci și două de brișe glazurate până mâine.

— Vineri seara?

— Păi... da.

— O faci pentru târgul APP cu produse de patiserie?

Peter se strecoară pe lângă mine și se descălță de bascheți.

— E genul de casă în care nu se intră încălțat, nu?

— Da, spun eu, surprinsă. Face și mama ta ceva pentru târg?

— Prăjituri cu orez crocant.

O altă alegere mai inteligentă decât cele șaptezeci și două de brișe ale mele.

— Îmi pare rău că ai venit până aici degeaba. Poate mergem la meci vinerea următoare, spun eu așteptându-mă să se încălțe la loc.

Dar nu o face, o pornește agale spre bucătărie și se așază pe un taburet. Poftim?!

— Casa ta arată exact cum țineam eu minte, zice el, uitându-se în jur.

Arată cu degetul spre poza înrămată cu mine și Margot făcând baie, când eram bebeluși.

— Drăguț.

Simt cum îmi iau foc obrazii. Mă duc și întorc poza cu spatele.

— Când ai mai fost tu la mine acasă?

— Mai demult, într-a șaptea. Mai ții minte când ne petreceam timpul în casa din copac a vecinului tău? Odată a trebuit să merg la baie și m-ai lăsat să o folosesc pe a ta.

— Ah, da, spun eu.

E ciudat să vezi un alt băiat decât Josh la noi în bucătărie. Nu știu de ce, dar mă simt agitată.

— Cât timp o să-ți ia asta? mă întrebă el cu mâinile în buzunare.

— Câteva ore, probabil.

Ridic din nou cana gradată. Nu mai țin minte la a câta cană eram.

Peter oftează.

— De ce nu putem să mergem, pur și simplu, la magazin și să cumpărăm de acolo?

Eu încep să măsor făina care e în bol, separând-o în grămăjoare.

— Adică, tu crezi că celelalte mame vor cumpăra prăjiturile de la Food Lion? Cum o s-o trimit pe Kitty cu chestii cumpărate?

— Păi, dacă e vorba de Kitty, atunci ar trebui să te ajut.

Peter sare de pe taburet, vine la mine, iar mâinile lui îmi alunecă în jurul taliei, încercând să-mi desfacă șnurul de la șorț.

— Unde e puștoaica?

Mă holbez la el.

— Ce... faci?

Peter se uită la mine ca la o toantă care nu pricepe.

— Am și eu nevoie de un șorț, dacă e să dau o mână de ajutor. Nu vreau să-mi murdăresc hainele.

— Nu vom fi gata la timp ca să prindem meciul, zic eu.

— Atunci mergem doar la petrecerea de după.

Peter se uită la mine nevenindu-i să creadă.

— Și asta scria în bilețelul pe care ți l-am lăsat astăzi! Doamne, de ce mă mai deranjez?

— Am fost foarte ocupată azi, spun eu, spăsită.

Mă simt prost. El își urmează până la capăt partea sa de înțelegere și-mi scrie conștiincios câte un bilețel în fiecare zi, iar eu nici măcar nu mă deranjez să le citesc.

— Nu știu dacă pot să merg la petrecere. Nu știu dacă am voie să ies atât de târziu.

— Tatăl tău este acasă? O să-l întreb.

— Nu, e la spital. Gândește-te, cum ar fi s-o las pe Kitty singură?

Ridic din nou cana gradată.

— Atunci, la ce oră ajunge tatăl tău acasă?

— Nu știu. Probabil târziu.

Sau probabil cam într-o oră. Dar Peter va fi de mult plecat până atunci.

— Ar fi mai bine să pleci. Nu vreau să te rețin.

Peter scoate un geamăt.

— Covey. Am nevoie de tine. Gen n-a zis încă nimic despre relația noastră, iar planul nostru tocmai asta era. În plus... s-ar putea să-l aducă pe cretinul ăla cu care iese.

Peter are o figură dezgustată.

— Haide. Eu te-am scos din încurcătura cu Josh, nu-i așa?

— Da, recunosc eu. Dar, Peter, trebuie să fac brișele pentru târgul ăla de produse de patiserie...

Peter își întinde brațele.

— Atunci, o să te ajut. Doar dă-mi un șorț.

Mă îndepărtez de el și încep să scotocesc prin bucătărie, după încă un șorț. Găsesc unul cu o prăjiturică imprimată pe el și i-l pun în brațe. El se strâmbă și arată cu degetul spre mine.

— Îl vreau pe cel pe care îl porți.

— Dar este al meu!

E dintr-o pânză cadrilată, alb cu roșu, cu ursuleți maro; mi l-a luat bunica, din Coreea.

— Mereu fac prăjituri cu el. Puneți-l pe ăla și gata.

Peter clatină încet din cap și întinde mâna spre mine.

— Dă-mi-l pe al tău. Îmi ești dator pentru că nu mi-ai citit niciunul dintre bilețele.

Îmi desfac șorțul și i-l dau. Apoi mă întorc la măsurat.

— Ești un bebeluș mai mare decât Kitty, îi spun eu.

— Mai bine dă-mi repede ceva de făcut.

— Te pricepi cât de cât? Pentru că am exact ingredientele pentru șase duzini de prăjituri. Nu vreau să trebuiască să o iau de la capăt...

— Știu cum să fac prăjituri!

— OK, atunci. Pune bucățile alea de unt în bolul mixerului.

— Și după aia?

— Și după ce-ai terminat, o să-ți dau următoarea sarcină.

Peter își dă ochii peste cap, dar face cum i-am spus.

— Deci cu asta te ocupi tu vineri seara? Stai acasă și gătești în pijama?

— Fac și alte lucruri, spun eu prinzându-mi mai bine părul în coadă.

— Cum ar fi?

Încă sunt așa de tulburată de apariția bruscă a lui Peter, încât nu pot gândi.

— Ăăă. Ies pe afară.

— Unde?

— Doamne, nu știi! Termină cu interogatoriul, Peter.

Îmi suflu bretonul din ochi. E din ce în ce mai cald aici. Aș putea la fel de bine să închid cuptorul, pentru că, de când a venit Peter, n-am mai avansat aproape deloc. În ritmul ăsta, voi sta trează toată noaptea.

— M-ai făcut să pierd numărătoarea cănilor de făină. Acum trebuie s-o iau de la început!

— Lasă-mă pe mine, spune Peter venind în spatele meu.

Mă smucesc mai departe de el.

— Nu, nu, o voi face eu, îi spun.

El clatină din cap și încearcă să-mi ia din mână cana gradată, dar eu nu-i dau drumul, iar făina sare peste tot în jur. Suntem plini de pulbere albă din cap până-n picioare. Peter începe să râdă ca nebunul, iar eu țip la el indignată:

— Peter!

Râde prea tare ca să poată vorbi. Îmi încrucișez brațele.

— Sper, pentru binele tău, că mai am destulă făină.

— Arăți ca o bunică, spune el, încă râzând.

— Ba tu arăți ca un bunic, ripostez eu.

Torn făina din bolul mixerului într-o cratiță.

— De fapt, tu chiar semeni mult cu o bunicuță, spune Peter. Urăști înjurăturile. Ți place să stai tot pe lângă cuptor. Ți petreci serile de vineri în casă. Uau, ies la întâlniri cu bunica mea! Scârbos!

Încep din nou să mă sor. Una, două.

— Nu stau acasă în fiecare vineri seară.

Trei.

— Nu te-am văzut niciodată pe-afară. Tu nu mergi la petreceri. Pe vremuri obișnuiam să ieșim. De ce te-ai oprit?

Patru.

— Păi... nu știu. În școala generală era altfel.

Ce-ar vrea să spun? Că Genevieve a decis la un moment dat că nu eram destul de *cool*, și de-atunci am fost lăsată pe dinafară? El chiar nu și-a dat seama?

— Mereu m-am întrebat de ce n-ai mai ieșit cu noi.

Eram la cinci sau la șase?

— Peter! Iar mă faci să pierd numărătoarea!

— Am acest efect asupra femeilor.

Îmi dau ochii peste cap, iar el îmi răspunde cu un rânjel, dar înainte să mai spună ceva, strig:

— Kitty! Coboră aici!

— Lucrez...

— Peter e aici.

Știu că asta o să aibă efect. În exact cinci secunde, Kitty vine fugind în bucătărie. Se blochează, dintr-odată intimidată.

— De ce ești aici? îl întreabă ea.

— Ca s-o iau pe Lara Jean cu mașina. Tu de ce n-o ajuți?

— Tocmai făceam un experiment. Vrei să mă ajuți?

— Sigur, o să te ajute, răspund eu în locul lui.

Apoi, către Peter:

— Îmi distragi atenția. Du-te și ajut-o pe Kitty.

— Nu știu dacă îmi vrei ajutorul, Katherine. Vezi tu, eu distrag atenția femeilor. Le fac să piardă numărătoarea.

Peter îi face cu ochiul, iar eu scot un horcăit ca și cum m-aș îneca.

— De ce nu stai aici, cu noi, să ne ajuți la brișe?

— Ce plictisitor!

Kitty ne întoarce spatele și fuge înapoi pe scări.

— Să nu îndrăznești să pui bombonele sau glazura când sunt gata! strig eu. Nu ți-ai câștigat acest drept!

Mixez untul, iar Peter sparge ouă într-un bol de salată ciobit, când tata ajunge acasă.

— A cui e mașina din față? întrebă el intrând în bucătărie.

Apoi se oprește brusc.

— Bună, spune el surprins.

Are în mâini o pungă de la Chan Chinese Food.

— Hei, tati, spun eu de parcă ar fi perfect normal că Peter Kavinsky gătește în bucătăria noastră. Arăți obosit.

Peter își îndreaptă spinarea.

— Bună seara, domnule Covey.

Tata lasă punga pe masa din bucătărie.

— Ah, bună, spune el dregându-și vocea. Îmi pare bine să te văd. Tu ești Peter K., nu?

— Da.

— Unul din vechea gașcă, spune tata jovial, iar eu mă dau un pas înapoi. Ce planuri aveți voi, copii, diseară?

— Coc prăjiturile pentru târgul lui Kitty de produse de patiserie, iar Peter mă ajută, spun eu.

Tata dă aprobator din cap.

— Ți-e foame, Peter? Avem destule aici, zice el ridicând punga. Creveți *lo mein*, pui *kung pao*...

— De fapt, eu și Lara Jean ne gândeam să trecem pe la petrecerea unui prieten de-al nostru, spune Peter. Dacă e OK. O voi aduce acasă devreme.

— Ți-am zis că trebuie să termin brișele astea, spun eu către Peter, înainte ca tata să poată răspunde.

— O să le terminăm eu și Kitty, intervine tata. Voi doi duceți-vă la ziua aceea de naștere.

Mi se întoarce stomacul pe dos.

— E chiar în regulă, tati. Eu trebuie să fiu cea care le face; le decorez într-un fel mai special.

— O scoatem noi la capăt. Tu poți să te duci să te schimbi. Eu și cu Kitty vom continua să lucrăm la brișelele astea.

Deschid și închid gura ca un pește.

— În regulă, atunci.

Dar nu fac nicio mișcare, pur și simplu stau acolo, pentru că îmi e prea frică să-i las singuri pe ei doi. Peter îmi zâmbește larg.

— Ai auzit ce-a spus tatăl tău. Poți să fii liniștită.

Nu te purta prea încrezător, pentru că tata va crede că ești arogant, gândesc eu.

Printre hainele pe care le ai, sunt unele care te fac să te simți bine de fiecare dată când le porți și mai sunt acelea pe care le-ai purtat de mult prea multe ori, fiindcă ți-au plăcut foarte mult, iar acum ți se par niște zdrențe. Neliniștea mea vine din faptul că știu că Gen va purta fix lucrul potrivit, pentru că ea mereu poartă exact ce trebuie. Iar eu trebuie să fiu la înălțime. Peter n-ar fi bătut drumul până aici și n-ar fi adus atâtea argumente pentru a merge la petrecerea asta, dacă n-ar fi foarte importantă pentru el.

Îmi trag blugii pe mine și încerc diverse topuri, o bluză cu volane de culoarea piersicii, care mi se pare dintr-odată cam pretențioasă, un pulover lung și pufos cu un pinguin pe el, care arată prea copilăros. Intru apoi într-o pereche de pantaloni scurți gri, cu bretele negre,

când, brusc, bate cineva la ușă. Îngheț și apuc un pulover ca să mă acopăr.

— Lara Jean?

E Peter.

— Da?

— Ești gata?

— Aproape! Tu doar... doar du-te jos. Cobor și eu imediat.

Scoate un oftat sonor.

— OK. O să merg să văd ce face puștoaica aia.

Când îi aud pașii îndepărtându-se, mă ridic rapid și încerc o bluză crem cu buline, plus pantalonii scurți cu bretele. E drăguț, dar nu cumva e prea drăguț? Nu e prea mult? Și ar trebui să-mi iau colanții negri sau cio-rapii negri până la genunchi? Margot a spus că arăt ca o pariziancă în ținuta asta. Pariziancă e ceva de bine. E ceva sofisticat, romantic. Probez o beretă, doar ca să văd efectul, și o arunc imediat. Cu siguranță e prea mult.

Aș fi preferat ca Peter să nu mă fi luat așa de repede cu chestia asta. Am nevoie de timp ca să planific, să mă pregătesc. Deși adevărul e că, dacă m-ar fi întrebat dinainte, aș fi găsit o scuză ca să nu merg. Una e să te duci la *Tart and Tangy* după școală, și alta e o petrecere cu toți prietenii lui Peter, ca să nu mai zic de Genevieve.

Răscolesc peste tot, căutându-mi mai întâi șosetele lungi până peste genunchi, apoi cutiuța de balsam de buze cu cireșe, care e chiar în formă de cireășă. Doamne, chiar trebuie să-mi fac curat în cameră. E greu să găsești ceva în haosul ăsta.

O zbughesc spre camera lui Margot, după cardiganul ei cel mare și bătrânesc, iar când trec pe lângă camera lui Kitty, o văd stând cu Peter pe podea și meșterind ceva cu

trusa ei de laborator. Scotocesc prin sertarul lui Margot cu pulovere, care acum e de tricouri și pantaloni scurți, pentru că și-a luat majoritatea puloverelor cu ea. Niciun cardigan bătrânesc. Dar la fundul sertarului e un plic. O scrisoare de la Josh.

Vreau atât de mult s-o deschid! Știu că nu ar trebui...

Cu grijă, cu extrem de multă grijă, scot scrisoarea și o deschid.

Dragă Margot,

Tu spui că a trebuit să ne despărțim pentru că nu vrei să mergi la facultate având iubit și îți vrei libertatea, și nu vrei să te fac să dai înapoi. Dar știi că și eu știu că nu ăsta e motivul adevărat. Te-ai despărțit de mine pentru că am făcut sex și ți-a fost frică să devenim mult prea apropiați.

Mă opresc din citit.

Nu pot să cred. Chris a avut dreptate, iar eu m-am înșelat. Margot și Josh chiar au făcut sex. S-ar zice că tot ce credeam eu că știu este de fapt pe dos. Credeam că știu exact cine e sora mea, dar se pare că nu știu nimic.

Îl aud pe Peter strigându-mi numele.

— Lara Jean! Ești gata odată?

Împăturesc iute scrisoarea și o bag la loc în plic. Apoi o pun la loc în sertar și îl închid cu zgomot.

— Vin acum!

Stăm la ușa de la intrare a vilei lui Steve Bledell. Steve e în echipa de fotbal; e cunoscut în principal pentru că are un tată vitreg bogat, care deține propriul său avion.

— Gata? mă întrebă Peter.

Îmi șterg palmele pe pantalonii scurți. Aș fi vrut să am timp să-mi fac ceva mai frumos la păr.

— Nu chiar.

— Atunci hai să vorbim o secundă despre strategie. Tot ce trebuie să faci e să te porți de parcă ești îndrăgostită de mine. N-ar trebui să fie prea greu.

Îmi dau ochii peste cap.

— Ești cel mai vanitos tip pe care l-am cunoscut vreodată.

Peter rânjește și ridică din umeri. Pune mâna pe clanță, dar apoi se oprește.

— Așteaptă, spune el, apoi îmi smulge elasticul din păr și îl aruncă în curte.

— Hei!

— Arată mai bine fără! Ai încredere în mine.

Peter își trece degetele prin părul meu și îl umflă, iar eu îi dau mâna la o parte. Apoi își scoate telefonul din buzunarul din spate și îmi face rapid o poză.

Îi arunc o privire derutată, iar el îmi explică:

— În cazul în care Gen se uită la telefonul meu.

Mă uit cum își pune poza pe fundal.

— Putem să facem alta?

Nu-mi place cum îmi stă părul.

— Nu, îmi place. Arăți drăguț.

Probabil că a spus asta doar ca să intrăm mai repede, dar mă face să mă simt bine. Nu pot să mă abțin să nu mă simt, brusc, copleșită de mândrie că merg la o petrecere cu Peter Kavinsky. Că el e aici cu mine. Sau, mai degrabă, că eu sunt aici cu el?

O văd de cum intrăm — e pe canapea cu prietenele ei; toate beau din pahare roșii de unică folosință. Niciun iubit la orizont. Ridică din sprâncene spre mine și îi șoptește ceva lui Emily Nussbaum.

— Heeei, Lara Jean, strigă Emily, făcându-mi un semn cu degetul să mă apropiu. Hai să stai cu noi.

Mă îndrept spre ele, gândindu-mă că Peter e lângă mine, dar nu este. S-a oprit să salute pe cineva. Mă uit la el cu o privire panicată, iar el îmi face semn să continui să merg. Mișcă din buze fără să scoată niciun sunet: *E rândul tău.*

Să străbați de una singură o cameră, cu Gen și prietenele ei uitându-se la tine, e ca și cum ai străbate un continent întreg.

— Hei, fetelor, spun eu, iar vocea îmi sună pițigăiat, ca a unei fetițe de grădiniță.

Nu mai am loc pe canapea, așa că mă cocoț pe un braț al ei, ca o pasăre pe un cablu de telefon. Stau cu privirea lipită de spinarea lui Peter; e în cealaltă parte a camerei, cu niște tipi din echipa de lacrosse. Trebuie să fie plăcut să fii el. Așa de în largul lui, așa de confortabil

cu el însuși, știind că toți ceilalți abia îl așteaptă, gen *Peter e aici, acum poate începe petrecerea pe bune*. Mă uit prin cameră, doar ca să am ceva de făcut, și îi văd pe Gabe și Darrell, iar ei îmi fac cu mâna foarte prietenoși, dar nu vin până la mine. Zici că toată lumea se uită și așteaptă, se uită și așteaptă să vadă ce va face Genevieve.

Îmi doresc să nu fi venit.

Emily se apleacă în față.

— Toate murim de curiozitate să aflăm... care e treaba cu tine și Kavinsky?

Știu că a fost însărcinată de Gen să mă întrebe. Gen soarbe o gură din băutura ei, cât poate ea de degajat, dar îmi așteaptă răspunsul. Oare e beată deja? mă întreb. Din câte am auzit și din câte știu despre Gen, face urât la băutura. Nu că aș fi testat personal asta, dar mi-au ajuns la urechi niște chestii. Sunt câteva povești.

Îmi umezesc buzele.

— Păi treaba e... așa cum bănuiesc că a spus Peter.

Emily respinge ideea cu un gest, ca și cum nimic din ce ar spune Peter nu contează cu adevărat.

— Noi vrem să auzim de la tine. Adică, e cu totul neașteptat. Cum s-a întâmplat? zice ea apropiindu-se și mai mult de mine, de parcă am fi bune prietene.

Când ezit, când îmi fuge privirea spre Genevieve, văd că zâmbește și își dă ochii peste cap.

— E OK, poți s-o spui, Lara Jean. Eu și Peter am terminat-o. Nu știu dacă ți-a spus, dar de fapt eu sunt cea care s-a despărțit de el, așa că...

Aprob din cap.

— Asta a spus.

Nu asta a spus, dar e ceva ce știam deja.

— Deci când v-ați combinat voi doi?

Încearcă să o spună ca pe ceva nepremeditat, dar știu că răspunsul meu e important pentru ea. Vrea să mă prindă cu ceva.

— Destul de recent, spun eu.

— Cât de recent? insistă ea.

Eu înghit în sec.

— Chiar înainte să înceapă școala, îi spun.

Nu așa am decis eu și Peter că va fi povestea?

Lui Genevieve i se aprind focuri în ochi, iar mie mi se îneacă corăbiile. Am spus ceva greșit, dar e prea târziu. E greu să nu observi un *Te-am prins!* în expresia ei. Ea e genul de persoană care vrei să te placă. Știi că poate fi nemiloasă; ai văzut-o când era nemiloasă. Dar când are privirea ațintită asupra ta și îți dă atenție, vrei să dureze. Frumusețea ei contribuie la asta, dar mai e ceva — ceva care te atrage spre ea. Cred că e transparența ei — tot ce gândește sau simte îi e scris pe față, și, chiar dacă n-ar fi, ar spune-o ea oricum, pentru că spune ce gândește fără să se... gândească prea mult.

Pot să înțeleg de ce a iubit-o Peter atâta timp.

— Mi se pare adorabil, spune Genevieve, apoi fetele încep să vorbească despre nu știu ce concert la care încearcă să facă rost de bilete, iar eu pur și simplu stau acolo, fericită că nu mai trebuie să vorbesc și întrebându-mă cum s-or fi descurcând cei de acasă cu prăjiturelele. Sper că tati nu le răscoace. Nu e nimic mai rău decât o brișă uscată.

Fetele schimbă subiectul, vorbesc acum despre costumele de Halloween, așa că mă ridic și mă duc până la baie. La întoarcere îl găsesc pe Peter prăvălit într-un fotoliu de piele cu spătarul înalt, bând o bere și discutând cu Gabe. Nu e niciun loc unde să mă așez; brațul canapelei a fost și el ocupat. Ce-i de făcut?

Rămân o secundă acolo, în picioare, apoi trec la atac: fac ce ar face o fată îndrăgostită de Peter. Fac ce ar fi făcut Genevieve. O tai drept înainte și mă așez brusc în poala lui, ca și cum acolo ar fi locul meu de drept.

Peter scoate un strigăt scurt, surprins.

— Hei, spune el, tușind în paharul de bere.

— Hei, spun eu.

Apoi îl ciupesc o dată de nas, cum am văzut că făcea o tipă într-un film alb-negru. Peter se foiește în scaun și îmi aruncă o privire de parcă s-ar abține cu greu să nu râdă, iar eu intru în panică — ciupitul unui băiat de nas e un gest romantic, nu? Atunci, o văd cu coada ochiului pe Genevieve aruncându-ne o privire feroce. Îi șoptește ceva lui Emily, apoi iese cu un mers apăsător din cameră.

Succes!

Mai târziu, îmi torn o Cola cu aromă de cireșe și îi văd pe Genevieve și Peter discutând în bucătărie. Ea îi spune ceva pe un ton scăzut, imperios, și se întinde să-i atingă brațul. El încearcă să-i îndepărteze mâna, dar ea nu-i dă drumul.

Sunt atât de fascinată, încât nici nu observ când vine Lucas Krapf la mine, desfăcând dopul unei sticle de Bud Light.

— Hei, Lara Jean.

— Bună!

Sunt ușurată să văd o față cunoscută. Stăm unul lângă altul, cu spatele lipit de peretele sufrageriei.

— De ce se ceartă?

— Cine poate ști? spun eu.

Zâmbesc pe ascuns. Să sperăm că din cauza mea. Așa, Peter va fi în sfârșit fericit că ne funcționează planul.

Lucas îmi face un semn să vin mai aproape. Îmi șoptește:

— Cearta nu e un semn bun. Înseamnă că încă îți pasă.
Respirația îi miroase a bere.

Hmmm. Lui Genevieve încă îi pasă, în mod evident.
Probabil că și lui Peter.

Lucas mă mângâie pe creștet, afectuos.

— Ai grijă.

— Mulțumesc, spun eu.

Peter iese din bucătărie cu un mers apăsător și mă întrebă:

— Ești gata de plecare?

Nu așteaptă să-i răspund; o ia pur și simplu către ieșire, ca un robot. Mă uit spre Lucas, ridic din umeri și-i spun:

— OK, ne vedem luni!

Apoi alerg după Peter. Încă e nervos. Pot să-mi dau seama după cum smucește cheile în contact.

— Doamne, mă înnebunește!

E atât de încordat, încât emană valuri de tensiune.

— Ce i-ai spus?

Mă foiesc stânjenită în scaun.

— M-a întrebat când ne-am combinat. I-am spus că exact înainte să înceapă școala.

Peter scoate un geamăt sfâșietor.

— Am făcut-o cu ea la începutul școlii, chiar în primul weekend.

— Dar... erați deja despărțiți.

— Asta e, zice el. Nu mai contează. Ce e făcut e bun făcut.

Ușurată, îmi prind centura de siguranță și mă descalf.

— În fond, de ce v-ați certat în seara asta?

— Nu-ți mai bate capul. Ai făcut o treabă bună, apropo. E așa geloasă, că asta o ucide pe dinăuntru.

— Iel! zic eu.

Cât timp nu mă ucide și ea pe mine.

Rulăm în tăcere prin noapte. Apoi, întreb:

— Peter... cum ai știut că o iubești pe Genevieve?

— Doamne, Lara Jean. De ce trebuie să pui genul ăsta de întrebări?

— Pentru că sunt o persoană curioasă din fire.

Cobor oglinda și încep să-mi împletesc părul din vârful capului.

— Și poate că întrebarea pe care ar trebui să ți-o pui e de ce îți e frică să răspunzi la astfel de întrebări.

— Nu-mi e frică! zice el.

— Atunci de ce nu răspunzi la întrebare?

Peter tace, iar eu sunt destul de sigură că nu are de gând să răspundă, dar apoi, după o lungă pauză în care întrebarea mea a plutit în aer, spune:

— Nu știi dacă am iubit-o vreodată pe Genevieve. De unde să știi cum e să simți asta? Am șaptesprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu!

— Șaptesprezece nu-i așa puțin. Acum o sută de ani, oamenii se căsătoreau când erau practic de vârsta noastră.

— Da, asta era înainte să apară electricitatea și internetul. Acum o sută de ani, băieții de optsprezece ani luptau cu baionetele în războaie, aveau în mâinile lor viețile altor oameni! Treceau prin multe până să ajungă la vârsta noastră. Dar azi, ce știi puștii de vârsta noastră despre iubire și viață?

Nu l-am auzit niciodată vorbind așa până acum — ca și cum realmente i-ar păsa de ceva. Cred că încă e surescitat de cearta cu Genevieve.

Îmi răsucesc părul într-un coc de balerină și îl fixează cu un elastic.

— Știi cum ai vorbit acum? Ca bunicul meu, spun eu. Și mai cred că tragi de timp pentru că nu vrei să răspunzi la întrebare.

— Am răspuns, doar că nu ți-a plăcut răspunsul meu.

Tragem pe dreapta în fața casei mele. Peter oprește motorul, lucru pe care îl face când vrea să mai stea un pic de vorbă. Așa că nu sar imediat afară, îmi pun geanta în poală și îmi caut cheile, deși la etaj e lumina aprinsă. Doamne. Să stai pe scaunul din dreapta în Audiul negru al lui Peter Kavinsky. Nu asta e ceea ce-și dorește orice fată, de la începuturile relațiilor dintre băieți și fete? Nu neapărat pentru că e Peter Kavinsky sau poate că da, poate tocmai pentru că e Peter Kavinsky.

Peter își lasă capul pe tetieră și închide ochii.

— Știi că atunci când oamenii se ceartă între ei înseamnă că încă le pasă cu adevărat unul de celălalt? spun eu.

Când văd că Peter nu răspunde, spun:

— Genevieve pare să aibă cu adevărat un fel de putere asupra ta.

Mă aștept să nege, dar nu o face. În schimb, spune:

— Are, dar mi-aș fi dorit să nu fi avut. Nu vreau să fiu proprietatea cuiva. Sau să aparțin cuiva.

Margot ar spune că ea își aparține sieși. Kitty ar spune că ea nu aparține nimănui. Iar eu bănuiesc că așa spune că aparțin surorilor mele și tatei, dar asta nu va fi mereu adevărat. Să aparții cuiva — n-am știut asta, dar acum că stau să mă gândesc pare că e tot ce mi-am dorit vreodată. Să fiu cu adevărat a cuiva, iar acel cineva să fie al meu.

— Deci de-aia faci chestia asta, îmi spun.

Pe de-o parte îl întreb, dar în cea mai mare parte îi spun.

— Ca să dovedești că nu ești al ei. Sau că locul tău nu e lângă ea.

Mă opresc.

— Crezi că e vreo diferență? Vreau să zic, între a fi al cuiva și a fi cu cineva.

— Normal. Una implică o alegere, cealaltă nu.

— Trebuie s-o iubești cu adevărat dacă treci prin toate neplăcerile astea.

Peter nu pare impresionat.

— Ești prea visătoare.

— Mulțumesc, spun eu, chiar dacă știu că nu a zis-o ca pe un compliment.

O spun doar ca să îl enervez. Îmi dau seama că am reușit când îl văd replicând, cu o față acră:

— Ce-ai putea tu să știi despre iubire, Lara Jean? Nu ai avut niciodată un iubit, până acum.

Mă tentează să inventez pe cineva, un băiat din tabără, din alt oraș, de oriunde. *Numele lui e Clint*, îmi stă pe vârful limbii să-i zic. Dar ar fi prea umilitor, fiindcă și-ar da seama că mint; deja i-am spus că nu am ieșit cu nimeni la întâlniri până acum. Și chiar dacă nu i-aș fi spus, e mult mai jalnic să inventezi un iubit decât să recunoști pur și simplu adevărul.

— Nu, n-am avut niciodată un iubit. Însă știu destule persoane care au avut iubiți, dar nu au fost niciodată îndrăgostite. Eu am fost îndrăgostită.

De asta fac *eu* asta.

Peter pufnește.

— De cine? De Josh Sanderson? De tociarul ăla?

— Nu e tociarul, spun eu încruntându-mă la el. Nici măcar nu-l cunoști, ca să poți spune asta.

— Oricine are un ochi și o jumătate de creier poate să-și dea seama ce tocilar e tipu' ăla.

— Vrei să spui că sora mea e oarbă și nu gândește? zic eu.

Dacă spune vreun cuvânt urât despre sora mea, nu mai vreau s-aud nimic. Toată înțelegerea noastră pică. Nu am atât de multă nevoie de el.

Peter râde.

— Nu. Spun că tu ești așa!

— Știi ce? M-am răzgândit. Evident, n-ai iubit niciodată pe cineva în afară de tine.

Împing în portieră ca s-o deschid, dar e blocată.

— Lara Jean, haide. Glumeam.

— Ne vedem luni.

— Stai, stai. Spune-mi ceva mai întâi.

Peter se lasă iar pe spate, în scaunul său.

— Cum de n-ai ieșit niciodată cu cineva la o întâlnire?

Ridic din umeri.

— Nu știi... pentru că nu m-a invitat nimeni vreodată?

— Prostii. Știi sigur că Martinez te-a invitat la balul dintr-a opta și ai spus *nu*.

Sunt surprinsă că știe de chestia asta.

— Ce e cu voi, tipii, de vă spuneți toți pe numele de familie? Îl întreb. E așa de..., zic eu luptându-mă să găsesc cuvântul potrivit. Non-natural? Nefiresc?

— Nu schimba subiectul.

— Bănuiesc că am spus *nu* pentru că îmi era frică.

Mă uit drept în față, pe geam, și-mi trec degetul pe suprafața sticlei, făcând un M de la Martinez.

— De *Tommy*?

— Nu. Îmi place de Tommy. Nu-i asta. Mă sperie când totul devine real. Când nu mai e vorba doar să te gândești

la o persoană, ci... ăăă... să ai în fața ta o persoană reală, în carne și oase, cu... ăăă... așteptări. Și dorințe.

Mă uit într-un final la Peter și sunt surprinsă de cât de multă atenție îmi acordă; ochii lui sunt ațintiți asupra mea, ca și cum chiar îl interesează ce spun.

— Chiar și când mi-a plăcut mult de un tip, chiar și când am fost îndrăgostită, tot aș fi stat mai degrabă cu surorile mele, pentru că acolo este locul meu.

— I-auzi! Și-acuma cum e?

— Acum? Nu te plac în felul ăla, așa că...

— Bine, spune Peter. Să nu te îndrăgostești din nou de mine, OK? Nu rezist să se mai îndrăgostească și alte fete de mine. E obositor.

Râd cu gura până la urechi.

— Ești așa de plin de tine!

— Glumesc, protestează el, dar știi că nu-i așa. De fapt, continuă el, ce-ai văzut la mine?

Rânjește împăunându-se, foarte sigur pe propriul șarm.

— Sincer? Chiar n-aș putea să-ți spun.

Rânjetul îi dispare pentru o clipă, apoi reapare, dar nu mai e așa de larg.

— Parcă-ți plăcea că fac oamenii să se simtă speciali. Pentru că... sunt un bun dansator și că am fost partenerul de laborator al lui Jeffrey Suttleman!

— Uau, chiar ai ținut minte fiecare cuvânt din scrisoarea aia, nu?

Îl tachinez. Faptul că rânjetul lui Peter dispare complet îmi oferă o mică și răutăcioasă doză de satisfacție. Satisfacția asta e urmată însă imediat de remușcări, pentru că acum i-am rănit sentimentele fără niciun motiv. Oare ce anume din mine vrea să-i rănească sentimentele lui Peter Kavinsky? Ca să îndrept situația, adaug repede:

— Nu, e adevărat... chiar era ceva la tine atunci.

Bănuiesc că, de fapt, am zbârcit-o și mai rău, pentru că Peter tresare. Nu știu ce altceva să mai spun, așa că deschid portiera mașinii și ies.

— Mersi pentru drum, Peter.

Odată intrată în casă, mă duc țintă la bucătărie, ca să văd cum stă treaba cu brișele. Sunt împachetate în folii și puse în cutia specială de cărat prăjiturile. Glazura e puțin cam neregulată și bombonelele sunt puse la întâmplare, dar în ansamblu arată destul de bine. Răsuflu ușurată. Kitty nu se va face de rușine la târgul de produse de patiserie al APP din cauza mea, măcar atât!

De la: Margot Covey mcovey@st-andrews.ac.uk

Pentru: Lara Jean Covey larajeansong@gmail.com

Cum merge cu școala? Te-ai înscris la vreun club nou? Cred că ar trebui să te gândești la ziarul școlii sau la Model UN¹⁹. De asemenea, nu uita că e Ziua Coreeană a Recunoștinței săptămâna asta și trebuie să o suni pe bunica, altfel o să se supere! Mi-e dor de voi.

P.S. Trimite-mi, te rog, niște Oreo! Mi-e dor de concursurile noastre de înmuiat biscuiți.

Cu dragoste, M.

De la: Lara Jean Covey larajeansong@gmail.com

Pentru: Margot Covey mcovey@st-andrews.ac.uk

¹⁹ Model United Nations — o simulare educațională în care elevii învață despre diplomație, relații internaționale și Națiunile Unite.

Jenny Han

Cu școala merge bine. Fără cluburi noi momentan, dar mai vedem. Mi-am notat deja în agendă să o sun pe bunica. Să nu-ți faci nicio grijă, am totul sub control aici.

xx

Mama lui Peter are un magazin de antichități numit Linden & White în partea cu alei pietruite din centrul orașului. Vinde în principal mobilă, dar are și niște casete cu bijuterii, aranjate pe epoci. Deceniul meu preferat e cel de la începutul secolului trecut, adică anii 1900. Acolo e un medalion de aur, în formă de inimă, cu un mic diamant în centru; arată ca o stea care luminează. Costă patru sute de dolari. Magazinul se află chiar lângă librăria McCalls, așa că uneori intru și acolo să mă uit. Mereu mă aștept să fi dispărut, dar întotdeauna e acolo.

Odată, de Ziua Mamei, i-am cumpărat mamei o broșă cu un trifoi din aur, din 1940. Eu și Margot am vândut limonadă în fiecare sâmbătă, timp de o lună, și așa am reușit să strângem șaiszeci de dolari ca să-l luăm. Îmi aduc aminte cât de mândre am fost când i-am înmănat banii lui tati; îi aveam puși frumos într-un săculeț cu fermoar. La vremea aceea, am crezut că noi am cotizat cel mai mult, iar tata doar ne-a ajutat puțin. Acum îmi dau seama că broșa a costat mult mai mult decât ăia șaiszeci de dolari. Ar trebui să-l întreb pe tati cât de mult a costat de

fapt. Dar poate că nu vreau să aflu. Poate că e mai bine să nu știi. Am îngropat-o cu ea, pentru că era preferata ei.

Stau aplecată asupra casetei, atingând sticla cu degetul, când Peter apare din spatele magazinului.

— Hei, spune el, surprins.

— Hei, spun eu. Ce cauți aici?

Peter se uită la mine ca la o toantă.

— E magazinul maică-mii, mai știi?

— Păi, daa. Doar că nu te-am mai văzut niciodată pe aici până acum. Lucrezi aici?

— Nu, a trebuit să-i las ceva maică-mii. Și-acum îmi spune că mâine trebuie să iau un set de scaune din Huntsburgh, zice Peter, morocănos. Sunt două ore dus-întors. Ce enervant!

Eu aprob prietenoasă din cap și mă îndepărtez de casetă. Mă prefac că mă uit la un glob roz cu negru. De fapt, lui Margot i-ar plăcea ăsta. Ar fi un cadou de Crăciun drăguț pentru ea. Îl învărt puțin.

— Cât costă globul ăsta?

— Cât scrie pe etichetă.

Peter își așază coatele pe casetă și se apleacă în față.

— Ar trebui să vii și tu.

Îmi ridic privirea spre el.

— Unde să vin?

— Să mergi cu mine, cu mașina, să luăm scaunele.

— Tocmai te-ai plâns că e enervant.

— Da, așa e. Dar dacă vii, s-ar putea să fie ceva mai puțin enervant.

— Vai, mersi.

— Cu plăcere.

Îmi dau ochii peste cap. Peter spune la orice: „Cu plăcere“. De fapt, *nu, Peter, nu a fost o mulțumire veritabilă, așa că nu trebuie să spui cu plăcere.*

— Deci vii sau ce?

— Sau ce.

— Haide! Ridic scaunele de la o lichidare de bunuri dintr-o locuință. Proprietarul era reținut în casă din nu știu ce motiv. Lucrurile au stat pe acolo cam cincizeci de ani. Pun pariu că vor fi și chestii la care te poți uita. Îți plac lucrurile vechi, așa-i?

— Da, spun eu surprinsă că știe asta despre mine. De fapt, dintotdeauna am cam vrut să merg la o lichidare de bunuri. Cum a murit proprietarul? Vreau să zic, cât a durat până l-a găsit cineva?

— Doamne, ce morbidă ești!

Se scutură înfiorat.

— N-am știut că ai și latura asta.

— Am destule laturi, îi spun eu.

Mă aplec în față.

— Deci? Cum a murit?

— Nu e mort, trăsnito. E doar bătrân. Familia lui îl trimite la un azil.

Apoi ridică din sprânceană.

— Deci te iau cu mașina mâine la șapte.

— Șapte? N-ai zis nimic despre plecatul la șapte dimineața! Într-o sâmbătă!

— Scuze, spune el plin de remușcări. Trebuie să mergem devreme, înainte ca toate lucrurile bune să fie luate.

Seara, pregătesc niște pachețele de prânz pentru mine și Peter. Fac sendvișuri cu friptură de vită, cașcaval și roșii, apoi adaug maioneză pentru mine și muștar pentru Peter. Lui Peter nu-i place maioneza. E amuzant câte lucruri reții într-o relație falsă. Kitty intră în bucătărie zumzâind ca o albină și dă să înșface o jumătate de sendviș. O plesnesc peste mână.

— Nu e pentru tine.

— Atunci pentru cine e?

— E prânzul meu de mâine. Al meu și al lui Peter.

Se cațără pe un taburet și mă privește în timp ce învelesc sendvișurile în hârtie cerată. Sendvișurile arată mult mai bine învelite în hârtie cerată decât în folie de plastic. De fiecare dată când am ocazia, folosesc hârtie cerată.

— Îmi place Peter, spune Kitty. E foarte diferit de Josh, dar îmi place.

Îmi ridic privirea.

— Ce vrei să spui?

— Nu știu. E foarte amuzant. Glumește mult. Chiar că trebuie să fii îndrăgostită de el, dacă îi faci sendvișuri. La început, când s-au cuplat Margot și Josh, ea i-a făcut macaroane cu trei feluri de brânză, pentru că sunt preferatele lui. Oare ce-i place lui Peter cel mai mult?

— Nu... nu știu. Adică, îi plac de toate.

Kitty îmi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Ar trebui să știi care e mâncarea lui preferată dacă ești iubita lui.

— Știu că nu-i place maioneza, încerc eu.

— Asta pentru că maioneza e scârboasă. Și Josh urăște maioneza.

Simt o strângere de inimă. Josh chiar urăște maioneza.

— Kitty, ți-e dor de Josh?

Kitty dă aprobator din cap.

— Mi-aș dori să mai vină pe aici, zice ea.

Ia o figură nostalgică, iar eu sunt pe punctul de a o lua în brațe când, brusc, o văd că își pune mâinile în șold.

— Să nu folosești toată friptura de vită, pentru că am nevoie de ea săptămâna viitoare, la prânz.

— Dacă se termină, o să fac salată cu ton. Și nu mă mai bate la cap!

— Să nu uiți, ai promis! spune Kitty și o șterge din bucătărie, zumzând din nou ca o albină.

„Să nu uiți, ai promis!“ De unde scoate chestiile astea?

La șapte și jumătate, stau în dreptul ferestrei, așteptând să apară Peter cu mașina. Țin în mână o pungă maro de hârtie cu sendvișurile noastre și aparatul foto, în caz că e vreo chestie ciudată sau mișto pe care aș putea-o fotografia. Îmi imaginez o casă gri și veche, gata să se prăbușească, exact ca alea pe care le vezi în filmele de groază, cu o poartă și un iaz tulbure sau cu un labirint în curtea din spate.

Furgoneta mamei lui Peter oprește în fața casei mele la șapte patruzeci și cinci, ceea ce mă umple de nervi. Aș fi putut să dorm o oră întregă în plus. Ies și alerg până la mașină, sar înăuntru și, înainte să apuc să spun o vorbă, el îmi zice:

— Scuze, scuze. Dar uite ce ți-am adus.

Îmi pasează o gogoasă într-un șervețel, caldă încă.

— Am oprit și am luat-o special pentru tine, la șapte jumătate, exact când au deschis. E pudrată cu zahăr și cafea.

Rup o bucată și mi-o arunc în gură.

— Mmm!

El îmi aruncă o privire cu coada ochiului în timp ce iese cu mașina de pe aleea din fața casei.

— Deci am făcut bine că am întârziat, așa-i?

Dau din cap că da, luând acum o îmbucătură zdravănă.

— Ai făcut exact ce trebuia, spun eu cu gura plină. Hei, ai niște apă?

Peter îmi întinde o sticlă de apă pe jumătate plină, iar eu o termin dintr-o înghițitură.

— Asta e cea mai bună gogoasă pe care am mâncat-o vreodată, îi zic eu.

— Perfect, spune el.

Apoi, se uită la mine și râde.

— Ai zahăr pe toată fața.

Mă șterg la gură cu cealaltă parte a șervețelului.

— Și pe obraji, spune el.

— În regulă, în regulă.

Apoi se lasă tăcerea, chestie care mă face să intru în panică.

— Pot să pun niște muzică? întreb eu și dau să-mi scot telefonul.

— De fapt, te-ar deranja dacă am merge așa, în liniște, pentru o vreme? Nu rezist să-mi bubuie muzica în urechi până nu-și face cofeina efectul.

— Ăăă, sigur.

Nu mi-e clar dacă asta înseamnă ca și eu să tac din gură. N-aș fi acceptat să-l însoțesc în mica lui escapadă dacă aș fi știut că va trebui să-mi țin gura. Peter are o expresie senină pe chip, de parcă ar fi căpitanul unui vas de pescuit și am pluti liniștiți în mijlocul mării. Doar că el nu conduce încet; conduce foarte repede.

Rămân tăcută vreo zece secunde, apoi spun:

— Auzi, adică ai vrea să nu vorbesc nici eu?

— Nu, doar că n-aș prea vrea muzică. Tu poți vorbi cât vrei.

— OK.

Apoi tac, pentru că e ciudat când îți spune cineva că poți să vorbești cât vrei.

— Hei, care e mâncarea ta preferată?

— Mănânc de toate.

— Dar care e *preferata*? Cea mai cea? Macaroanele cu brânză sau... ăăă... puiul prăjit, sau friptura, sau pizza?

— Îmi plac toate chestiile astea. La fel de mult.

Las să-mi scape un oftat ofensat. Cum de nu înțelege omul ăsta ideea de lucru preferat?!

Peter îmi imită oftatul și râde.

— Bine. Îmi place checul cu scorțișoară. ăsta e preferatul meu.

— Checul cu scorțișoară? repet eu. Îți place mai mult checul cu scorțișoară decât, să zicem, picioarele de crab? Mai mult decât un cheesburger?

— Da.

— Mai mult decât frigăruile?

Peter ezită, apoi spune:

— Da! Acum nu-mi mai critica alegerea. Mi-o mențin.

Ridic din umeri.

— OK.

Aștept, îi dau o șansă să mă întrebe care e mâncarea mea preferată, dar nu o face. Așa că-i spun eu:

— Mâncarea mea preferată e tortul.

— Ce fel de tort?

— Nu contează. Toate torturile.

— Tocmai te-ai luat atâta de mine pentru că n-am ales, începe el.

— Dar e atât de greu să alegi un fel anume! izbucnesc eu. Adică, e tortul cu nucă de cocos, genul cu glazură albă, care arată ca un bulgăre de zăpadă — îmi place mult ăsta. Dar îmi plac și tortul cu brânză mascarpone, și tortul cu lămâie, și tortul cu morcovi. Mai e și tortul cu fructe de pădure și glazură de brânză dulce, și tortul de ciocolată cu glazură.

Fac o pauză.

— Ai încercat vreodată tort cu ulei de măsline?

— Nu. Sună ciudat.

— E foarte, foarte bun. Foarte moale și delicios. O să-ți fac unul odată.

Peter suspină.

— Mi se face foame. Trebuia să fi luat o pungă întregă cu gogoși din astea.

Atunci deschid punga maro de hârtie și scot sendvișul lui. Am scris pe el un *P* cu pixul, ca să știu al cui e.

— Vrei un sendviș?

— L-ai făcut pentru mine?

— Păi, oricum îmi făceam mie unul. M-am gândit că ar fi fost nepoliticos să vin cu un singur sendviș și să-l mănânc în fața ta.

Peter acceptă sendvișul și îl mănâncă, ținând partea de jos împachetată în hârtie.

— E bun, zice el încuviințând din cap. Ce fel de muștar ai pus?

— Muștar de bere, îi răspund eu satisfăcută. Tata îl comandă din nu știu ce catalog cu mâncare de fițe. Taică-meu e chiar pasionat de gătit.

— Nu ai de gând să-l mănânci și tu pe al tău?

— Îl păstrez pentru mai târziu, spun eu.

La jumătatea drumului, Peter începe să facă slalom printre mașini și se tot uită la ceasul de pe bord.

— De ce ne grăbim atât de tare? îl întreb.

— Familia Epstein.

— Cine suntăștia?

— Sunt un cuplu de bătrâni căsătoriți, cu un magazin de antichități în Charlottesville. Data trecută, Phil a

ajuns cu cinci minute înaintea mea și a golit tot. Astăzi nu se va mai întâmpla așa ceva.

— Uau, zic eu impresionată, n-am știut că treaba asta e pe viață și pe moarte.

Ca un știe-tot, Peter zâmbește superior și zice:

— Nu așa sunt toate afacerile?

Îmi dau ochii peste cap, cu fața întoarsă spre geamul lateral. Peter chiar e un tip cu personalitate!

Suntem la un semafor, când Peter își îndreaptă dintr-odată spinarea și spune:

— Ah, la naiba! Epsteinii!

Eu eram pe jumătate adormită. Deschid brusc ochii și strig:

— Unde? Unde?

— SUV-ul roșu. Două mașini mai în față, în dreapta.

Îmi întind gâtul ca să mă uit. Sunt un cuplu cu părul cărunt, probabil între șaiszeci și șaptezeci de ani. E greu să-ți dai seama de la distanța asta.

Imediat ce semaforul se face verde, Peter pornește ca glonțul și furgoneta noastră ajunge în dreptul lor. Eu strig:

— Hai, hai, hai!

Apoi, trecem zburând pe lângă Epsteini. Inima mi-o ia la galop, scăpată de sub control. Nu mă pot abține să nu-mi scot capul pe geam și să țip, atât de surescitată sunt. Părul îmi flutură în vânt și-mi dau seama că o să se încâlcească, dar puțin îmi pasă.

— Ieee! țip eu.

— Ești nebună, strigă Peter, apucându-mă de tivul tricoului și trăgându-mă înăuntru.

Se uită la mine cum a făcut-o în ziua aceea, când l-am sărutat pe hol. De parcă aş fi altfel decât credea el.

Oprim furgoneta în fața casei, unde sunt deja câteva mașini parcate. Îmi întind gâtul, încercând să văd mai bine. Mă așteptam la un conac cu o poartă din fier forjat și poate cu un gargui sau două, dar asta arată doar ca o casă normală. Probabil că mi se vede pe față dezamăgirea, pentru că, în timp ce parchează mașina, Peter îmi spune:

— Nu te lua după aspectul casei. Am văzut tot felul de comori în case obișnuite și o mulțime de porcării în case luxoase.

Ies din mașină și mă aplec ca să-mi leg șiretul.

— Grăbește-te, Lara Jean! Epsteinii vor ajunge aici dintr-o clipă în alta!

Peter mă apucă de mână și străbatem în fugă aleea până la intrare; respir greu, încercând să țin pasul cu el. Picioarele lui sunt mult mai lungi decât ale mele.

De cum trecem pragul, Peter se duce țintă la un bărbat în costum, iar eu mă aplec și încerc să-mi trag răsuflarea. Câțiva indivizi se învârt prin încăpere, uitându-se la mobile. În centrul salonului e o masă lungă, de sufragerie, cu vase de porțelan, obiecte din sticlă lăptoasă și tot felul de bibelouri. Mă dau și eu mai aproape, să arunc o privire mai atentă. Îmi place o cană mică pentru smântână, ornată cu boboci de trandafir, dar nu sunt sigură dacă am voie să o ating și să văd cât costă. Ar putea să fie foarte scumpă.

Zăresc apoi un coș mare, plin cu figurine de Crăciun din vremuri străvechi, Moși Crăciuni și Rudolphi din plastic, alături de câteva ornamente din sticlă. Răscolesc prin el, când Peter se apropie de mine cu un rânjet enorm pe față.

— Misiune îndeplinită, zice el.

Arată cu capul spre un cuplu mai bătrân, care se uită la un bufet din lemn.

— Epsteinii, îmi șoptește el mie.

— Ai luat scaunele? Întreabă tare domnul Epstein.

Încearcă să pară nepăsător, nicidecum iritat, dar are mâinile în șold și stă foarte încordat.

— Normal, îi răspunde Peter. Poate data viitoare o s-aveți mai mult noroc.

Apoi, către mine:

— Vezi ceva mișto?

— Multe chestii.

Îi arăt un ren de un roz aprins. E din sticlă, cu un nas de un albastru electrizant.

— Țsta ar arăta grozav pe măsuța mea de toaletă. Îl întrebi pe tipu' ăla cât costă?

— Nu, dar poți s-o faci tu. Ți-ar prinde bine să înveți cum să negociezi.

Peter mă apucă de mână și mă conduce până la bărbatul în costum. Tipul tocmai completează niște documente pe un clipboard. Pare foarte ocupat și important. Dintr-odată încep să mă întreb ce caut eu de fapt aici. Și dacă îmi trebuie *cu adevărat* renul ăla.

Peter se uită însă la mine cu o privire gen *Hai odată!*, așa că îmi dreg vocea și spun:

— Scuzați-mă, domnule, cât costă renul ăsta?

— Ah, face parte dintr-un *lot*, spune el.

— Ah. Ăăă... mă scuzați, dar ce este un *lot*?

— Adică face parte dintr-un set, explică el. Trebuie să cumperi întregul set de ornamente. Șaptezeci și cinci de dolari. Vezi tu, sunt vintage.

Încep să bat în retragere.

— Mulțumesc oricum, spun eu.

Peter mă dă deoparte, îi aruncă individului un zâmbet cuceritor și spune:

— Nu puteți pur și simplu să-l oferiți odată cu scaunele? Ca un bonus pentru achiziționare?

Bărbatul oftează.

— Nu vreau să descompletez setul.

Se întoarce cu spatele, pentru a parcurge ceva pe clipboard.

Peter îmi aruncă o privire gen *Tu ești cea care vrea renul; ar trebui să pui piciorul în prag*. Îi arunc înapoi o privire care spune *Nu-l vreau atât de mult*, iar Peter clatină ferm din cap și mă împinge înspre bărbat.

— Vă rog, domnule! spun eu. Vă dau zece dolari pe el. Nimeni n-o să știe că lipsește un ren din set. Și, uitați, are copita puțin ciobită aici, jos, vedeți? zic eu, ridicând renul ca să se uite mai bine la el.

— În regulă, în regulă, ia-l și gata, spune iritat bărbatul, iar eu radiez de fericire.

Dau apoi să-mi scot portofelul din geantă, însă el îmi face semn să mă opresc.

— Mulțumesc! Mulțumesc atât de mult, îngaim eu.

Îmi strâng renul la piept. Poate că târguiala nu-i așa de grea pe cât am crezut eu.

Peter îmi face cu ochiul, apoi îi spune bărbatului:

— O să trag furgoneta mai aproape ca să putem încărca scaunele.

Ies amândoi prin spate, iar eu rămân acolo, uitându-mă la fotografiile înrămate de pe pereți. Mă întreb dacă și ele sunt de vânzare. Unele arată cu adevărat vechi: poze alb-negru, cu oameni purtând costum și pălărie. E și o poză cu o fată într-o rochiță de botez — o chestie albă și dantelată

ca o rochie de mireasă. Fata nu zâmbește, dar are o licărire neastâmpărată în privire, care îmi aduce aminte de Kitty.

— Aceea e fiica mea, Patricia.

Mă întorc să văd cine a vorbit. E un bătrân îmbrăcat cu un pulover bleumarin și cu niște blugi rigizi. Stă reze-mat de balustrada scării, privindu-mă. Arată foarte fragil; pielea lui e albă ca hârtia și foarte subțire.

— Locuiește în Ohio. E contabilă.

Se uită în continuare la mine, de parcă îi aduc aminte de cineva.

— Casa dumneavoastră e încântătoare, spun eu, deși știi că nu e. E veche, i-ar prinde bine o renovare, dar lucrurile dinăuntru sunt încântătoare.

— Acum e goală. Toate lucrurile mele-s vândute. Nu le poți lua cu tine, știi.

— Adică, atunci când mori? șoptesc eu.

Bătrânul îmi aruncă o privire cruntă.

— Nu. Adică la azil.

Ups.

— Corect, spun eu, și chicotesc cum fac de obicei când mă simt la strâmtoare.

— Ce-ai acolo în mână? întrebă el.

Ridic renul ca să-l poată vedea.

— Țsta. Dânsul... domnul în costum mi l-a dat. Îl vrei înapoi? N-am plătit pentru el. Face parte dintr-un lot.

Bătrânul zâmbește, iar ridurile de pe pielea lui de hârtie se adâncesc.

— Era favoritul lui Patty.

I-l întind.

— Poate i-ar plăcea să-l păstreze?

— Nu, ia-l tu. E al tău. Ea nici n-a catadicsit să-mi dea o mână de ajutor cu mutatul, așa că..., zice el clătinând

încruntat din cap. Mai e și altceva ce-ai vrea să iei? Am un geamantan plin cu haine vechi de-ale ei.

Vai. Dramă de familie. Cel mai bine ar fi să nu mă bag în așa ceva. Dar, haine vintage! Asta chiar e tentant.

Când mă găsește Peter, stau turcește pe podeaua salonului de muzică, scotocind într-un geamantan vechi. Domnul Clarke moțăie pe canapea, lângă mine. Am găsit o rochie mini Mod²⁰, de culoarea vatei de zahăr roz, după care sunt înnebunită, și o bluză cu nasturi, fără mâneci, cu margarete micuțe pe ea, pe care o pot lega în talie.

— Uite, Peter!

Ridic rochia.

— Domnul Clarke a spus că pot s-o iau eu.

— Cine este domnul Clarke? Întreabă Peter, și vocea lui umple încăperea.

Arăt spre bătrân, apoi îmi duc degetul la buze.

— Păi, mai bine am ieși repede de aici, până nu vede tipul care se ocupă cu vânzarea că dă lucruri pe gratis.

Mă ridic în grabă.

— Cu bine, domnule Clarke, spun eu, nu prea tare.

Probabil e mai bine să îl las să doarmă. Era foarte abătut mai devreme, când îmi spunea despre divorțul lui.

Ochii domnului Clarke se deschid însă brusc.

— El e prietenul tău?

— Nu, nu chiar, spun eu.

Peter își aruncă un braț în jurul umerilor mei și spune:

— Da, domnule. Sunt prietenul ei.

²⁰ Stilul Mod — stil specific unei subculturi a tinerilor britanici din perioada 1960-1965.

Nu-mi place felul în care o spune, de parcă ar râde. Și de mine, și de domnul Clarke.

— Vă mulțumesc pentru haine, domnule Clarke, spun eu, iar el se apleacă în față, întinzându-se după mâna mea.

I-o dau, și el o sărută, iar buzele lui se simt ca niște aripi uscate de molie.

— Cu plăcere, Patty.

Îi fac cu mâna un semn de rămas-bun și-mi înșfac prada. În timp ce ieșim pe ușa din față, Peter întrebă:

— Cine e Patty?

Mă prefac că nu aud.

Probabil că, din cauza surescitării, am adormit cât ai clipi, fiindcă, atunci când deschid din nou ochii, furgoneta e parcată pe aleea din fața casei mele, iar Peter îmi scutură umărul, spunând:

— Am ajuns, Lara Jean.

Verific. Rochia și bluza le țin strâns la piept ca pe o pătură protectoare, iar renul meu e în poală. Noile mele comori. Mă simt de parcă tocmai am jefuit o bancă și asta ar fi prada.

— Mersi pentru ziua de azi, Peter.

— Mersi c-ai venit cu mine, spune el.

Apoi adaugă, abrupt:

— Ah, da. Am uitat să-ți zic ceva. Mama vrea să vii la noi la cină mâine-seară.

Rămân cu gura căscată.

— I-ai spus mamei tale despre noi?

Peter îmi aruncă o privire urâtă.

— Și Kitty știe de noi! În plus, eu și mama suntem apropiați. Vom fi doar eu, ea și frate-meu Owen. Dacă nu vrei să vii, atunci nu veni. Dar, ca să știi, mama va crede că ești nepoliticoasă dacă refuzi.

— Știu și eu... cu cât află mai mulți oameni, cu atât mai greu va fi s-o scoatem la capăt. Trebuie să păstrăm minciunile pentru un număr cât mai restrâns de persoane.

— Cum de știi atât de multe despre minciuni?

— Ah, mințeam întruna când eram copil.

Totuși, nu mă gândeam la asta ca la mințit. Mă gândeam ca la un joc de-a „fă-i să creadă”. I-am spus lui Kitty că e adoptată și că adevărata ei familie făcea parte din trupa unui circ ambulant. De asta s-a apucat de gimnastică.

Nu-mi dau seama cât de bine îmbrăcată ar trebui să fiu pentru cina de la Peter de-acasă. Mama lui pare atât de elegantă la magazin. N-aș vreau s-o întâlnesc, iar ea să se gândească la toate lucrurile care-mi lipsesc, în comparație cu Genevieve. Nu înțeleg de ce trebuie să o întâlnesc, în orice caz.

Dar vreau ca ea să mă placă.

Scotocesc prin dulapul meu, apoi prin cel al lui Margot. Într-un final, aleg un pulover crem și o bluză cu un guler de Peter Pan. Plus o fustă evazată din catifea de culoarea muștarului. Plus colanți și balerini. Apoi mă machiez, lucru pe care nu-l fac aproape niciodată. Mă dau cu un fard de obraz de culoarea piersicii și încerc să mă aranjez puțin și pe la ochi, dar sfârșesc prin a-mi spăla totul de pe față și a o lua de la capăt, de data asta doar cu rimel și luciu de buze.

Merg să-i arăt lui Kitty cum m-am îmbrăcat, iar ea spune:

- Arată ca o uniformă.
- Într-un sens bun?

Kitty încuviințează din cap.

— De parcă ai lucra la un magazin drăguț.

Înainte ca Peter să ajungă la mine acasă, deschid computerul și caut pe net ce furculiță folosești la cutare sau cutare chestie, pentru orice eventualitate.

E ciudat. Să stau la masa din bucătăria lui Peter. Mă simt de parcă trăiesc viața altcuiva. Se pare că mama lui Peter a făcut pizza, așa că nu trebuie să-mi fac nicio grijă în privința furculițelor. Iar casa lor nu e luxoasă în interior; e pur și simplu normală și plăcută. Pe bufetul din bucătărie e un putinei adevărat pentru unt, pe pereți sunt atârinate poze în rame de lemn cu Peter și fratele său, și tot felul de brizbizuri de pânză vărgată în alb și roșu. Pe barul din bucătărie sunt o grămadă de toppinguri pentru pizza — nu doar pepperoni, salam, ciuperci și ardei iuți, ci și inimi de anghinare, măslina Kalamata unsuroase, mozzarella proaspătă și căței întregi de usturoi.

Mama lui Peter este drăguță. Îmi pune întruna salată în farfurie, iar eu continui să o mănânc, deși sunt sătulă. O prind uitându-se la mine o dată și are un zâmbet blând pe chip. Când zâmbește, arată ca Peter.

Pe fratele mai mic al lui Peter îl cheamă Owen. Are doisprezece ani. E ca un Peter în miniatură, doar că nu vorbește la fel de mult. Nu are dezinvoltura lui Peter. Owen înșfacă o felie de pizza și și-o îndeasă în gură, chiar dacă e prea fierbinte. Se frige înainte s-o poată înghiți pe toată și dă să scuipe o bucată în șervețelul său, dar mama lor intervine:

— Să nu îndrăznești, Owen. Avem un musafir la masă.

— Lasă-mă în pace, mormăie Owen.

— Peter îmi spunea că ai două surori, zice doamna Kavinsky cu un zâmbet luminos, tăind o felie de salată

în bucățele mici cât o îmbucătură. Probabil că mama ta e fericită să aibă trei fete.

Deschid gura să-i răspund, dar până să apuc, o face Peter.

— Mama Larei Jean a murit când ea era mică.

O spune de parcă maică-sa ar fi trebuit să știe deja lucrul ăsta, iar ei i se citește pe chip stânjeneala.

— Îmi pare atât de rău. Acum îmi aduc aminte.

Repede, spun:

— Chiar a fost fericită să aibă trei fete. Toți erau siguri că sora mea mai mică, Kitty, urma să fie băiat, iar mama a spus că era atât de obișnuită cu fetele, încât se temea că nu va ști să se descurce cu un băiat. Așa că s-a simțit chiar ușurată când s-a dovedit că și Kitty, al treilea copil al ei, e tot fetiță. Și eu, și sora mea Margot ne-am simțit la fel; ne rugaserăm în fiecare noapte să avem o soră, nu un frate.

— Hei, ce-i așa rău la băieți? obiectează Peter.

Acum doamna Kavinsky zâmbește. Pune o altă felie de pizza pe farfuria lui Owen și spune:

— Sunteți niște brute. Niște sălbatici. Pun pariu că Lara Jean și surorile ei sunt niște îngeri.

Peter pufnește.

— Mă rog... Kitty ar putea fi socotită pe jumătate brută, recunosc eu. Dar sora mea Margot și cu mine suntem destul de cuminiți.

Doamna Kavinsky își ia șervețelul și încearcă să șteargă sosul de roșii de pe fața lui Owen, dar el îi dă mâna la o parte.

— Mamă!

Când ea se ridică pentru a scoate o altă pizza din cuptor, Peter îmi spune:

— Vezi cum îl răsfăță mama?

— Pe tine te răsfăț și mai mult, îl contrazice Owen.

Apoi îmi șoptește mie:

— Peter nici măcar nu știe să gătească o supă cu tăieței.

Mă umflă râsul.

— Tu poți?

— Sigur că da, îmi gătesc singur de ani întregi, zice el.

— Și mie îmi place să gătesc, spun eu, luând o gură din ceaiul cu gheață. Ar trebui să-i dăm lui Peter o lecție de gătit.

Owen mă cercetează atent cu privirea, apoi spune:

— Tu porți mai mult machiaj decât purta Genevieve.

Mă dau înapoi ca și cum m-ar fi plesnit. Tot ce mi-am pus e un pic de rimel! Și puțin luciu de buze! Știi sigur că Genevieve se dă cu autobronzant, fard de pleoape și corector în fiecare zi. Plus rimel, dermatograf și ruj!

Peter intervine, rapid:

— Taci, Owen!

Owen se hlizește. Eu mijesc din ochi. Puștiul ăsta e doar cu câțiva ani mai mare decât Kitty! Mă aplec în față și arăt spre propria-mi figură:

— *Asta...* e în întregime naturală. Dar mulțumesc pentru compliment, Owen.

— Cu plăcere, spune el, exact ca fratele său mai mare.

Pe drumul spre casă, spun:

— Auzi, Peter?

— Ce e?

— Nu mai contează.

— Ce e? Zi.

— Ăăă... părinții tăi au divorțat, așa-i?

— Da.

— Și cât de des îți vezi tatăl?

— Nu prea des.

— Ah, OK. Doar mă întrebam.

Peter se uită spre mine, cu o privire în care se citește așteptarea.

— Ce e? spun eu.

— Aștept următoarea întrebare. Tu niciodată nu ai o singură întrebare.

— Păi, ți-e dor de el?

— De cine?

— De tatăl tău!

— Ah. Nu știi. Cred că mai degrabă mi-e dor de cum eram noi. El, mama, eu și Owen. Eram ca o echipă. Obișnuia să vină la toate meciurile de lacrosse.

Peter tace o vreme, apoi adaugă:

— Pur și simplu... avea grijă de anumite chestii.

— Bănuiesc că asta fac tații.

— Asta face el acum pentru noua sa familie.

Peter o spune ca pe un fapt divers, fără amărăciune.

— Dar tu? Ți-e dor de mama ta?

— Uneori, când mă gândesc la ea.

Dintr-odată, spun:

— Știi de ce mi-e dor? De băi. Mi-e dor de cum îmi spăla ea părul. Nu crezi că cea mai mișto senzație e cea pe care o ai atunci când îți spală cineva părul? Adică, apa caldă, spuma și degetele alea din părul tău. E așa plăcut.

— Da, este.

— Uneori nu mă gândesc deloc la ea, apoi... apoi mă trezesc așa, întrebându-mă oare ce părere ar fi avut acum despre mine. Ea m-a cunoscut doar ca pe o fetiță, acum sunt adolescentă, și mă întreb: dacă m-ar vedea pe stradă, oare m-ar recunoaște?

— Normal că da. E mama ta.

— Știu, dar m-am schimbat mult.

O umbră de stânjenală îi traversează chipul și pot să-mi dau seama că regretă că s-a plâns de tatăl său, pentru că măcar tatăl său e în viață. Apoi, cum Peter mă privește de parcă i-ar părea rău pentru mine, ridic bărbia și spun, bătoasă:

— Sunt foarte matură, să știi.

Acum rânjește.

— Ah, da?

— Ah, da, sunt foarte rafinată, Peter.

Când ajungem în fața casei mele, chiar înainte să cobor din mașină, îmi spune:

— Mi-am dat seama că mama te-a plăcut.

Asta mă face să mă simt bine pe dinăuntru. Mereu a fost foarte important pentru mine ca mamele celorlalți să mă placă. Asta era partea mea preferată când mergeam la Genevieve acasă — timpul petrecut cu mama ei. Wendy era așa de stilată. Obișnuia să poarte o bluză mătăsoasă, pantaloni delicați și un colier cu pietre mari și colorate, iar asta doar pentru statul în casă. Păr perfect, mereu netezit și drept. Genevieve are același păr frumos, dar nu are nasul drept al mamei sale. Al ei are o mică denivelare, chiar la mijloc, care, până la urmă, nu face decât să-i sporească farmecul.

— Apropo, sigur nu te dai cu mai mult machiaj ca Gen. Mereu îmi murdărea tricourile albe cu autobronzant.

Pentru cineva care a terminat-o cu Genevieve, el cu siguranță vorbește cam mult despre ea. Dar nu e singurul. Și eu mă gândeam la ea. Fata asta, chiar și când nu e aici, de fapt este. Are rază lungă de acțiune.

În timpul orei de chimie, Peter îmi scrie un bilețel:
Pot să vin pe la tine diseară, să învățăm pentru test?

Îi răspund: *Nu îmi aduc aminte ca sesiunile de învățat să fi făcut parte din contract.* După ce citește răspunsul, se întoarce spre mine cu o privire rănită. Îi spun pe mutește: *Glumeam!*

Anunț la cină că Peter va veni să învățăm și că vom avea nevoie de bucătărie, iar tata ridică din sprâncene.

— Atunci să lași ușa deschisă, glumește el.

Nici măcar nu avem ușă la bucătărie.

— Tati, oftez eu, iar Kitty oftează odată cu mine.

— Peter e iubitul tău? întrebă tata, degajat.

— Ăăă... ceva de genul ăsta, spun eu.

După ce mâncăm, spăl vasele împreună cu Kitty, apoi aranjez bucătăria ca o cameră de studiu. Caietul și notițele mele stau teanc în mijlocul mesei, alături de câteva markere — unul albastru, unul galben și unul roz —, un bol cu popcorn făcut la microunde și o farfurie cu negrese cu unt de arahide pe care le-am copt în după-amiaza asta. O las pe Kitty să ia două, dar numai atât.

Peter a zis că va fi aici în jur de opt. La început cred că întârzie doar, ca de obicei, dar minutele ticăie mai departe și, până la urmă, îmi dau seama că n-o să mai vină deloc. Îi dau un mesaj, însă nu primesc niciun răspuns.

Kitty coboară de la etaj între două pauze publicitare, adulmecând după o altă negresă, pe care i-o dau.

— Nu mai vine Peter? întreabă ea.

Mă prefac că sunt atât de absorbită de studiu, încât nu aud.

Pe la zece, primesc de la el un SMS în care scrie Scuze, a intervenit ceva. Nu pot să vin pe la tine în seara asta. Nu scrie unde e sau ce face, dar știu deja. E cu Genevieve. La prânz a fost distrat; tot trimitea mesaje de pe telefonul său. Ceva mai târziu, i-am văzut lângă vestiarul fetelor. Ei nu m-au văzut pe mine, dar eu i-am văzut. Păreau că doar discută, dar cu Genevieve nu e niciodată *doar* atât. La un moment dat, ea și-a pus mâna pe brațul lui, iar el i-a ridicat părul de pe ochi. Oi fi eu doar o iubită falsă, dar tot înseamnă ceva.

Încerc să învăț mai departe, însă e greu să te concentrezi când te simți rănită. Mă gândesc că m-am mai și deranjat să coc negrese și să fac curățenie la parter! Vreau să spun, e atât de nepolitic să zici că mergi undeva și să nu te ții de cuvânt. Nu credeam să fie așa lipsit de manieră. Lui i-ar fi plăcut dacă eu aș fi făcut așa? Și, serios, ce sens mai are toată șarada asta, dacă el oricum se va întoarce la ea? Mie ce-mi mai iese de-aici? Lucrurile s-au îmbunătățit între mine și Josh, practic totul e normal. La urma urmelor, aș putea pur și simplu să anulez toată înțelegerea.

Dimineța, când mă trezesc, sunt încă supărată. Îl sun pe Josh, ca să-l rog să mă ducă la școală. Mă panichez

pentru o secundă că ar putea să nu răspundă; a trecut atât de mult de când el și cu mine n-am mai stat la povești. Dar răspunde și zice că nu e nicio problemă.

Să vedem dacă o să-i placă lui Peter când va veni până aici, ca să mă ia cu mașina, iar eu nu voi fi acasă.

La jumătatea drumului spre școală, încep să nu mă mai simt în largul meu. Poate că Peter a avut un motiv serios să nu mai vină la mine. Poate că n-a fost cu Genevieve, iar eu tocmai am făcut un lucru foarte meschin, din pură răutate.

Josh se uită la mine bănuitor.

— E ceva în neregulă?

— Nimic.

Nu mă crede, îmi pot da seama de asta.

— Tu și Kavinsky v-ați certat?

— Nu.

Josh oftează și spune:

— Ai grijă.

O spune într-un mod condescendent, de frate mai mare, care mă face să vreau să urlu.

— Nu vreau să te văd cum suferi din cauza tipului ăstuia.

— Josh, nu suferă nimeni! Iisuse!

— E un nesimțit. Îmi pare rău, dar chiar e. Toți tipii din echipa de lacrosse sunt așa. Țstora de teapa lui Kavinsky le pasă doar de un singur lucru. De cum primesc ceea ce vor, s-au plictisit.

— Nu și Peter. A ieșit cu Genevieve aproape patru ani!

— Crede-mă când îți spun. N-ai avut așa multă experiență cu băieții, Lara Jean.

— De unde știi? întreb eu, încetșor.

Josh îmi aruncă o privire gen: *Eh, haide!*

— Pentru că te știu pe tine.

— Nu atât de bine precum crezi.

Restul drumului nu mai scoatem niciun cuvânt.

Nu va fi așa mare chestie. Peter va opri în dreptul casei mele, va vedea că nu sunt acolo și va pleca. O să piardă și el cinci minute abătându-se din drumul lui, ce mare scofală! Aseară eu l-am așteptat două ore. Două nenorocite de ore!

Odată ajunși la liceu, Josh se îndreaptă spre coridorul celor de-a doisprezecea, iar eu merg direct spre coridorul celor de-a unsprezecea. Din când în când mai arunc totuși câte o otheadă spre capătul holului, la dulapul lui Peter, însă el nu apare. Aștept lângă dulapul meu până sună de intrare, dar el tot nu vine. O șterg spre clasă, cu geanta lovindu-mi-se de șold la fiecare pas.

Domnul Schuller face prezența, când eu ridic privirea și îl văd pe Peter stând în dreptul ușii, uitându-se urât la mine. Îmi face semn să ies. Înghit în sec, îmi cobor rapid privirea spre caiet și mă prefac că nu l-am văzut. Dar apoi îmi șuieră numele și știu că trebuie să vorbesc cu el.

Tremurând, ridic mâna:

— Domnule Schuller, pot să merg la baie?

— Trebuia să mergi înainte de oră, mormăie el, dar îmi face semn să ies.

Mă grăbesc afară pe hol și îl trag pe Peter din fața ușii, ca domnul Schuller să nu-l poată vedea.

— Unde ai fost de dimineață? vrea Peter să știe.

Eu îmi încrucișez brațele și încerc să stau dreaptă, ca să par mai înaltă. E greu, pentru că eu sunt atât de scundă, iar el e cu adevărat înalt.

— Tu vorbești?

Peter pufăie nervos.

— Măcar eu ți-am dat mesaj! Te-am sunat cred că de șapte ori. De ce ai telefonul închis?

— Știi că nu avem voie să ținem telefoanele deschise la școală!

Pufăie din nou:

— Lara Jean, am așteptat douăzeci de minute în fața casei tale.

Hopa!

— Păi, îmi pare rău.

— Cum ai ajuns la școală? Cu Sanderson?

— Da.

Peter pufnește:

— Ascultă, dacă erai nervoasă că n-am putut să vin aseară, trebuia pur și simplu să suni și să-mi spui, în loc de rahatul pe care l-ai făcut în dimineața asta.

— Dar de rahatul pe care l-ai făcut *tu* aseară ce zici? Întreb eu, cu o voce șoptită.

Colțurile gurii i se ridică într-un zâmbet.

— Tocmai ai spus „rahat“? Sună foarte amuzant când o spui tu.

Mă prefac că n-am auzit ce-a spus.

— Deci... unde-ai fost? Ai fost cu Genevieve?

Nu întreb ce vreau să știu cu adevărat, adică: *Voi doi v-ați împăcat?*

El ezită, apoi spune:

— A avut nevoie de mine.

Nici măcar nu pot să mă uit la el. De ce e așa de tontălău? De ce are ea o putere așa de mare asupra lui? E vorba doar de anii cât au fost împreună? E vorba de sex? Nu înțeleg. E dezamăgitor cât de puțin control au băieții asupra lor înșiși.

— Peter, dacă ai de gând să dai fuga la ea de fiecare dată când schițează un gest, nu văd ce rost mai au toate astea.

— Covey, haide! Am spus că îmi pare rău. Gata, liniștește-te.

— N-ai spus niciodată că îți pare rău, zic eu. Când ai spus tu că îți pare rău?

— Scuze, zice el, pe un ton umil.

— Nu vreau să te mai duci la Genevieve acasă. Cum crezi că se uită ea la mine dacă tu faci chestia asta?

Peter mă fixează cu privirea.

— Nu pot să nu mă duc, dacă Gen are nevoie de mine, așa că nu-mi cere asta.

— Dar, Peter, ce nevoie mai are de tine, dacă acum are un nou iubit?

Peter tresare, iar mie îmi pare imediat rău că am spus-o.

— Îmi pare rău, șoptesc eu.

— E în regulă. Nu mă aștept să înțelegi. Eu și Gen... pur și simplu ne înțelegem unul pe celălalt.

Peter nu știe asta, dar când vorbește despre Genevieve, îi apare un fel de duiosie pe chip. E o tandrețe amestecată cu nerăbdare. Și cu încă ceva. Iubire. Peter poate să protesteze cât vrea, dar eu știu că încă o iubește.

Oftând, întreb:

— Măcar ai învățat pentru test?

Peter clatină din cap, iar eu oftez din nou.

— Te poți uita la notițele mele în timpul prânzului, îi zic eu și o pornesc înapoi spre clasă.

Încep să înțeleg. De ce-a ținut el să pună la cale toată schema asta, de ce-a vrut să-și petreacă timpul cu cineva ca mine. Nu ca să poată trece peste povestea cu Gen. Ci ca să nu poată. E o scuză. Eu îi țin locul lui Genevieve, îl țin ocupat pentru ea. Odată ce înțeleg treaba asta, totul capătă un sens.

Părinții lui Josh se ceartă des. Nu-mi dau seama dacă e normal să fie atâta ceartă, pentru că am doar un singur părinte, dar nu-mi aduc aminte ca ai mei să se fi certat atât de mult, când aveam eu doi ani. Casele noastre sunt destul de apropiate, așa că-i pot auzi uneori pe părinții lui Josh, dacă fereastra e deschisă. Cearta începe de obicei de la o chestie mărunță, de exemplu că domnul Sanderson a lăsat portiera de la mașină deschisă și s-a consumat bateria, dar ajunge apoi la chestii serioase, de exemplu că domnul Sanderson muncește prea mult și că e egoist din fire, și că nu reduce din timpul cât stă la serviciu pentru a fi cu familia.

Când se ceartă foarte rău, Josh vine la noi. Uneori, când eram noi mai mici, se strecura afară în pijama, cu perna după el, și stătea până venea mama lui să-l caute. Nu e un subiect despre care vorbim. Poate cu Margot discuta despre asta, dar cu mine nu. Odată, mai demult, a spus că uneori și-ar dori ca ai lui să divorțeze pur și simplu, ca să nu-i mai audă țipând. Dar nu au făcut-o.

În seara asta îi pot auzi. I-am auzit și în alte seri, de când a plecat Margot, dar în seara asta vocile lor răsună

tare de tot. Așa de tare, încât închid fereastra. Îmi strâng temele, cobor la parter și aprind lumina din sufragerie, ca Josh să știe că poate veni aici.

O jumătate de oră mai târziu, se aude o bătaie în ușă. Mă înfolesc în păturica mea de bebeluș, albastru pal, și deschid.

E Josh. Îmi zâmbește sfios.

— Hei. Pot să stau și eu pe aici o vreme?

— Normal că poți.

Las ușa deschisă și mă întorc în sufragerie, strigând peste umăr:

— Să încui după tine.

Josh se instalează la televizor, iar eu continui cu temele. Tocmai îmi croiesc drum prin istoria Statelor Unite, subliniind cu markerul, când Josh mă întrebă:

— Ai de gând să mergi la audiție pentru *Arcadia*?

Asta e piesa din primăvară. Tocmai au anunțat-o ieri.

— Nu, zic eu, schimbând culoarea pentru subliniat. De ce aș face-o?

Urăsc să vorbesc în public și să mă prezint în fața oamenilor, iar Josh știe asta.

— Ăă... pentru că e piesa ta preferată?

Josh schimbă canalul.

— Cred că ai fi o Thomasina foarte bună.

Zâmbesc.

— Mersi. Dar nu, mersi.

— De ce nu? Ți-ar putea prinde bine la aplicațiile pentru facultate.

— De parcă mă vezi la specializare teatru sau de-astea...

— N-o să mori dacă ieși un pic din zona ta de confort, spune el întinzându-și brațele în spatele capului. Asumă-ți un risc. Uită-te la Margot. E tocmai în Scoția.

— Eu nu sunt Margot.

— Nu spun că ar trebui să te muți în cealaltă parte a lumii. Știu că n-ai face-o niciodată. Dar ce zici de Consiliul de Onoare²¹? Adori să judeci oamenii!

Mă strâmb la el.

— Sau programul Model UN. Pun pariu că ți-ar plăcea. Zic și eu... preocupările tale ar putea fi mai largi decât jocurile de dame cu Kitty sau plimbatul cu mașina lui Kavinsky.

Pe la mijlocul propoziției lui, mă opresc din subliniat. Are dreptate? Chiar atât de neînsemnată e lumea mea? De parcă preocupările lui ar fi foarte vaste!

— Josh, încep eu.

Apoi mă opresc, pentru că nu știu cum să termin propoziția. Așa că mai bine arunc cu markerul în el.

Îl nimeresc în frunte.

— Hei! Puteai să mă lovești în ochi!

— Și ai fi meritat-o.

— OK, OK. Știi că nu asta voiam să spun. Voiam să spun doar că ar trebui să le dai oamenilor o șansă să te cunoască.

Apoi Josh îndreaptă telecomanda spre mine și spune:

— Dacă te-ar cunoaște lumea, te-ar iubi.

Pare să vorbească serios.

Josh, îmi frângi inima. Și ești un mincinos. Pentru că mă cunoști, mă cunoști aproape mai bine decât oricine și nu mă iubești.

După ce Josh se întoarce acasă, fac ordine în sufragerie, încui toate ușile și sting luminile. Apoi, îmi torn un pahar de apă și o pornesc în sus pe scări.

²¹ Organizație a elevilor care se ocupă cu gestionarea unor aspecte administrative și rezolvarea situațiilor dificile legate de încălcările regulilor comunității.

Lumina e aprinsă la mine în dormitor, iar Chris a adormit în patul meu. O rostogolesc pe o parte ca să pot încăpea și eu.

— Vrei să mergem să luăm aripioare picante? mormăie ea.

— E prea târziu ca să mănânci aripioare picante, spun eu trăgând în sus plapuma, ca să ne acopere pe amândouă. Tocmai l-ai ratat pe Josh.

Ochii i se deschid, brusc.

— A fost Joshy aici? De ce?

— Fără niciun motiv.

Nu voi spune secretele lui Josh, nici măcar lui Chris.

— Păi, să nu-i pomenești de asta lui Kavinsky.

— Nu i-ar păsa, spun eu.

Chris clatină din cap.

— Tuturor băieților le pasă.

— Peter nu este așa. E foarte sigur pe sine.

— Ăstora le pasă cel mai mult, zice ea.

Sunt pe punctul de-a o întreba ce vrea să spună, dar până să apuc, o aud zicând:

— Hai să mergem să facem ceva nebucesc.

— Cum ar fi?

E o seară în timpul săptămânii, și mâine merg la școală; nu pot să merg nicăieri și ea știe asta. Dar tot îmi place să-i ascult planurile. Sunt ca poveștile de noapte bună.

— Păi... nu știu. Am putea să ne furișăm în azil și s-o ajutăm să evadeze pe bunicuța aia de care vorbești tu mereu. Care era numele ei? Thunder?

— Stormy²², chicotesc eu.

²² Confuzia de nume se explică prin sensul celor doi termeni: *Thunder* (tunet) și *Stormy* (furtunos).

— Așa, Stormy.

Chris cască, apoi continuă:

— Pare că știe cum să se distreze. Pun pariu că ne-ar cumpăra niște cocteiluri.

— Stormy se duce la culcare la nouă în fiecare seară, ca să-și facă somnul de frumusețe. Hai s-o lăsăm pe mâine.

Până mâine, Chris va uita cu totul de asta, dar oricum, e un gând plăcut. Ochii ei sunt din nou închiși. Îi dau un ghiont în coaste.

— Chris, trezește-te. Du-te să te speli pe dinți.

Păstrez în dulăpiorul meu din baie o periuță de dinți doar pentru ea. Am desenat un C mare pe ea, cu oțăr roșie, ca să nu se confunde cu periuța de dinți a altcuiva.

— Nu pot. Sunt prea obosită să mă duc.

— Acum o secundă voiai s-o ajutăm pe Stormy să evadeze din Belleview, iar acum ești prea obosită ca să te speli pe față și pe dinți?

Chris zâmbește, dar nu deschide ochii, așa că mă resemnez și sting veioza de pe noptieră.

— Noapte bună, Chris.

Ea se încolăcește mai aproape de mine.

— Te bună.

Există foarte puține opțiuni pentru fetele asiatice, de Halloween. Într-un an m-am costumat ca Velma din Scooby-Doo, dar toată lumea m-a întrebat dacă eram un personaj din benzile desenate manga. Purтам chiar și o perucă! Așa că mi-am jurat să nu-mi mai aleg decât costume de personaje asiatice.

Margot nu se costumează niciodată ca o persoană; ea este mereu un obiect neînsuflețit sau un concept. De exemplu, anul trecut a fost o „scuză oficială”: a purtat o rochie de seară până în pământ, pe care am găsit-o la Goodwill cu zece dolari, și a avut prins la gât un cartonaș pe care scrisese, de mână: *Îmi pare rău*. A câștigat locul al doilea la concursul de la școală. Premiul întâi l-a luat un extraterestru rasta.

Kitty s-a hotărât ca, anul ăsta, să se costumeze în ninja, lucru care bănuiesc că e în conformitate cu teoria mea despre costumele asiatice.

Eu voi fi Cho Chang din *Harry Potter*. Am eșarfa de Ochi-de-Șoim și vechea mea mantie neagră pentru cor, pe care am găsit-o pe eBay, plus una din cravatele tatei și o baghetă. Nu voi câștiga niciun premiu, dar măcar

oamenii vor ști ce sunt. N-aș vrea să mai fiu vreodată nevoită să răspund la întrebarea: *Tu ce ești?*

Îl aștept pe Peter să mă ia și să mă ducă la școală, luptându-mă între timp cu șosetele mele lungi până peste genunchi. Nu vor deloc să rămână ridicate.

— Lara Jean!

Răspund, în mod reflex:

— Josh!

E versiunea noastră de Marco Polo²³.

Apoi îmi ridic privirea. Josh e acolo, în dreptul mașinii lui. Într-un costum complet de Harry Potter. Mantie neagră, ochelari, semn în formă de fulger pe frunte, baghetă.

Izbucnim amândoi în râs. Dintre toate costumele din lume! Josh spune, cu regret:

— Tipii din clubul de benzi desenate se costumează în diferite personaje din cărțile de ficțiune. Aveam de gând să mă costumez ca Drogo din *Urzeala Tronurilor*, pentru că, știi, am partea superioară a corpului necesară pentru asta, dar...

Chicotesc, încercând să mi-l imaginez pe Josh cu dermatograf, coadă lungă și la bustul gol. E o imagine amuzantă. Nu spun că Josh ar fi chiar sfrijit, dar...

— Hei, nu mai râde așa tare, protestează el. Nu era chiar *atât* de amuzant.

Apoi zdrăngăne din chei.

— Deci ai nevoie să te ducă cineva, Cho?

²³ Joc în care un jucător, cu ochii închiși, strigă „Marco”, iar ceilalți trebuie să răspundă „Polo”. Cel care strigă „Marco” încearcă astfel să-i repereze pe ceilalți.

Mă uit la telefon. Peter a întârziat, ca de obicei. Trebuia să fie aici de cinci minute. Nu că aş putea cu adevărat să mă plâng, pentru că e un drum gratis până la şcoală şi, la o adică, mai e şi varianta cu autobuzul. Dar dacă mă duc cu Josh, nu va trebui să mă grăbesc la oră, pot să merg la dulapul meu, pot să merg la baie, pot să-mi iau un suc de la automat. Dar Peter probabil că e deja pe-aproape.

— Mersi, dar îl aştept pe Peter.

Josh încuviinţează din cap.

— Ah, da... așa e.

Dă să urce în maşină. Atunci strig:

— *Expelliarmus!*

Josh se răsuşeşte spre mine şi strigă la rândul său:

— *Finite!*

Rânjim ca proştii unul la altul.

Apoi Josh demarează, iar eu îmi strâng genunchii la piept. Amândoi am citit *Harry Potter* cam în aceeaşi perioadă, când eu eram într-a şasea, iar el într-a şaptea. Margot citise deja toată seria. Niciunul dintre noi nu poate citi la fel de repede ca ea. A înnebunit tot aşteptându-ne să ajungem la cea de-a treia carte, ca să putem discuta.

Cu cât stau mai mult timp după Peter, cu atât mă simt mai iritată. Îmi dau jos pelerina şi mi-o pun la loc, de câteva ori. E din poliester, iar poliesterul nu se simte plăcut pe piele şi n-o lasă să respire. Când Peter îşi face în sfârşit apariţia, mă grăbesc să-i ies în drum şi urc în maşină fără să salut. Îmi întind pelerina în poală ca pe o pătură, pentru că fusta mea în carouri e scurtă.

El se holbează la mine.

— Arăţi sexy, spune el părând mirat. Ce eşti? Un personaj dintr-un desen animat japonez?

— Nu, spun eu, sau mai degrabă izbucnesc. Sunt Cho Chang.

Peter pare în continuare să nu înțeleagă, așa că adaug:

— Din *Harry Potter*.

— Ah, da. Mișto.

Arunc o privire spre el. Poartă o cămașă normală, cu nasturi, și blugi.

— Unde ți-e costumul?

— Eu și băieții mei ne vom schimba chiar înainte să se adune toți. Va fi mai de efect dacă ne arătăm în același timp.

Știu că vrea să-l întreb ce costum are, dar nu am chef să vorbesc cu el, așa că stau în mașină, fără să spun nimic și uitându-mă pe geamul lateral. Tot aștept să mă întrebe ce s-a întâmplat, dar nu o face. Este atât de orb; nici măcar nu cred că observă că sunt supărată. Spun, abrupt:

— Mi-aș dori să nu mai întârzii tot timpul.

Peter se încruntă.

— Iisuse, scuze. Încercam să pun cap la cap piesele costumului.

— Astăzi încercă să-ți pui cap la cap piesele costumului. Dar tu întârzii întotdeauna.

— Nu întârzii întotdeauna!

— Ai întârziat și azi, și ieri, și joia trecută.

Privesc în gol, pe geam. Frunzele de toamnă cad deja.

— Dacă nu ai de gând să ajungi la timp, nu vreau să mă mai duci cu mașina.

Nu trebuie să mă uit la el; simt cum îmi aruncă o privire dușmănoasă.

— Bine. Asta înseamnă că mă aleg cu cinci minute de somn în plus, așa că îmi convine.

— Perfect.

În timpul jurizării, eu și Chris stăm la balconul amfiteatrului. Chris e costumată în Courtney Love. Poartă un combinezon roz, șosete lungi găurite și o grămadă de machiaj fumuriu la ochi.

— Ar trebui să cobori și tu acolo, spun eu. Pun pariu că ai câștiga ceva.

— Amețiții ăștia nici măcar n-ar ști cine e personajul meu, zâmbește ea disprețuitor.

Dar îmi dau seama că ar cam vrea să o facă.

Tipii din grupul lui Peter sunt cu toții supereroi: Batman, Superman, Omul de Fier, Incredibilul Hulk, fiecare cum s-a priceput. Peter și-a dat toată silința. El e, normal, Peter Parker. În ce altceva să se fi costumat Kavinsky? Costumul lui de Omul-Păianjen e extra-autentic, cu ochi din folie galbenă transparentă, mâini înmănușate și picioare acoperite complet. Pe scenă, nu e un actor prea bun. Cei din grupul lui se agită în toate direcțiile, cu pelerinele fluturând, prefăcându-se că se luptă unii cu ceilalți. Peter încearcă în acest timp să se cațare pe o coloană, dar domnul Yelznik îl oprește înainte să ajungă prea departe. Ovaționez când trupa lui ia locul întâi pentru cele mai bune costume de grup.

Genevieve este Catwoman. Poartă colanți din vinilin, o bustieră și urechi negre de pisică. Mă întreb dacă a fost inclusă în tema cu supereroii, dacă Peter i-a spus sau dacă a venit singură cu această idee. Toți tipii din public înnebunesc când ea urcă pe scenă să concureze pentru cel mai bun costum de la clasa a unsprezecea.

— Ce curvă! zice Chris.

Sună de parcă ar spune-o cu jind.

Genevieve câștigă, evident. Îi arunc pe furiș o privire lui Peter, iar el fluieră și tropăie cu picioarele în podea împreună cu toți prietenii lui.

După reuniune, îmi iau cartea de chimie din dulap, când Peter vine la mine și își reazemă spatele de dulapul de lângă mine. Spune, prin mască:

— Hei.

— Hei, spun eu.

Apoi el nu mai spune nimic; doar stă acolo. Închid ușa dulapului și învârt roțița cu cifru.

— Felicitări pentru locul întâi la cele mai bune costume de grup!

— Asta-i tot? Asta e tot ce ai de gând să spui?

Poftim?

— Ce altceva ar trebui să mai spun?

Exact atunci, Josh trece pe lângă noi cu Jersey Mike, care e costumat într-un hobbit, cu picioare păroase și tot restul. Mergând cu spatele, Josh își îndreaptă bagheta spre mine și zice:

— *Expelliarmus!*

Automat, îmi îndrept la rândul meu bagheta spre el și spun:

— *Avada Kedavra!*

Josh se prinde strâns de piept, ca și cum l-aș fi împușcat.

— Prea dur! strigă el și dispare în capătul holului.

— Ăăă... nu crezi că e ciudat ca presupusa mea iubită să poarte un costum care face pereche cu al altui tip? mă întreabă Peter.

Îmi dau ochii peste cap. Încă sunt supărată pe el de azi-dimineață.

— Îmi pare rău, zic eu. Nu pot să vorbesc cu tine când arăți așa. Cum aș putea avea o conversație cu o persoană îmbrăcată în latex din cap până-n picioare?

— Vorbesc serios! spune Peter, ridicându-și masca. Cum crezi că mă face pe mine să arăt?

— În primul rând, nu a fost ceva plănuit. În al doilea rând, nimănui nu-i pasă ce costum am! Cine să observe că se potrivește cu...?

— Oamenii observă, pufăie Peter. Eu am observat.

— Păi, îmi pare rău. Îmi pare rău de așa o potriveală.

— Chiar nu cred că a fost o potriveală, bodogăne Peter.

— Ce vrei să fac? Vrei să mă teleportez la magazinul cu costume de Halloween și să cumpăr o perucă roșie, ca să fiu Mary Jane?

— Poți face asta? întrebă Peter degajat. Ar fi grozav.

— Nu, nu pot. Știi de ce? Pentru că sunt *asiatică*, iar oamenii pur și simplu vor crede că sunt într-un costum manga.

Îi dau bagheta mea.

— Ține asta.

Mă las în jos și ridic poala mantiei ca să-mi pot trage șosetele peste genunchi.

— Aș fi putut să fiu cineva din carte, dacă mi-ai fi spus dinainte, zice el încruntându-se.

— Da, păi, astăzi ai fi numai bun de Plângăcioasa Myrtle!

Peter îmi aruncă o privire dezorientată, iar eu spun, nevenindu-mi să cred:

— Stai o secundă... n-ai citit niciodată *Harry Potter*?

— Am citit primele două volume.

— Atunci ar trebui să știi cine este Plângăcioasa Myrtle!

— Asta a fost cu foarte mult timp în urmă, spune Peter. Era printre oamenii ăia din tablouri?

— Nu! Și cum ai putea să te oprești după *Camera Secrete-lor*? Cel de-al treilea volum e cel mai bun din toată seria. Vreau să zic, mie chiar mi s-a părut o nebunie...

Îi examinez fața.

— Tu nu ai suflet?

— Scuze că n-am citit tot *Harry Potter*! Scuze că am o viață și că nu sunt în clubul Ficțiunii Supreme, sau cum s-o numi grupul ăla de tocilari...

Îi smulg bagheta din mână și i-o agit pe sub nas.

— *Silencio!*

Peter își încrucișează brațele și-mi spune, cu un zâmbet afectat:

— Orice vrajă ai încercat să arunci spre mine nu a funcționat, deci cred că trebuie să te întorci la Hogwarts.

E atât de mândru de el pentru referința la Hogwarts, că aproape mă înduioșează.

Iute ca o pisică, îi trag masca de pe față, apoi îi pun o mână peste gură. Cu cealaltă mână îmi agit din nou bagheta.

— *Silencio!*

Peter încearcă să spună ceva, dar îmi apăs mâna și mai tare.

— Ce? Ce-a fost asta? Nu te aud, Peter Parker.

Peter se întinde și mă gâdilă, iar eu râd atât de tare, că aproape scap bagheta. Mă îndepărtez rapid, dar el se năpustește după mine, prefăcându-se că lansează plase de păianjen spre picioarele mele. Chicotind, fug mai departe pe hol, făcând slalom printre grupurile de elevi. Peter mă urmărește tot drumul până la ușa laboratorului de chimie. Un profesor ne strigă să încetăm, iar noi ne conformăm, dar imediat ce luăm colțul, eu o iau din nou la fugă, și el la fel.

Când mă așez pe scaun, deja nu mai pot respira. El se întoarce și lansează o pânză de păianjen în direcția mea, iar eu izbucnesc din nou într-o criză de râs și domnul Meyers îmi aruncă o căutătură cruntă.

— Calmați-vă, spune el.

Încuviințez ascultătoare din cap. Imediat ce se întoarce cu spatele, râd pe înfundate în pelerină. Aș vrea să fiu și acum supărată pe Peter, dar pur și simplu n-are niciun rost.

Pe la jumătatea orei, îmi trimite un bilețel. A desenat în colțuri pânze de păianjen. În mijloc scrie: *Mâine voi ajunge la timp*. Zâmbesc în timp ce îl citesc. Apoi îl bag în geantă, în caietul de franceză, ca să nu se șifoneze. Vreau să-l păstrez pentru ca, atunci când vom termina cu povestea asta, să am ceva la care să mă uit și să-mi aduc aminte ce-a însemnat să fiu iubita lui Peter Kavinsky. Chiar dacă totul a fost doar prefăcătorie.

Când oprim pe aleea din fața casei mele, Kitty țâșnește afară și vine în fugă la mașină.

— Omul-Păianjen! chiuie ea.

Încă e în costumul ei de ninja, deși și-a scos masca.

— Vii înăuntru?

Arunc o privire spre Peter.

— Nu poate. Trebuie să meargă la antrenament.

Peter își petrece o oră pe zi antrenându-se pentru lacrosse. Ia foarte în serios treaba asta.

— Antrenament? repetă Kitty, și știu că și-l imaginează pe Peter cu mușchii lucind de transpirație.

— Pot să mai stau un pic, spune el oprind motorul.

— Hai să-i arătăm dansul!

— Kitty, nu.

Dansul este ceva inventat de mine și Margot acum câteva veri, pe plajă, într-o seară în care ne plictiseam. Să spunem doar că niciuna dintre noi nu e extraordinar de talentată la coregrafii.

Lui Peter i se aprind ochii. Nu pierde nicio ocazie să râdă, mai ales pe seama mea.

— Vreau să văd dansul!

— Las-o baltă, îi spun.

Suntem în sufragerie; fiecare dintre noi are propria canapea sau braț de fotoliu. Am turnat pentru toți ceai cu gheață și am scos un bol cu chipsuri, pe care l-am golit deja.

— Haide, se îmbufnează el. Arată-mi dansul. Te rog, te rog, arată-mi dansul.

— N-o să-ți meargă cu mine, Peter.

— Ce n-o să meargă?

Îmi agit mâna în dreptul feței lui de Făt-Frumos.

— Asta. Sunt imună la farmecele tale, ții minte?

Peter își ridică o sprânceană, de parcă l-aș fi provocat.

— Asta e o provocare? Pentru că, te avertizez, nu vrei să intri în ring cu mine. O să te zdrobesc, Covey.

Mă măsoară cu privirea câteva secunde lungi, iar eu pot să simt cum îmi dispare zâmbetul și mi se înfierbântă obrajii.

— Haide, Lara Jean!

Clipesc. Kitty! Am uitat că e și ea în încăpere.

— Pune muzica, îi zic eu, luptându-mă să mă ridic în picioare. Peter tocmai ne-a provocat la o întrecere de dans.

Kitty scoate un chiot și fuge să pornească boxele. Eu împing măsuta de cafea în spate. Ne ocupăm locurile în fața șemineului, cu fața spre perete, capetele în jos și mâinile împreunate la spate. Când se aude basul, sărim și ne întoarcem. Mișcări din șold, pivotare, apoi alunecări pe genunchi. Apoi „omul care se luptă cu vântul“, apoi mișcarea aia pe care a inventat-o Margot, numită „banda de alergat“. Muzica se oprește, iar eu și Kitty înghețăm în pozițiile noastre de rapperițe, după care muzica începe din nou și noi facem mișcarea fluturului, apoi revenim la alunecările pe genunchi. Uit care e următoarea mișcare,

așa că arunc o privire pe furiș spre Kitty, care se balansează și bate din palme. Oh, da.

Marea noastră încheiere e șpagatul, cu mâinile încrucișate pentru mai multă emfază.

Peter se tăvăleşte pe jos de râs. Aplaudă, și aplaudă, și lovește cu picioarele în podea.

Când terminăm, încerc să-mi recapăt suflul și reușesc să spun:

— OK, e rândul tău, Kavinsky.

— Nu pot, gâfâie Peter. Cum să ajung la o performanță ca asta? Kitty, vrei să mă înveți și pe mine mișcarea aia de hip-hop?

Brusc, Kitty se intimidează. Stă cu mâinile încrucișate, se uită la el printre gene și scutură din cap.

— Te rog, te rog..., insistă el.

Kitty cedează într-un final — cred că voia doar să-l facă să pună mai mult suflet în rugămintea lui. Îi privesc dansând toată după-amiaza, pe sora mea mai mică, luptătoarea ninja, și pe presupusul meu iubit, Omul-Păianjen. Mai întâi râd, dar apoi apare de nicăieri un gând neliniștitor — n-o pot lăsa pe Kitty să se atașeze prea tare de Peter. E ceva temporar. Felul în care Kitty se uită la el, plină de adorație, de parcă ar fi eroul ei...

Când Peter trebuie să plece, îl conduc până afară și, înainte să urce în mașină, îi spun:

— Nu cred că ar mai trebui să treci pe aici. E derutant pentru Kitty.

— De ce e derutant pentru Kitty? zice el încruntându-se.

— Pentru că... pentru că atunci când... atunci când *chestia asta* se va termina, ei îi va fi dor de tine.

— Tot o s-o văd pe puștoaică pe-aici... Vreau custodie comună, zice el și îmi dă un ghiont în stomac.

Singurul lucru la care mă pot gândi este cât de răbdător a fost cu ea, cât de drăguț. Luată de val, mă ridic pe vârfuri și îl pup pe obraz, iar el se dă un pas înapoi, surprins.

— Asta pentru ce-a fost?

Simt cum îmi ard obrații. Spun:

— Pentru că ai fost drăguț cu Kitty.

Apoi, îi fac cu mâna un semn de rămas-bun și fug în casă.

Dacă nu mă duc la cumpărături, la cină vom avea ouă jumări. Din nou.

Mașina lui Margot e reparată și parcată pe aleea din fața casei, de unde nu s-a mișcat în ultimele săptămâni. Aș putea să merg la magazin dacă aș vrea. Vreau să o fac. Dar nu vreau să conduc. Dacă înainte eram o șoferiță temătoare, accidentul n-a făcut decât să înrăutățească situația. Ce să caut eu la volanul unei mașini? Dacă rănesc pe cineva? Dacă o rănesc pe Kitty? N-ar trebui să se dea carnet de conducere atât de ușor. Fiindcă o mașină e ceva cu adevărat periculos. Practic e o armă.

Dar magazinul este la mai puțin de zece minute de casa noastră. Nu trebuie să intru pe nicio autostradă. Și chiar n-aș vrea să mănânc ouă jumări diseară, la cină. În plus... dacă Peter și Genevieve se vor împăca, el nu mă va mai duce cu mașina. Va trebui să mă descurc singură. Nu pot depinde la nesfârșit de ajutorul altora.

— Mergem la magazin, Kitty, spun eu.

Stă întinsă pe jos în fața televizorului, proptită în coate. Trupul ei pare atât de lung; se lungeste în fiecare zi. Destul de curând va fi mai înaltă decât mine. Kitty nu-și dezlipește privirea de televizor.

— Nu vreau să vin. Vreau să mă uit la emisiunile mele.

— Dacă vii, o să te las să-ți alegi o înghețată.

Kitty se ridică în picioare.

Pe drum, merg atât de încet, încât Kitty îmi tot spune limita de viteză.

— Se dau amenzi și pentru mersul sub limita de viteză, să știi.

— Cine ți-a spus asta?

— Nimeni. Pur și simplu știu. Pun pariu că voi fi o șoferiță mai bună ca tine, Lara Jean.

— Sunt convinsă, zic eu apucând volanul și mai strâns.

Răzgâiato! Sunt convinsă că, atunci când Kitty va începe să conducă, va fi un demon al vitezei, fără nicio urmă de grijă pentru cei din jurul ei. Dar probabil că tot va fi mai bună decât mine. Un șofer nesăbuit e mai bun decât unul speriat; întrebați pe oricine.

— Pe mine nu mă sperie cheștiile astea ca pe tine, zice ea.

— Cu siguranță că ești mândră de tine, spun eu ajustând oglinda retrovizoare.

— Ziceam și eu.

— Vine vreo mașină? Pot să schimb banda?

Kitty își întoarce capul.

— Poți să te bagi, dar grăbește-te.

— Cam cât timp am?

— Deja e prea târziu. Stai... acum poți să te bagi. Du-te!

Smucesc mașina pe banda stângă și mă uit în oglinda retrovizoare.

— Bună treabă, Kitty. Fii în continuare cea de-a doua pereche a mea de ochi.

În timp ce împingem căruciorul prin magazin, mă gândesc la drumul spre casă și la faptul că trebuie să

urc din nou la volan. Inima îmi bubuie în continuare în piept chiar și când încerc să mă decid dacă ar trebui să luăm zucchini sau fasole verde pentru cină. Până să ajungem la raionul cu lapte, Kitty începe deja să se vaite:

— Poți să te grăbești? Nu vreau să pierd următoarea emisiune!

— Du-te și alege o înghețată, zic eu ca să-i fac pe plac.

Iar ea o zbughește spre frigidererele cu chestii congelate.

În drum spre casă, mă încăpățânez să rămân pe banda dreaptă, ca să evit orice risc. Mașina din fața mea e condusă de o doamnă bătrână și înaintează cu viteza melcului, ceea ce îmi convine de minune. Kitty mă imploră să schimb banda, dar pur și simplu o ignor și continui frumușel așa cum am început. Mâinile mele sunt prinse atât de strâns de volan, încât mi s-au albit articulațiile.

— O să se topească de tot înghețata până ajungem noi acasă, mă terorizează Kitty. Și am pierdut absolut toate emisiunile. Poți, te rog, să treci pe banda de viteză?

— Kitty! strig eu la ea. Lasă-mă să conduc!

— Atunci, condu odată!

Mă întind peste schimbătorul de viteze ca să-i trag o scatoalcă în scăfârlie, dar Kitty se îndeasă în portieră ca să nu pot ajunge la ea.

— Nu mă poți atinge, spune ea încântată.

— Termină cu joaca și fii ochii mei! spun eu.

O mașină se apropie din dreapta mea, venind dinspre o ieșire de pe autostradă. Va trebui să mi se alătore pe banda asta în curând. Cu viteza fulgerului, mă uit peste umărul stâng, ca să văd dacă pot schimba banda. De fiecare dată când trebuie să-mi iau ochii de la drum,

chiar și numai o secundă, mă panichez toată. Dar nu am de ales — îmi țin pur și simplu respirația și mă mut pe banda din stânga. Nu pățim nimic. Respir ușurată.

Tot drumul spre casă inima îmi bubuie în piept nebu-nește. Dar ajungem, fără accidente, fără să mă claxoneze nimeni, și asta contează. Iar înghețata e în regulă, doar puțin topită deasupra. O să-mi fie din ce în ce mai ușor, cred eu. Așa sper. Trebuie doar să încerc în continuare.

Nu suport gândul că Kitty m-ar putea disprețui. Sunt sora ei mai mare. Trebuie să fiu cineva la care să se uite cu admirație, așa cum mă uit eu la Margot. Cum m-ar putea Kitty privi cu admirație dacă eu sunt slabă de înger?

Seara, împachetez prânzul meu și al lui Kitty. Fac ce ne făcea mami uneori când mergeam la picnic, la podgoria din Keswick. Tai cubulețe un morcov și o ceapă și le călesc în ulei de susan, cu puțin oțet; apoi adaug orez de sushi. Când e gata, iau cocoloașe de orez cu legume și le pun în foițe de tofu. Sunt ca niște bulgărași de orez în gentuțe. Nu am o rețetă exactă pe care s-o urmez, dar au un gust destul de bun. Când termin, mă urc pe o ladă și caut cutiuțele pentru sushi pe care obișnuia să le folosească mami. Într-un final, le găsesc în spatele dulapului pentru vasele din plastic.

Nu știi dacă Kitty își va aduce aminte că a mai mâncat biluțe din astea de orez, dar sper că inima ei o va face.

La masa de prânz, Peter și prietenii lui se bat pur și simplu pe biluțele mele de orez. Eu abia apuc să mănânc trei.

— Ce bune sunt, repetă Peter întruna.

Când se întinde după ultima, se oprește brusc și își ridică repede privirea ca să vadă dacă am observat.

— Poți s-o iei, spun eu.

Știu la ce se gândește. La ultima felie de pizza.

— Nu, e OK. Sunt în regulă.

— Ia-o.

— N-o vreau!

Apuc cu degetele biluța de orez și i-o pun sub nas.

— Spune „aaa“.

— Nu, se încăpățânează el. N-o să-ți dau satisfacția de-a avea dreptate.

Darrell râde în hohote.

— Sunt gelos pe tine, Kavinsky, zice el. Mi-aș fi dorit să am și eu o fată care să mă hrănească la prânz. Lara Jean, dacă el n-o ia, o iau eu.

Apoi se apleacă în față și deschide gura spre mine. Peter îl împinge într-o parte și spune:

— Dă-te de-aici, e a mea!

După care deschide și el gura, iar eu îi arunc mâncarea, de parcă ar fi o focă la Sea World.

— Mmm, mmm, face el, cu gura plină de orez și cu ochii închiși.

Zâmbesc, pentru că e atât de drăguț. Și pentru o secundă, doar pentru o secundă, uit. Uit că asta nu-i ceva real.

Peter înghite mâncarea din gură și spune:

— Ce s-a întâmplat? De ce te-ai întristat?

— Nu m-am întristat. Mi-e foame pentru că mi-ați mâncat prânzul.

Mă uit cruciș la el ca să-i arăt că glumesc. Imediat, Peter își împinge scaunul în spate și se ridică.

— Mă duc să-ți iau un sendviș.

Eu îl apuc de mânecă.

— Nu face asta. Glumesc doar.

— Ești sigură?

Încuviințez din cap, iar el se așază la loc.

— Dacă ți se face foame mai târziu, putem să oprim undeva în drum spre casă.

— Apropo, spun eu. Mașina mea e reparată acum, așa că nu voi mai avea nevoie să mă duci tu.

— Ah, serios?

Peter se lasă pe spătarul scaunului.

— Nu mă deranjează să te duc, totuși. Știu că nu-ți place să conduci.

— Singura soluție este exersatul, spun eu, simțindu-mă ca Margot.

Margot cea Bună.

— Și-apoi, continui eu, așa îți vei recăpăta cele cinci minute de somn în plus.

Peter rânjește.

— Adevărat.

Cina virtuală de duminică a fost ideea mea.

Laptopul meu stă cocoțat pe un teanc de cărți, în mijlocul mesei. Eu, tati și Kitty ne uităm cu toții spre el, cu feliile de pizza în mâini. E vremea prânzului nostru și a cinei lui Margot. Margot stă la biroul ei, cu o salată în față. E deja îmbrăcată în pijama ei de flanel.

— Voi iar mâncați pizza? zice Margot aruncându-ne mie și lui tati o privire dezaprobatore. Kitty va rămâne mică dacă nu-i dați niciodată verzituri.

— Relaxează-te, Gogo, sunt ardei pe pizza asta, spun eu ridicându-mi felia, și toată lumea râde.

— O să fie și niște salată de spanac în seara asta, încercă tata să spună.

— Poți să faci, mai bine, din porția mea de spanac un suc verde? întrebă Kitty. E cel mai sănătos mod de a mânca spanac.

— De unde știi asta? întrebă Margot.

— De la Peter.

Felia de pizza care era la jumătatea drumului spre gura mea încremenește în aer.

— Care Peter?

— Iubitul Larei Jean.

— Ia stai așa... cu cine iese Lara Jean?

Pe ecranul computerului, ochii lui Margot sunt enormi și neîncrezători.

— Peter Kavinsky, ciripește Kitty.

Îmi răsucesc capul spre ea și îi arunc o privire urâtă, din care să înțeleagă: *Mersi că m-ai dat de gol, Kitty*. Tot cu privirea, ea îmi răspunde: *Ce? Ar fi trebuit să-i spui de o mie de ani*.

Margot se uită când la Kitty, când la mine.

— Ce naiba! Cum s-a întâmplat asta?

— Pur și simplu... s-a întâmplat, zic eu neconvingător.

— Vorbești serios? De ce-ai fi vreodată interesată de cineva ca Peter Kavinsky? E așa un...

Margot clatină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Adică, știai că Josh l-a prins odată copiind la un test?

— Peter copiază la școală? repetă tata, alarmat.

Mă uit rapid la el și spun:

— O dată, într-a șaptea! Clasa a șaptea nici măcar nu se mai pune, a fost tare de mult. Și nu era un test, era un chestionar.

— Mie mi-e clar că nu-i un tip bun pentru tine, zice Margot. Toți tipii ăia din echipa de lacrosse sunt niște nesimțiți.

— Păi, Peter nu este ca tipii ăia.

Nu înțeleg de ce nu poate Margot să se bucure pur și simplu pentru mine. Eu măcar m-am prefăcut că eram fericită pentru ea când a început să iasă cu Josh. Ar putea să se prefacă și ea că e fericită pentru mine. Și mă enervează că spune toate chestiile astea în fața lui tati și a lui Kitty.

— Dacă vorbești cu el, dacă doar îi dai o șansă, o să vezi, Margot.

Nu știi de ce mă mai deranjez s-o conving, când oricum se va termina totul în curând. Dar vreau să știe că Peter e un tip de treabă, pentru că este.

Margot face o față de *Mda, OK, sigur*, și îmi dau seama că nu mă crede.

— Cum rămâne cu Genevieve?

— S-au despărțit de câteva luni.

Tati pare confuz și spune:

— Peter și Genevieve au avut o relație?

— Nu contează, tati, spun eu.

Margot mănâncă în tăcere din salată, așa că îmi imaginez că a terminat, dar apoi spune:

— Totuși, nu-i prea deștept, așa-i? Vreau să zic, la școală.

— Nu toată lumea e de premiu-ntâi pe țară! Și-apoi, există diferite tipuri de inteligență, să știi. El are un IQ emoțional mare!

Dezaprobarea lui Margot mă enervează. Mai mult decât atât, mă înfurie. Ce drept are ea să se bage, când nici măcar nu mai locuiește aici? Mai degrabă Kitty are acest drept, nu ea.

— Kitty, îți place de Peter? o întreb eu.

Știu că va spune da. Kitty își îndreaptă spatele, și pot să-mi dau seama că o încântă să fie inclusă în discuția fetelor mari.

— Da.

— Ai stat și tu cu el, Kitty? spune Margot, surprinsă.

— Normal. Vine pe aici tot timpul. Ne duce la școală cu mașina.

— Cu mașina lui de două persoane? zice Margot fulgerându-mă cu privirea.

— Nu, cu furgoneta mamei lui! spune Kitty cu o voce pițigăiată. Dar vreau să mă ducă și cu decapotabila, mai

Jenny Han

zice ea, cu o privire inocentă. N-am fost niciodată într-o decapotabilă.

— Deci nu mai conduce un Audi? mă întrebă Margot.

— Nu când vine și Kitty cu noi, spun eu.

— Hmm.

E tot ce spune Margot, iar acea privire sceptică de pe fața ei mă face să vreau s-o fac să dispară de pe ecran.

După ore, primesc un mesaj de la Josh.

Eu, tu și restaurantul. Ca în vremurile bune.

Doar că pe vremuri ar fi fost inclusă și Margot. Acum sunt noile vremuri, presupun. Poate că, până la urmă, nu e un lucru rău. Noutatea poate fi bună.

OK, dar îmi iau propriul sendviș cu brânză, pentru că tu mereu ieși mai mult decât partea ta de drept.

De acord.

Stăm în separeul nostru de lângă tonomat.

Mă întreb ce face Margot în acest moment. E noapte în Scoția. Poate că se pregătește să iasă în pub cu colegile ei de cămin. Margot spune că puburile sunt foarte mari acolo; au o chestie numită „colindatul“, în care se merge din pub în pub și se tot bea. Margot nu e mare băutoare, nici măcar n-am văzut-o vreodată beată. Sper că a învățat cum s-o facă până acum. Întind mâna după o monedă

de douăzeci și cinci de cenți. O altă tradiție Lara Jean-și-Josh. Josh îmi dă mereu monede de douăzeci și cinci de cenți pentru tonomat. Asta fiindcă ține în mașină grămezi întregi de monede din astea, pentru aparatele de parcare, iar eu nu am niciodată niciuna fiindcă urăsc monedele.

Oscilez între un pop mai underground și niște chitară clasică, dar în ultima clipă pun *Video Killed the Radio Star* pentru Margot. Așa că, într-un fel, e ca și cum ar fi și ea aici.

Josh zâmbește când începe melodia.

— Știam că o vei alege pe asta.

— Nu, nu știai, pentru că nici eu nu știam că o voi face până n-am făcut-o.

Îmi ridic meniul și îl studiez cu atenție, de parcă nu l-aș mai fi văzut de un milion de ori.

Josh încă zâmbește.

— De ce te mai deranjezi să te uiți pe meniu dacă știi deja ce vei lua?

— Aș putea să mă răzgândesc în ultima clipă, spun eu. Poate c-o să-mi vină să comand un sendviș cu ton și brânză topită sau un burger cu carne de curcan, ori salata bucătarului. Pot fi și aventuroasă, să știi.

— Sigur, aprobă Josh, dar eu știu că doar îmi cântă-n strună.

Chelnerul vine la noi să ne ia comanda, iar Josh spune:

— Vreau un sendviș cu brânză topită, supă de roșii și un milkshake cu ciocolată.

Chelnerul se uită apoi la mine, așteptând. Din colțurile buzelor îi răsare un zâmbet.

— Ah... ăăă...

Scanez meniul cât pot de repede, dar nu vreau cu adevărat nici sendviș cu ton și brânză topită, nici burger

cu carne de curcan, nici salata bucătarului. Renunț. Îmi place ce-mi place.

— Un sendviș cu brânză, vă rog. Și un suc de cireșe negre.

Imediat ce chelnerul dispare, îi spun lui Josh:

— Să nu scoți un cuvânt.

— Ah. Nici n-aveam de gând.

Apoi, pentru că tăcerea e apăsătoare, vorbim amândoi în același timp. Eu spun:

— Ai mai vorbit cu Margot în ultimul timp?

El spune:

— Cum merg lucrurile cu Kavinsky?

Zâmbetul fără griji al lui Josh dispare.

— Mda, vorbim uneori pe chat, zice el ocolindu-mi privirea. Cred că... cred că îi e cam dor de casă.

— Tocmai am vorbit cu ea aseară și nu părea deloc să-i fie dor de casă, zic eu mirată. Părea aceeași Margot din totdeauna. Ne povestea despre weekendul strugurilor. Mă face să vreau și eu să merg la Saint Andrews.

— Ce-i aia weekendul strugurilor?

— Nu sunt sută la sută sigură... sună ca o combinație între o băută zdravă și ceva de pe vremea romanilor. Bănuiesc că e o chestie scoțiană.

— Ai face asta? întrebă Josh. Ai pleca undeva departe? Oftez.

— Nu, probabil că nu. Asta e pentru Margot, nu pentru mine. Totuși, ar fi drăguț s-o vizitez. Poate o să mă duc la ea în vacanța de primăvară, dacă mă lasă tata.

— Cred că s-ar bucura. Bănuiesc că excursia noastră la Paris pică, nu?

Râde stângaci, apoi își drege vocea.

— Dar ia zi, cum merg lucrurile cu Kavinsky?

Înainte să pot răspunde, chelnerul se întoarce cu mâncarea noastră. Josh își împinge bolul cu supă până în centrul mesei.

— Prima gură? întrebă el întinzându-mi milkshake-ul.

Încuviințez nerăbdătoare și mă aplec peste masă. Josh ține paharul, iar eu iau o sorbitură zdravănă.

— Ahhh, spun așezându-mă la loc.

— A fost o gură destul de mare, spune el. Cum de tu nu-ți iei niciodată?

— De ce-aș face asta, când știu că-mi dai de la tine?

Rup o bucățică din sendvișul cu brânză și o înmoi în supă.

— Deci, ce spuneai? mă îndeamnă Josh.

Mă uit lung la el, iar el zice:

— Tocmai voiai să-mi povestești despre Kavinsky...

Speram să nu vină vorba despre asta. Nu mă simt în stare să-i spun și mai multe minciuni lui Josh.

— Totul merge bine.

Josh se uită la mine ca și cum mai așteaptă ceva, iar eu adaug:

— Se poartă foarte drăguț.

Josh pufnește.

— Nu e cum îl crezi, zic eu. Oamenii îl judecă pripit, dar el e altfel, de fapt.

Constat cu surprindere că spun adevărul. Peter chiar nu e cum îl crede lumea. E încrezut și poate fi nesuferit, și întârzie mereu, ce-i drept, dar există și lucruri bune și surprinzătoare la el.

— El nu e... cum crezi.

Josh mă privește neîncrezător. Apoi, își înmoaie jumătate din sendviș în supă și zice:

— Ai mai spus asta.

— Asta fiindcă e adevărat.

Drept răspuns, Josh ridică din umeri. Nu mă crede, așa că spun:

— Ar trebui să vezi cum se poartă Kitty în prezența lui Peter. E înnebunită după el.

Nu-mi dau seama până nu-mi ies efectiv cuvintele din gură, dar acum știu că am spus asta ca să-l rănesc.

Josh rupe o bucată mare din sendvișul cu brânză.

— Păi, sper să nu se atașeze prea tare de el.

Chiar dacă am avut exact același gând — însă din alte motive —, tot mă doare să aud asta.

Dintr-odată, starea aceea de relaxare dintre mine și Josh se destramă. Josh se închide în el, eu mă îmbufnez din cauza lucrurilor spuse despre Peter, și parcă ne-am juca de-a statul față în față prefăcându-ne că e la fel ca în vremurile vechi. Cum altfel, dacă Margot nu e aici? Ea este vârful micului nostru triumphi.

— Hei, spune brusc Josh.

Îmi ridic privirea.

— N-am vrut să spun asta. A sunat aiurea, zice el plecându-și privirea. Bănuiesc că... nu știu, poate pur și simplu sunt gelos. Nu sunt obișnuit să le împart pe fetele Song cu altcineva.

Eu mă înmoi pe dinăuntru. Acum că a spus lucrul acesta drăguț, mă simt din nou afectuoasă și altruistă. Nu spun însă ceea ce gândesc, adică: *Poate că tu nu ești obișnuit să ne împarți, dar noi cu siguranță suntem obișnuite să te împărțim.*

— Știi că tot pe tine te iubește Kitty cel mai mult, spun eu.

Asta îl face să zâmbească.

— Mi se pare normal, eu am învățat-o să scuipe, zice el. Nu-l uiți niciodată pe cel care te învață așa ceva.

Apoi Josh soarbe îndelung din milkshake.

— Hei, în weekendul ăsta va fi un maraton *Stăpânul inelelor*, la Bess. Vrei să mergem?

— Asta înseamnă în jur de... nouă ore! zic eu.

— Da, nouă ore de genialitate!

— Corect, aprob eu. Vreau să merg, dar mai întâi trebuie să-l întreb pe Peter dacă e OK. Parcă zicea și el ceva despre un film în weekendul ăsta, și...

Josh îmi taie vorba:

— Nicio problemă. Pot să merg cu Mike. Sau poate o voi lua pe Kitty. Ar cam fi timpul să-i fac cunoștință cu genialul Tolkien.

Rămân tăcută. Eu și Kitty suntem interșanjabile în mintea lui? Dar eu și Margot?

Împărțim o gofră, când Genevieve intră în restaurant însoțită de un puști, care trebuie să fie fratele ei mai mic. Nu fratele ei adevărat, fiindcă Gen este singură la părinți. Dar ea e președinta Clubului Frățiorul, unde un elev de liceu face echipă cu un copil din școala generală, adică îi este tutore și îl scoate pe afară ca să se distreze.

Mă las cât pot de jos în scaun, dar normal că Genevieve tot mă vede. Își mută privirea de la mine la Josh, apoi îmi face discret cu mâna. Nu știu ce să fac, așa că-i fac cu mâna la rândul meu. E ceva neliniștitor în felul cum îmi zâmbește. Probabil faptul că pare cu adevărat fericită.

Dacă Genevieve e fericită, nu e de bine pentru mine.

La cină primesc un mesaj de la Peter. Scrie: Dacă ai de gând să ieși cu Sanderson, poți măcar să n-o faci în public?

Îl citesc iar și iar, pe sub masă. Ar fi oare posibil ca Peter să simtă o urmă, oricât de infimă, de gelozie? Sau e îngrijorat doar de cum o să i se pară asta lui Genevieve?

- La ce te tot uiți? vrea Kitty să știe.
Pun telefonul pe masă, cu fața în jos.
- La nimic.
Kitty se întoarce spre tata și spune:
- Pun pariu că a fost un mesaj de la Peter.
- Îmi place Peter, zice tata întinzând niște unt pe jumătate de chiflă.
- Chiar? spun eu.
Tata încuviințează din cap.
- E un puști cumsecade. Chiar e mort după tine, Lara Jean.
- Mort după mine? repet eu.
Kitty îmi spune:
- Parcă ești un papagal.
Apoi, îi spune lui tati:
- Ce înseamnă asta? Mort după ea?
- Înseamnă că e fermecat de ea, explică tati. E înamorat.
- Păi, ce înseamnă înamorat?
Tata râde și îndeasă jumătatea de chiflă în gura deschisă și perplexă a lui Kitty.
- Înseamnă că o place.
- În mod sigur o place, aprobă Kitty cu gura plină.
- E... e mai tot timpul cu ochii pe tine, Lara Jean. Când nu ești atentă. Se uită la tine să vadă dacă te distrezi, spune tata.
- Face el asta?
Simt o căldură în piept și-mi dau seama că încep să zâmbesc.
- Sunt pur și simplu fericit să te văd fericită. Înainte îmi făceam griji pentru Margot, că-și lua prea multe responsabilități în casă și pune umărul la toate. Nu voiam

să rateze experiența liceului. Dar o știi pe Margot. Știi ce voluntară și hotărâtă e...

Tati se întinde spre mine și mă strânge de umăr.

— Văzându-te acum, că ieși pe-afară și te împrietenești cu oameni noi... Chestia asta îl face pe babacul tău foarte fericit. Foarte, foarte fericit.

Simt cum mi se pune un nod în gât. De n-ar fi totul doar o minciună...

— Nu plânge, tati, îi ordonă Kitty, iar el aprobă și-o îmbrățișează.

— Poți să-mi faci o favoare, Kitty? spune el.

— Ce?

— Poți să rămâi mereu la vârsta asta?

Kitty răspunde imediat:

— Dacă îmi iei un cățel.

Tata izbucnește în râs, iar Kitty chicotește și ea.

Uneori, chiar o admir pe sora mea mai mică. Știe exact ce-și dorește și face tot ce-i stă în putință ca să dobândească lucrurile respective. În privința asta, n-are nicio rușine.

Am de gând să vorbesc cu tati și o să-i susțin cauza. Noi, amândouă, îl vom îndupleca. O să fie un cățel în dimineața de Crăciun sub bradul nostru. Aș paria cu toți banii jos pentru asta.

În seara următoare, eu și Peter învățăm la Starbucks timp de câteva ore — mă rog, eu învăț, iar el se tot ridică și vorbește cu tipi de la școală. Pe drumul spre casă, mă întrebă:

- Te-ai înscris pentru excursia la schi?
- Nu, schiez îngrozitor.

Numai șmecherii ca Peter și prietenii lui merg în excursia la schi. Aș putea să-i zic lui Chris să vină cu mine, dar probabil că mi-ar râde în nas. Ea nu se duce în nicio excursie școlară.

— Nu trebuie să schiezi. Poți să te dai cu snowboardul. Eu așa fac.

Îl săgetez cu privirea.

- Mă vezi tu pe mine dându-mă cu snowboardul?
- O să te învăț. Haide, va fi amuzant.

Peter mă apucă de mână și spune:

— Te rog, te rog, te rog, Lara Jean! Haide, fii fată de gașcă! Ne vom distra, te asigur.

Mă ia prin surprindere cu asta. Excursia la schi e abia în vacanța de iarnă. Deci el vrea să continuăm până atunci cu jocul ăsta al nostru. Nu știu de ce, dar mă simt ușurată.

— Dacă nu vrei să te dai cu snowboardul, continuă el, cabana are un șemineu de piatră și fotolii mari și confortabile. Poți să stai și să citești cât vrei. Iar ciocolata caldă de acolo e cea mai bună din lume. O să-ți fac cinste.

Peter mă strânge de mână. Inima mea are o mică tresărire, așa că mă grăbesc să spun:

— În regulă, o să vin. Dar ar fi bine ca ciocolata aia caldă să fie atât de bună precum spui.

— O să-ți cumpăr câte ciocolate vrei tu.

— Atunci va trebui să aduci o grămadă de bancnote de un dolar, spun eu.

Peter pufnește:

— Ce?

— Nimic.

Câng ajungem la mine acasă, cobor din mașină, iar el pornește mai departe înainte să-mi dau seama că mi-am lăsat geanta sub scaunul din dreapta. Tati și Kitty nu sunt acasă. Sunt amândoi la școala lui Kitty, pentru o ședință cu părinții.

Mă strecor, bâjbâind, sub veranda casei și pipăi prin întuneric după cheile de rezervă pe care le ținem ascunse sub roabă. Apoi, îmi aduc aminte că, după ce le-am folosit ultima dată când am rămas încuiată pe dinafară, nu le-am mai pus înapoi, ci le-am lăsat în casă, în sertarul cu vechituri. Așa că acum nu am nici chei, nici telefon, nici vreo altă soluție pentru a intra în casă.

Josh! Josh are o cheie de rezervă. A udat plantele pentru tata de câteva ori, când noi eram plecați în vacanță.

Găsesc o pietricică pe aleea din fața casei, traversez peluza și mă opresc sub fereastra lui Josh. Arunc pietricica spre ea și ratez. Găsesc alta, dar se lovește de geam atât de

anemic, încât aproape că nu se aude niciun zgomot. Încerc din nou, cu o piatră mai mare. De data asta reușesc.

Josh deschide fereastra și scoate capul afară.

— Hei. Kavinsky a plecat deja?

— Mda, zic eu încurcată. Mi-am uitat geanta în mașina lui. Poți să-mi arunci cheile de rezervă?

Josh oftează, de parcă i-aș cere o favoare imensă.

— Așteaptă.

Apoi dispare.

Stau acolo și aștept să se întoarcă la fereastră, dar nu o face. În schimb, vine la ușa din față. Poartă un hanorac și niște pantaloni de trening. E hanoracul preferat al lui Margot. Când s-au combinat prima oară, ea obișnuia să-l poarte tot timpul, de parcă era uniforma școlii sau ceva de genu'.

Țin mâna întinsă să preiau cheile, iar Josh le dă drumul în palma mea.

— Mersi, Joshy.

Mă răsucesc pe călcăie și dau să plec, dar el spune:

— Auzi, îmi fac griji pentru tine.

— Ce? De ce?

Josh oftează prelung și își aranjează ochelarii. Poartă ochelarii doar seara.

— Chestia asta cu Kavinsky...

— Nu-ncepe din nou, Josh...

— E un cuceritor. Nu e destul de bun pentru tine. Tu ești... inocentă. Nu ești ca celelalte fete. El e băiatul tipic. Nu poți avea încredere în el.

— Cred că-l cunosc mult mai bine ca tine.

— Nu fac decât să-ți port de grijă.

Josh își drege vocea.

— Ești ca sora mea mai mică.

Îmi vine să-i trag una pentru că a spus chestia asta.

— Nu, nu sunt, zic eu.

O expresie neliniștită se instalează pe chipul lui Josh. Știu la ce se gândește, pentru că ne gândim amândoi la asta.

Apoi, dinspre stradă se văd licărind niște faruri. E mașina lui Peter. S-a întors. Îi pun lui Josh în mână inelul de chei și fug spre aleea din fața casei mele strigând, peste umăr:

— Mersi, Joshy!

Ocolesc prin fața mașinii, până pe partea șoferului. Geamul lui Peter e coborât.

— Ți-ai uitat geanta, spune el aruncând o privire înspre casa lui Josh.

— Știu, zic eu cu respirația întretăiată. Mersi că te-ai întors.

— El e acolo?

— Nu știu. Era, acum un minut.

— Atunci, pentru orice eventualitate..., spune Peter, după care își scoate capul afară și mă sărută pe buze, cu gura deschisă și apăsător.

Sunt în stare de șoc.

Când se retrage, văd că zâmbește.

— Noapte bună, Lara Jean.

Peter dispare cu mașina în noapte, iar eu rămân în continuare acolo, cu degetele lipite de buze. Peter Kavinsky tocmai m-a sărutat. M-a sărutat și mi-a plăcut. Sunt destul de sigură că mi-a plăcut. Sunt destul de sigură că-mi place de el.

A doua zi dimineață, sunt la dulapul meu ca să-mi las cărțile, când îl văd pe Peter în capătul celălalt al holului.

Inima îmi bubuie atât de tare în piept, încât îmi răsună în urechi. El nu m-a văzut încă. Îmi bag capul în dulap și încep să-mi aranjez cărțile una peste alta.

— Hei! îl aud dintr-odată, de după ușa dulapului.

— Hei, îi răspund eu.

— Voiam doar să te liniștesc, Covey. N-am de gând să te sărut din nou, așa că nu-ți face griji în privința asta.

Aha.

Deci asta a fost tot. Nu contează dacă eu îl plac sau nu, pentru că el clar nu mă place. E destul de prostesc să te simți atât de dezamăgită pentru o chestie pe care abia ai realizat că ți-o dorești, nu?

Nu-l lăsa să vadă că ești dezamăgită.

Îl înfrunt.

— Nu-mi făceam nicio grijă.

— Ba da, îți făceai. Uită-te la tine, ții gura strânsă ca o scoică, râde Peter.

Încerc imediat să mă detensionezi, ca să par senină.

— Nu se va mai întâmpla, continuă el. A fost doar de ochii lui Sanderson.

— În regulă.

— În regulă, zice și el, apoi mă ia de mână, închide ușa dulapului și mă conduce la clasă ca un adevărat iubit. De parcă am fi cu adevărat îndrăgostiți.

Cum să fi știut eu ce e real și ce nu? S-ar zice că sunt singura care nu știe să facă diferența.

Tata e încântat când îl rog să semneze biletul prin care îşi dă acordul.

— Ah, Lara Jean, e grozav. Peter te-a convins? Aveai zece ani când ai prins frică de schiuri — învăţai să depărtezi picioarele şi n-ai mai putut să te ridici la loc!

— Da, îmi aduc aminte.

Îmi îngheţaseră ghetele în schiuri şi mă simţeam de parcă aş fi zăcut zile întregi în poziţie de şpagat.

În timp ce semnează hârtia, tata îmi spune:

— Hei, poate de Crăciun o să mergem cu toţii la Wintergreen. Îl luăm şi pe Peter.

Deci, de-acolo mi se trage. De la tata. El trăieşte într-o lume imaginară.

Întinzându-mi biletul, adaugă vesel:

— Poţi să iei pantalonii de schi ai lui Margot. Şi mănuşile.

Nu-i spun că nu voi avea nevoie de ele pentru că eu voi sta comod în cabană, citind şi sorbind din ciocolata caldă, lângă foc. Ar trebui să-mi iau cu mine şi trusa de tricotat.

Mai pe seară, când vorbesc la telefon cu Margot, îi spun că merg în excursia de schi, iar ea e surprinsă.

- Dar tu urăști să schiezi.
- O să încerc să mă dau cu snowboardul.
- Ai... ai grijă, zice ea.

Credeam că se referă la coborâtul pe pârtie, dar seara următoare, când vine Chris pe la mine ca să împrumute o rochie, aflu că era vorba de altceva.

— Știi că toată lumea se cuplează în excursia de schi, nu? E ca o partidă de sex autorizată de școală.

— *Poftim?*

— Acolo mi-am pierdut virginitatea, într-a noua.

— Credeam că ți-ai pierdut-o în pădurea de lângă casă.

— Ah, da. Mă rog, ideea e că am făcut sex în excursia de schi.

— Dar sunt și supraveghetori acolo, spun eu contrariată. Cum să faci sex cu supraveghetori prin preajmă?

— Supraveghetorii merg devreme la culcare pentru că sunt bătrâni, spune Chris. Dup-ai-a poți să te strecorei. Plus că e și un jacuzzi. Știai că e un jacuzzi acolo?

— Nu... Peter n-a zis nimic de treaba asta.

Eh, atunci o să-mi pun și costumul de baie în bagaj, pentru orice eventualitate. Doar nu te obligă cineva să intri în jacuzzi dacă nu vrei.

— În anul când am fost eu, toți intrau în apă goi.

Fac ochii cât cepele. Nudism!

— Goi complet?

— Păi, fetele și-au dat jos sutienele. Să fii pregătită.

Chris își roade unghia.

— Am auzit că, anul trecut, domnul Dunham a intrat în jacuzzi cu elevii și a fost cam ciudat.

— Sună ca-n Vestul Sălbatic, spun eu în șoaptă.

— Mai mult ca-n *Girls Gone Wild*.

Nu-mi fac griji că Peter ar putea încerca ceva cu mine. Știu că n-o s-o facă, pentru că nu mă vede în felul acela. Dar ceilalți nu se vor aștepta oare să ne-o punem? Va trebui oare să mă strecor noaptea în camera lui ca să creadă lumea că facem ceva? Nu m-aș fi complicat cu excursia asta, însă Peter are așa un mod de-a mă convinge să fac lucruri pe care nu vreau să le fac...

O apuc pe Chris de mâini.

— Poți, te rog, să vii și tu? Te rog, te rog!

Ea scutură din cap.

— Știi bine că nu. Eu nu merg în excursiile cu școala.

— Ai mai mers!

— Da, în clasa a noua. Nu și acum.

— Dar am nevoie de tine!

O strâng disperată de mâini și spun:

— Îți aduci aminte cum te-am acoperit anul trecut, când te-ai dus la Coachella? Mi-am petrecut tot weekendul strecurându-mă înăuntru și afară din camera ta, ca mama ta să creadă că erai acasă! Nu uita câte am făcut pentru tine, Chris! Am nevoie de tine acum!

Impasibilă, Chris își smulge mâinile dintr-ale mele, se duce la oglindă și începe să-și examineze pielea.

— Kavinsky nu te va bate la cap să faci sex cu el dacă tu nu vrei. Lăsând deoparte faptul că ieșea la întâlniri cu diavolul, nu e chiar complet idiot. E destul de decent, de fapt.

— Ce vrei să spui prin *decent*? Adică, nu-i pasă atât de mult de sex?

— Ah, Doamne, nu. El și Gen erau tot timpul în călduri. Ea a început să ia anticoncepționale mai devreme decât mine. Și când te gândești că toată lumea din familia mea o crede un înger!

Chris își strânge între degete un coș de pe bărbie.

— Ce prefăcută! Ar trebui să-i trimit o scrisoare anonimă bunică-mii... mă rog, bunicii noastre, că doar e și a ei... Nu că aș face-o cu adevărat. Eu nu sunt o turnătoare, spre deosebire de ea. Mai știi când i-a spus bunică-mii că mergeam beată la școală?

Nu așteaptă să-i răspund. Când Chris se pornește într-o tiradă despre Genevieve, e de neoprit.

— Bunica voia să mă trimită la dezintoxicare cu banii pe care-i păstrase pentru facultatea mea! Au făcut o ședință de familie pe tema asta! Mă bucur atât de mult că i l-ai furat pe Kavinsky!

— Nu i l-am furat. Se despărțiseră deja!

Chris pufnește.

— Da, sigur. Vezi că Gen merge și ea în excursia la schi. E șefa clasei, deci practic ea o organizează. Așa că, păzea. Să nu schiezi niciodată singură.

Las să-mi scape un oftat.

— Chris, te rog. Te implor, vino.

Apoi, am un moment de inspirație:

— Dacă vii, Genevieve se va enerva foarte tare! Ea organizează toată chestia; e excursia ei. Nu te va vrea acolo!

Chris își încrețește buzele într-un fel de zâmbet.

— Știi cum să mă iei.

După care, ridică bărbia spre mine.

— Crezi că pot să sparg deja coșul ăsta?

De Ziua Recunoștinței, tati curăță curcanul în locul meu, apoi pleacă s-o ia cu mașina pe bunica noastră coreeană, care stă la o oră distanță, într-o comunitate de pensionari cu multe alte bunici coreene. Mama lui tati, Nana, își petrece Ziua Recunoștinței cu familia iubitului ei, ceea ce e perfect OK din punctul meu de vedere, întrucât știu că n-ar avea nimic drăguț de spus despre mâncare.

Pregătesc, ca garnitură, niște fasole verde cu coajă de portocală și mărar, în încercarea onorabilă de a fi inventivă și surprinzătoare. O numesc pe Kitty degustătoarea mea, iar ea mușcă dintr-o teacă de fasole și spune că are gust de portocale murate.

— De ce nu mâncăm noi pur și simplu niște fasole verde cu inele de ceapă prăjită, din alea care se vând la conservă? meditează Kitty, în timp ce taie pene de diferite culori pentru rogojinile în formă de curcan pe care vrea să le punem pe masă.

— Pentru că încerc să fiu inventivă și surprinzătoare, spun eu turnând o cană cu sos în oală.

— Și-atunci, rămâne garnitura de broccoli? zice Kitty cu jumătate de gură. Merge și ea...

— Vezi tu vreun broccoli în bucătăria asta? întreb eu. Nu, verdele de-aici e de la fasolea verde.

— Dar piureul de cartofi? O să avem piure de cartofi, nu?

Piure de cartofi. Sar ca arsă și dau fuga să mă uit în cămară. Am uitat să cumpăr cartofi. Am luat și lapte, și unt, chiar și niște arpagic, ca să pun pe deasupra, așa cum face mereu Margot. Dar am uitat fix cartofii.

— Sună-l pe tati și roagă-l să cumpere niște cartofi albi în drum spre casă, spun eu închizând ușa cămării.

— Nu pot să cred că ai uitat de cartofi, spune Kitty clătinând din cap.

Îi arunc o privire feroce.

— Tu vezi-ți de rogojinile tale!

— Ba nu! Dacă nu te-aș fi întrebat eu de piureul de cartofi, s-ar fi ales praful de toată masa, așa că ar trebui să-mi mulțumești.

Kitty se ridică să-l sune pe tati, iar eu strig după ea:

— Apropo, rogojinile alea seamănă mai mult cu coada de păun din sigla NBC decât cu niște curcani adevărați, așa că...!

Kitty își vede imperturbabilă de drum, iar eu mușc dintr-o teacă de fasole, ca să verific. Chiar că are gust de portocale murate.

Se pare că am pus curcanul în tavă cu susul în jos. În plus, Kitty m-a tot bătut la cap cu salmonela, fiindcă a văzut un filmuleț pe tema asta la ora de științe, așa că până la urmă am lăsat pasărea în cuptor mai mult decât trebuia. Piureul e în regulă, doar ici-colo au rămas niște bucățele mai crocante, pentru că m-am grăbit când am fiert cartofii.

Suntem așezați cu toții în jurul mesei din sufragerie, iar rogojinile lui Kitty chiar dau un aer festiv. Bunica își

pune în farfurie un mușuroi întreg de teci de fasole verde, așa că îi arunc lui Kitty o privire triumfătoare. *Vezi? Cuiva îi place.*

După ce a murit mami, bunica s-a mutat la noi pentru o vreme ca să ajute la îngrijirea noastră. S-a pus chiar problema să rămână aici de tot. Nu credea că tati putea să se descurce de unul singur.

— Deci, Danny, începe bunica.

Eu și Kitty schimbăm priviri peste masă, pentru că știm ce urmează.

— Te vezi cu cineva în momentul ăsta? Ieși la întâlniri? Tata se înroșește.

— Eh... nu prea. Munca mă ține așa de ocupat...

— Nu e bine pentru un bărbat să fie singur, Danny, cotcodăcește bunica.

— Le am pe fetele mele care îmi țin companie, spune tata, încercând să pară jovial.

Bunica îl fixează cu o privire rece.

— Nu asta vreau să spun.

Când spălăm vasele, bunica mă întreabă:

— Lara Jean, te-ar deranja ca tăticul tău să aibă o prietenă?

Ăsta-i un subiect pe care l-am discutat pe larg cu Margot de-a lungul anilor, cel mai adesea în întuneric, noaptea târziu. Dacă tati ar fi trebuit neapărat să iasă la întâlniri, cu ce fel de femeie ne-ar plăcea să-l vedem? Una cu simțul umorului, bună la inimă, toate chestiile obișnuite. Una care să fie severă cu Kitty, dar care să n-o țină prea din scurt, ca să nu strivească tot ce are ea mai special. În același timp, una care nu ar încerca să ne fie mamă; Margot e cea mai pornită în privința asta. Kitty are nevoie de o mamă, dar noi suntem destul de mari ca să nu mai avem nevoie de îngrijire maternă, spune ea.

Dintre noi trei, Margot pare cea mai critică. Este incredibil de loială amintirii lui mami. Nu că eu n-aș fi, dar au fost momente, de-a lungul anilor, când m-am gândit că ar fi plăcut să avem totuși pe cineva. Cineva mai în vârstă, o doamnă care să știe anumite lucruri, de exemplu cum să te dai cu blush la modul profi sau cum să flirtezi ca să scapi de o amendă pentru viteză. Lucruri de știut pentru viitor. N-a apărut însă nimeni. Tati s-a dus la niște întâlniri, dar nu a avut o iubită stabilă pe care s-o aducă pe aici. Ceea ce întotdeauna ne-a făcut să răsufălăm ușurate. Acum că mă maturizez, mă tot gândesc totuși la cum va fi când eu voi pleca și acasă vor rămâne doar Kitty și tati, iar apoi, după încă puțin timp, va rămâne doar tati. Nu vreau să se simtă singur.

— Nu, spun eu. Nu m-ar deranja deloc.

Bunica îmi aruncă o privire aprobatoare.

— Ce fată cuminte, spune ea, iar eu mă simt alinată și încălzită pe dinăuntru, așa cum mă simțeam după cana de ceai în semn de noapte bună, pe care mami obișnuia să mi-l facă atunci când nu puteam să adorm. Tati mi l-a făcut și el de câteva ori de atunci încolo, dar n-a mai avut același gust, iar eu nu m-am simțit niciodată în stare să-i spun.

Raiul prăjiturilor de Crăciun începe pe întâi decembrie. Scoatem afară toate cărțile și revistele vechi de gătit ale lui mami, le împrăștiem pe podeaua din sufragerie și pornim muzica de pe albumul *Charlie Brown Christmas*. Niciun fel de muzică de Crăciun nu e permisă în casa noastră până pe întâi decembrie. Nu mai țin minte cine a stabilit regula asta, dar noi o respectăm. Kitty păstrează o listă cu prăjiturele pe care le vom face *cu siguranță* și cu cele pe care *s-ar putea* să le facem. Sunt câteva pe care le facem în fiecare an. Tati adoră semilunile cu nuci pecan, așa că astea sunt obligatorii. Apoi fursecurile cu zahăr, pentru că de-astea mănâncă toată lumea. Apoi fursecuri cu scorțișoară pentru Kitty, prăjiturile cu melasă pentru Margot și prăjiturele decorate pentru mine. Cele cu ciocolată albă și afine sunt preferatele lui Josh. Totuși, cred că anul ăsta ar trebui să mai schimbăm, adică să încercăm niște lucruri noi. Măcar câteva.

Peter e aici; s-a oprit după școală ca să învățăm la chimie și n-a mai plecat. Eu, Kitty și cu el stăm în sufragerie

și ne uităm prin cărțile cu rețete. Tata ascultă postul național de radio în bucătărie și pregătește pachetele cu prânzul pentru mâine.

— Gata cu sendvișurile de curcan, te rog, strig eu.

— Răsfățatelor! șoptește Peter lovindu-mă ușor în gleznă și mișcând din deget muștrător înspre mine și Kitty.

— Mama ta îți pregătește prânzul în fiecare zi, așa că taci, șoptesc eu.

— Hei, și eu m-am săturat de resturi, zice tata, dar ce să facem? Să le aruncăm?

Eu și Kitty ne uităm una la cealaltă.

— Cam fix așa, spun eu.

Tata are o problemă cu irosirea mâncării. Oare ar observa dacă m-aș strecura la noapte în bucătărie și aș arunca toate rămășițele alea la gunoi? Probabil că da.

— Dacă am avea un câine, strigă Kitty cu o voce pițigăiată, n-ar mai rămâne deloc resturi.

Apoi îmi face cu ochiul.

— Ce fel de câine vrei? o întreabă Peter.

— Nu-i da speranțe, îi spun eu, dar el mă expediază cu o mișcare scurtă a mâinii.

— Un akita, răspunde Kitty prompt. Blană roșcată și coadă ca de iepure, de culoarea scorțișoarei. Sau un ciobănesc german, pe care pot să-l dresiez ca să fie câine pentru nevăzători.

— Dar tu nu ești oarbă, spune Peter.

— Dar aș putea fi cândva.

Peter clatină din cap rânjind. Mă lovește din nou în gleznă, apoi spune pe un ton admirativ:

— Nu te poți contrazice cu puștoaica asta.

— E cam degeaba, sunt eu de acord.

Iau o revistă și-o ridic, ca să i-o arăt lui Kitty.

— Ce zici de fursecurile astea cu cremă de portocale?
Kitty le notează cu un „poate“ în dreptul lor.

— Hei, ce zici de astea?

Peter îmi împinge cartea cu rețete în poală. E deschisă la rețeta de prăjiturile cu fructe confiate.

Mă înec de răs.

— Glumești? Glumești, nu? Fursecuri cu fructe zaharosite? Sunt degustătoare.

— Când sunt făcute bine, dulciurile cu fructe zaharosite pot fi chiar bune, se apără Peter. Mătușa mea Trish obișnuia să facă o tartă cu fructe zaharosite — puneă înghețată pe deasupra și era grozavă.

— Orice are înghețată pe deasupra e bun, zice Kitty.

— Nu te poți contrazice cu puștoaica, spun eu, apoi Peter și cu mine schimbăm între noi niște zâmbete peste capul lui Kitty.

— Corect, dar tarta aia e mult peste prăjiturile cu fructe obișnuite. Nu e ca o pâine umedă cu jeleuri de culoarea neonului. Conține arahide, cireșe, afine uscate și tot felul de chestii bune. Cred că a botezat-o *Amintire de Crăciun*.

— Ador povestirea aia! exclam eu. E preferata mea. E așa de frumoasă și așa de tristă...

Peter pare derutat, la fel și Kitty, așa că explic:

— *O amintire de Crăciun* e o povestire de Truman Capote. E despre un băiat pe nume Buddy și verișoara lui mai mare, care a avut grijă de el când era copil. Amândoi strângeau bani tot anul ca să cumpere ingrediente pentru prăjituri cu fructe, apoi le făceau cadou prietenilor, dar și, de exemplu, președintelui.

— De ce e așa de tristă? vrea Kitty să știe.

— Pentru că sunt cei mai buni prieteni și țin unul la celălalt mai mult decât la oricine altcineva, dar la sfârșit

ajung să fie despărțiți, fiindcă familia crede că verișoara lui Buddy nu are grijă de el cum ar trebui. Și poate că așa e, dar poate că nu contează, pentru că ea tot sufletul lui pereche era. La sfârșit ea moare, iar Buddy nici măcar nu are ocazia să-și ia rămas-bun. Și este o poveste adevărată.

— E deprimantă, spune Peter. Uită de prăjiturilele cu fructe zaharisite.

Kitty taie prăjiturilele cu fructe zaharisite din carnetul ei.

Mă apuc să răsfoiesc o revistă *Good Housekeeping*²⁴, iar în acel moment se aude soneria. Kitty se ridică în grabă și dă fuga la ușă.

— Uită-te cine e înainte să deschizi! strig după ea.

Mereu uită să verifice înainte.

— Josh! o aud eu scheunând.

Peter tresare.

— A venit s-o vadă pe Kitty, îi spun eu.

— Da, sigur, mormăie el.

Josh intră în sufragerie, cu Kitty atârându-i de gât ca o maimuță.

— Hei, spune el, îndreptându-și privirea în direcția lui Peter.

— Ce faci, omule, răspunde Peter pe un ton cât poate el de amabil. Ia un loc.

Mă uit la el contrariată. Cu o secundă mai devreme mormăia nemulțumit, iar acum e prietenos ca un delfin. Pur și simplu nu-i înțeleg pe băieți.

Josh întinde spre mine o cutie de plastic.

— Ți-am adus înapoi caserola pentru mâncare.

²⁴ Revistă pentru gospodine conținând rețete de bucătărie, sfaturi pentru dietă etc.

— A venit Josh? strigă tata din bucătărie. Josh, vrei o gustare? Sendviș de curcan?

Sunt sigură că va spune nu, pentru că în mod cert a avut parte la el acasă de tot atâtea resturi de curcan ca și noi, dar el zice:

— Sigur!

Josh se desprinde de Kitty și se prăbușește pe canapea.

— Raiul prăjiturilor de Crăciun? zice el apoi spre mine.

— Raiul prăjiturilor de Crăciun, confirm eu.

— Faci preferatele mele, așa-i?

Josh se uită la mine cu privirea aia de cățeluș, care mă face mereu să râd, pentru că e atât de ne-Josh.

— Ești așa de nătăfleață, spun eu, clătînând din cap.

— Care e preferata ta? îl întreabă Peter. Pentru că mi se pare că lista e cam bătută în cuie.

— Sunt destul de sigur că e deja pe listă, spune Josh.

Mă uit când la Josh, când la Peter. Nu-mi pot da seama dacă băieții ăștia glumesc sau nu.

Peter se întinde și o gădilă pe Kitty în talpă.

— Citește-ne lista, Katherine.

Kitty chicotește și se rostogolește până la carnetul ei. Apoi se ridică și spune pe un ton semeț:

— Fursecurile cu M&M's au un *da*, prăjiturilele cu cappucino au un *poate*, prăjiturilele cu cremă au un *poate*, prăjiturilele cu fructe zaharisite au un *nu hotărât*...

— Stai o secundă, și eu fac parte din consiliul ăsta, obiectează Peter, iar voi mi-ați refuzat din start fursecurile cu fructe zaharisite...

— Ai spus să uităm de prăjiturilele cu fructe zaharisite cam acum cinci secunde! spun eu.

— Păi, acum vreau să supunem la vot, zice el.

— Îmi pare rău, dar n-ai destule voturi, adaug. Și eu, și Kitty votăm contra, așa că suntem două contra unul.

Tata scoate capul din bucătărie.

— Notează-mă pe mine cu un vot pentru prăjiturilele cu fructe zaharisite.

Capul său dispare înapoi în bucătărie.

— Vă mulțumesc, domnule Covey, zice Peter umflându-se în pene.

Mă trage mai aproape de el.

— Vezi, am știut că tatăl tău era de partea mea.

Pufnesc în răs.

— Ești așa un lingușitor! zic eu.

Apoi mă uit spre Josh, iar el se holbează la noi cu o expresie ciudată, de persoană exclusă. Mă face să mă simt prost figura asta a lui. Mă dau mai departe de Peter și încep din nou să răsfoiesc prin cărțile mele. Zic:

— Lista e încă în lucru. Consiliul fursecurilor va lua, cu siguranță, în considerare prăjiturilele tale cu afine și ciocolată albă.

— Apreciez nespus, spune Josh. Crăciunul nu este Crăciun fără prăjiturilele cu afine și ciocolată albă.

— Hei, Josh, și tu ești un lingușitor, spune Kitty, pe o voce cântată.

Josh o prinde și o gădilă până când lui Kitty îi țâșnesc lacrimi din ochi de atâta răs.

După ce Josh pleacă, iar Kitty se duce sus ca să se uite la televizor, mă apuc să fac curățenie în sufragerie, în timp ce Peter stă și se uită la mine, întins pe canapea. Mă tot gândesc că va pleca în curând, dar el zăbovește în continuare. Apoi, din senin, spune:

— Mai știi că, de Halloween, tu ai fost Cho Chang, iar Sanderson a fost Harry Potter? Pun pariu cu tine că aia n-a fost o coincidență. Pariu pe un milion de dolari că a pus-o pe Kitty să afle ce costum aveai, apoi s-a dus repede și a cumpărat un costum de Harry Potter. Puștiul simte ceva pentru tine.

Îngheț.

— Nu, nu simte nimic. O iubește pe soră-mea. Mereu a făcut-o și mereu o va face.

Peter îmi refuză explicația printr-un gest.

— Ai doar puțină răbdare. De îndată ce tu și cu mine o vom termina, o să vină la tine cu o figură din aia siropoasă și-o să-ți declare dragostea lui fierbinte, cu casetofonul lângă el. Îți zic eu, știu cum gândesc tipii ăștia.

Îi smulg perna pe care și-o pusese la spate ca să stea mai comod și o pun pe fotoliul cu spătar rabatabil.

— Soră-mea o să vină acasă curând, în vacanța de iarnă. Și pun pariu *eu* cu tine că se vor împăca.

Peter întinde mâna spre mine ca să ni le strângem, iar când i-o prind, mă trage lângă el pe canapea. Picioarele ni se ating. Are o licărire obraznică în ochi și mă gândesc că s-ar putea să mă sărute, iar asta mă sperie, dar mă și stârnește. O aud însă pe Kitty coborând pe scări și vraja se rupe.

— Putem să împodobim bradul în weekendul ăsta? întrebă Kitty la micul dejun.

Tata își ridică privirea din bolul lui cu terci de ovăz. Terci, îh!

— Nu văd de ce nu.

— Margot s-ar putea supăra dacă o facem fără ea, spun eu, cu jumătate de gură.

La drept vorbind, și eu aș vrea să facem bradul. E așa de plăcut să dăm drumul la Raiul prăjiturelelor de Crăciun, luminițele să licărească în brad, să răsunе muzica de Crăciun și toată casa să miroasă a zahăr și unt.

— Familia lui Brielle a făcut bradul a doua zi după Ziua Recunoștinței, spune Kitty.

— Atunci, hai s-o facem, spun eu. Putem, tati?

— Păi, dacă a făcut-o și familia lui Brielle..., zice el.

Ne urcăm în mașină și ne ducem la ferma cu brazi de Crăciun, care e cam la o oră de mers, pentru că acolo sunt cei cu adevărat drăguți. Kitty insistă să ne uităm la fiecare brad în parte, ca să fim siguri că îl alegem pe cel mai bun. Eu votez pentru bradul canadian stufos, pentru

că miroase cel mai bine, dar Kitty nu crede că e destul de înalt. Optăm până la urmă pentru un brad din Oregon și, la întoarcere, toată mașina miroase a dimineață de Crăciun.

Josh iese repede să ne dea o mână de ajutor când vede cum ne chinuim să băgăm bradul în casă. El și cu tata îl iau pe sus și îl duc înăuntru. Apoi Josh ține bradul ridicat în timp ce tata strânge șuruburile suportului. Am așa o presimțire că va vrea să ajute și la faza cu împodobitul. Nu mă pot opri să nu mă gândesc la ce-a spus Peter. Cum că Josh s-ar putea să mă placă.

— Puțin mai spre stânga, îi dirijează Kitty. Nu e destul de drept.

Eu aduc de sus cutia cu luminițele de pom și cu toate celelalte ornamente, și încep să le sortez. Preferata mea e o stea albastră pe care am făcut-o la grădiniță, din plastilină. E favorita mea pentru că are pe ea urma unei mușcăături — i-am spus lui Kitty că era o prăjiturică și Kitty s-a înfipt în ea cu dinții, de ziceai că e Cookie Monster²⁵. După aceea, a început să plângă, iar eu am avut necazuri, dar tot a meritat.

— Ce punem anul ăsta, luminițe colorate sau luminițe albe? întreb eu.

— Albe, spune Kitty. Sunt mai elegante.

— Dar luminițele colorate sunt mai fanteziste, se bagă și Josh. Adică, mai de sărbătoare.

Îmi dau ochii peste cap.

— Fanteziste, Josh?

Josh o ține pe-a lui cu luminițele colorate, așa că în-cing cu el o dezbatere în toată regula și nu ne oprim până

²⁵ Personaj cunoscut de desene animate.

nu intervine tati, care ne spune că ar trebui pur și simplu să facem jumi-juma. Abia acum relația noastră începe să revină la normal. Acum, că ne ciondănim, ca în vremurile vechi. Peter nu a avut dreptate în legătură cu Josh.

Bradul este atât de înalt, încât aproape că atinge tavanul. Punem toate luminițele din cutie, și încă ar mai trebui, așa că tati se duce la magazin să mai cumpere. Josh o urcă pe Kitty pe umerii lui, ca ea să poată pune steaua în vârful bățos al bradului.

— Mă bucur că am luat un pom mare anul ăsta, spun eu cu un oftat fericit.

Mă las să cad pe canapea și mă uit spre vârful care aproape atinge tavanul. Nu e nimic mai plăcut ca un brad de Crăciun luminat de sus până jos.

Puțin mai târziu, tati trebuie să se ducă la spital, iar Kitty se duce la niște vecini care coc gustărele dulci în focul șemineului, așa că rămânem doar eu și Josh să strângem în urmă.

Eu pun agățătorile ornamentelor înapoi în punguțele lor, iar Josh adună într-o cutie de carton globurile care n-au mai încăput în pom. La sfârșit, când să ridice cutia, lovește cu cotul o ramură a bradului, iar un ornament de sticlă cade pe podea și se sparge.

Josh scoate un geamăt.

— Jo-osh, spun eu. Îl făcusem la ora de gospodărie²⁶.

— Scuze.

— E OK. Oricum, nu era cea mai bună lucrare a mea. Am băgat prea mulți fulgi înăuntru.

Era un glob transparent, în care băgasem niște fulgi albi și niște paiete argintii.

²⁶ În original, *Home economics* — curs din liceele americane, urmărind dezvoltarea abilităților pentru diferite activități casnice.

Merg să aduc o mătură, iar când mă întorc, Josh spune:

— Te porți altfel în prezența lui Kavinsky. Știi asta?

Îmi ridic privirea din cioburile de pe podea și mă uit la el.

— Nu, nu-i adevărat.

— Nu te porți ca tine. Te porți ca... ca toate fetele din jurul lui. Tu nu ești așa, Lara Jean.

— Mă port așa cum mă port întotdeauna, spun eu enervată. Habar n-ai ce vorbești, Josh. Ai stat și tu un pic pe lângă noi și gata, te dai cunoscător.

Mă las pe vine și iau un ciob de sticlă de pe jos.

— Fii atentă, spune Josh. Lasă-mă pe mine.

Se apleacă lângă mine și se întinde după alt ciob.

— Au!

— *Tu* să fii atent!

Mă înclin spre el și încerc să mă uit mai de-a-proape la degetul lui.

— Îți curge sânge?

El scutură din cap.

— Sunt în regulă.

Apoi, spune:

— Știi ce nu înțeleg eu?

— Ce?

Josh se holbează la mine, cu obraji roșii ca focul.

— De ce n-ai spus niciodată nimic. Dacă în tot acel timp ai simțit chestia aia pentru mine, de ce n-ai spus nimic?

Înlemnesc. Nu mă așteptam la așa ceva. Nu sunt pregătită. Înghit în sec și spun:

— Erai cu Margot.

— N-am fost mereu cu Margot. După chestiile pe care le-ai scris în scrisoare... m-ai plăcut înainte ca eu să fi început s-o plac pe ea. De ce nu mi-ai zis, pur și simplu?

— Ce mai contează asta acum? oftez eu.

— Contează. Trebuia să-mi fi spus. Trebuia măcar să-mi fi dat o șansă.

— N-ar fi schimbat nimic, Josh!

— Iar eu îți spun că ar fi schimbat!

El face un pas spre mine. Eu sar ca un arc în picioare. De ce aduce vorba despre treaba asta exact acum, când lucrurile reveneau la normal?

— Spui numai baliverne! Nu te-ai gândit niciodată la mine în felul ăla, nici măcar o dată, așa că nu încerca să reinventezi povestea tocmai acum, când am pe cineva.

— Nu-mi spune mie ce gândesc, izbucnește el. Nu știi tot ce e în mintea mea, Lara Jean.

— Ba da, știu. Te cunosc mai bine ca oricine altcineva. Știi de ce? Fiindcă ești previzibil. Tot ce faci e cum nu se poate mai previzibil. Singurul motiv pentru care spui acum lucrurile astea e pentru că ești gelos. Și nici măcar nu-i din cauza mea. Nu îți pasă cu cine sunt. Ești gelos doar pentru că Peter ți-a luat locul. Acum și lui Kitty îi place de el mai mult decât de tine.

Josh se întunecă la față. Se uită dușmănos la mine, iar eu îi răspund cu aceeași monedă.

— Bine! țipă el. Sunt gelos! Acum ești fericită?

Pe urmă, se apleacă spre mine și mă sărută. Pe buze. Ochii lui sunt închiși, iar ai mei sunt larg deschiși. Apoi se închid și ai mei, iar pentru o secundă, doar pentru o secundă, îl sărut la rândul meu. După care mă desprind. Îl îndepărtez.

— Ai prezis asta, Lara Jean? zice el, triumfător.

Gura mi se deschide și mi se închide, dar nu iese niciun cuvânt. Dau drumul măturii și o rup la fugă în sus

Jenny Han

pe scări. Fug țintă în camera mea și încui ușa după mine. Josh tocmai m-a sărutat. În sufrageria mea. Sora mea se întoarce în câteva săptămâni. Iar eu am un iubit fals pe care tocmai l-am înșelat.

După a treia pauză, Lucas mă așteaptă.

Astăzi poartă pulover cu anchior și cravată subțire, și ține o pungă mare de Cheetos în mână. Își îndeasă în gură un pumn de Cheetos și o pulbere portocalie aterizează pe puloverul său alb. Colțurile gurii îi sunt și ele puțin portocalii. Cu gura plină, îmi zice:

— Auzi, trebuie să-ți spun ceva.

Mă umflă râsul.

— Și când te gândești că te-am crezut un tip rafinat, spun eu, suflându-i praful de Cheetos de pe pulover.

— Ce trebuie să-mi spui? îl întreb eu apoi, furând câțiva Cheetos din pungă.

Când îl văd ezitând, spun:

— Lucas, urăsc când oamenii zic că au ceva să-mi spună în loc s-o spună pur și simplu. E ca atunci când cineva ar zice că are o poveste amuzantă de spus — adică, zi, omule, povestea aia odată și o să văd eu singură dacă mi se pare amuzantă sau nu.

Lucas își linge firimiturile de pe buze.

— Păi, știi că locuiesc în același cartier cu Genevieve, nu?

Încuviințez din cap.

— L-am văzut pe Kavinsky aseară ieșind din casa ei.

— Ah.

Asta e tot ce spun: „ah“.

— În mod normal, nu mi s-ar fi părut așa mare chestie, dar mai e ceva.

Lucas se șterge la gură cu dosul palmei.

— Genevieve și tipul ei de la facultate s-au despărțit la sfârșitul săptămânii. Știi ce înseamnă asta, nu?

Dau din cap că știu, dar sunt amortită pe dinăuntru.

— OK... stai puțin! Ce-ai zis?

Lucas îmi aruncă o privire pe jumătate compătimitoare, pe jumătate iritată.

— Va încerca să-l recâștige pe Peter, Lara Jean!

— Așa e, spun eu, și simt un junghi în inimă chiar în timp ce o spun. Normal că asta va face.

— N-o lăsa, mă avertizează el.

— N-o s-o las, spun eu, dar cuvintele îmi ies din gură moi ca jeleul.

N-am știut-o până acum, dar cred că, în tot acest timp, n-am făcut decât să număr zilele până când se va ajunge la acest moment. Până când Genevieve îl va vrea pe Peter înapoi. Până când Peter își va da seama că toată chestia asta a noastră a fost doar un mic ocol caraghios și că acum e timpul să se întoarcă acolo unde îi este locul. La cea pe care o iubește.

N-aveam de gând să-i spun ceva lui Peter despre faptul că Josh m-a sărutat. Chiar n-aveam. Dar când o pornesc cu Lucas către sala de clasă, îi văd pe Peter și pe Genevieve trecând împreună pe culoar. Lucas îmi aruncă o privire cu subînțeles, pe care mă prefac că n-o văd.

În ora de chimie îi scriu lui Peter un bilețel.

Ai avut dreptate în legătură cu Josh.

Îl bat ușor pe spate și îi strecor bilețelul în palmă. Când îl citește, se îndreaptă în scaun și mângălește imediat un răsput.

Fii mai clară.

M-a sărutat.

Peter încremenește, iar eu, trebuie să recunosc, mă simt un pic răzbunată. Aștept ca el să-mi răspundă, dar nu o face.

Imediat ce sună de ieșire, se întoarce și spune:

— Ce naiba? Cum de s-a întâmplat asta?

— A venit la noi să ne ajute la împodobitul bradului.

— Și? Te-a sărutat de față cu Kitty?

— Nu! Eram doar noi doi în casă.

Peter pare foarte iritat, iar eu încep să regret că i-am zis de treaba asta.

— Ce naiba e în capul lui? Îndrăznește să-mi sărute prietena? Auzi la el, caraghiosul! O să-i zic eu vreo două.

— Stai, ce? Nu!

— Trebuie, Lara Jean. Nu poate să scape așa.

Mă ridic și încep să-mi bag rechizitele în geantă.

— Ai face bine să nu-i zici nimic, Peter. Vorbesc serios.

Peter mă privește în tăcere. Apoi, mă întrebă:

— L-ai sărutat și tu?

— Ce contează?

El pare înmărmurit.

— Ești supărată pe mine pentru ceva?

— Nu, spun eu. Dar o să fiu dacă te iei cumva de Josh.

— Bine, spune el.

— Bine, îi răspund eu.

Nu l-am mai văzut pe Josh de când m-a sărutat, dar în seara asta, când ajung acasă după ce am stat să învăț la bibliotecă, el mă așteaptă pe prisma casei, în hanoracul lui bleumarin. Luminile de la parter sunt aprinse; tata e acasă. Și lumina din camera lui Kitty e aprinsă. Aș fi preferat să-l evit în continuare pe Josh, dar uite-l chiar aici, la mine acasă.

— Hei, spune el. Pot să vorbesc cu tine?

Mă așez lângă el și mă uit drept în față, peste drum. Și doamna Rothschild și-a împodobit bradul. Mereu îl pune la fereastra de lângă ușă, ca să-l poată vedea lumea de afară.

— Trebuie să ne gândim ce vom face, înainte să apară Margot. Ce s-a întâmplat a fost vina mea. Eu ar trebui să fiu cel care-i spune.

Mă uit la el, nevenindu-mi să cred.

— Să-i spui? Ai înnebunit? Nu-i vom spune niciodată lui Margot, pentru că nu este nimic de spus.

El își ridică bărbia.

— Nu vreau să am niciun secret față de ea.

— Trebuia să te gândești la asta înainte să mă fi sărutat, șuier eu. Și, ca să știi, dacă ar fi să-i spună cineva, eu aș

fi aceea. Sunt sora ei. Tu ai fost doar iubitul ei. Și nu mai ești nici măcar atât, așa că...

Durerea îi apare pe chip și rămâne acolo.

— N-am fost niciodată doar iubitul lui Margot. Și pentru mine e ciudat, să știi. E ca și cum, din momentul în care am primit scrisoarea aia...

Ezită.

— Lasă.

— Zi odată, spun eu.

— De când am primit scrisoarea aia, lucrurile s-au complicat între noi. Nu e corect. Tu ai reușit să spui tot ce-ai vrut să spui, în timp ce eu trebuie să-mi revizuiesc modul în care mă gândesc la tine; eu trebuie să găsesc o logică în mintea mea. Tu m-ai luat prin surprindere și tot tu m-ai exclus. Ai început să ieși cu Kavinsky, iar cu mine ai încetat să mai fii prietenă.

Oftează.

— De când am primit scrisoarea aia... nu m-am putut gândi decât de la tine.

Orice m-aș fi așteptat să spună, dar nu asta. Cu siguranță nu asta.

— Josh...

— Știu că nu vrei să auzi așa ceva, dar lasă-mă să spun ceea ce simt că trebuie să spun, OK?

Schițez un gest afirmativ.

— Urăsc faptul că ești cu Kavinsky. Urăsc treaba asta. Nu e destul de bun pentru tine. Îmi pare rău c-o spun, dar pur și simplu nu e. După părerea mea, niciun tip nu va fi vreodată destul de bun pentru tine. Eu, cel mai puțin dintre toți.

Josh lasă capul în jos, apoi, brusc, ridică privirea spre mine și spune:

— A fost un moment o dată, cred că acum câteva veri. Ne întorceam acasă... nu mai știu de la cine, parcă de la Mike.

Era cald, aproape de apus. Eram supărată pentru că fratele mai mare al lui Mike, Jimmy, spusese că ne va duce acasă cu mașina, apoi a plecat nu știu unde și nu s-a putut întoarce, așa că a trebuit să mergem pe jos. Eu purtam espadrile și mă dureau picioarele în ultimul hal. Josh îmi tot spunea să țin pasul cu el.

— Eram doar eu și cu tine, continuă Josh aproape în șoptă. Tu aveai pe tine cămașa aia de piele întoarsă, cu franjuri, pe care o purtai întruna, și care îți lăsa buricul la vedere.

— Cămașa mea de Pocahontas-care-face-cunoștință-cu-stilul-lui-Cher-din-anii-șaptezeci.

Ah, cât iubeam cămașa aia!

— A fost cât pe-acți să te sărut în ziua aceea. Adică mi-a trecut prin cap ideea asta. Am avut, așa, un impuls ciudat. Voiam să văd cum ar fi.

Inima îmi stă în loc.

— Și-apoi?

— Apoi... nu știu. Bănuiesc că am uitat.

— Îmi pare rău că ai primit scrisoarea aia, spun eu of-tând. N-ar fi trebuit s-o vezi niciodată. N-o scrisesem ca s-o citești. Era doar pentru mine.

— Poate a fost soarta. Poate că toate astea au trebuit să se întâmple exact așa pentru că... pentru că dintotdeauna am fost meniți să fim împreună.

Spun primul lucru care îmi trece prin minte:

— Nu, nu e așa.

Și îmi dau seama că este adevărat.

Acesta este momentul când realizez că nu-l iubesc, că nu l-am mai iubit de un timp încoace. Că poate nu l-am

iubit niciodată. Pentru că el e fix aici, gata să fie câștigat: l-aș putea săruta din nou; l-aș putea face al meu. Dar nu-l vreau. Vreau pe altcineva. E un sentiment așa de ciudat să fi petrecut atâta timp dorindu-ți ceva, pe cineva, pentru ca apoi, într-o bună zi, pur și simplu să te oprești.

Îmi bag degetele în mânecile jachetei.

— Nu-i poți spune lui Margot. Trebuie să-mi promiți, Josh.

El încuviințează energic din cap.

— Margot a luat legătura cu tine recent? îl întreb.

— Da. A sunat aseară. A spus că vrea să mai ieșim când ajunge acasă. Vrea să mergem la DC. Să ne ducem la Muzeul Smithsonian, să luăm cina în cartierul chinezesc.

— Grozav. Asta vei face.

Îl bat ușor pe genunchi, apoi îmi retrag brusc mâna.

— Josh, nu trebuie decât să ne purtăm ca înainte. Ca întotdeauna. Dacă facem asta, totul va fi bine.

Îmi repet asta în minte. Totul va fi bine. Toți ne vom întoarce la locurile noastre de drept. Josh și Margot. Eu. Peter.

A doua zi, după ore, mă duc să-l caut pe Peter în sala de forță. Îl găsesc pe banca pentru ridicat greutate. Cred că e mai bine să vorbim aici, nu în mașina lui. O să-mi fie dor de mașina aia cu care mă ducea de acasă la școală și înapoi. Începusem să mă simt în ea ca acasă. O să-mi fie dor să mai fiu iubita falsă a cuiva. Nu doar a cuiva — a lui Peter. Ajunsesse să-mi placă sincer de Darrell, de Gabe și de ceilalți tipi din echipă. Nu sunt așa nesimțiți cum spune lumea. Sunt de treabă.

În sala de forță nu mai e nimeni în afară de Peter. Stă întins pe bancă și ridică greutate. Când mă vede, zâmbește.

— Ai venit aici să mă urmărești?

Se ridică și își șterge transpirația de pe față cu mâneca tricoului.

Inima mi se strânge dureros.

— Am venit aici pentru despărțire. Pentru falsa despărțire, vreau să zic.

Peter are o reacție întârziată.

— Stai. Ce?

— Nu mai e nevoie să continuăm jocul ăsta. Ai obținut ce voiai, nu? Ți-ai salvat reputația, la fel și eu. Am vorbit

cu Josh și totul a revenit la normal între noi. Iar sora mea va veni acasă în curând. Așa că... misiune îndeplinită.

El aprobă ușor.

— Da, așa s-ar părea.

Inima mi se frânge, chiar în timp ce zâmbesc.

— Bine, atunci.

Cu un gest larg, scot contractul nostru din geantă.

— Nul și neavenit. Părțile și-au îndeplinit obligațiile reciproce, înșir eu toate toate cuvintele avocățești pe care le știu.

— Cari după tine hârtia aia?

— Normal! Kitty e o spioană de prima clasă. Ar găsi-o în două secunde.

Țin la vedere foaia de hârtie, gata s-o rup în două, dar Peter mi-o smulge din mână.

— Stai puțin! Cum rămâne cu excursia la schi?

— Ce e cu ea?

— Vii, nu? Nu te-ai răzgândit.

Uite că la asta nu m-am gândit. Singurul motiv pentru care aș fi mers era Peter. Acum nu mai pot să mă duc. Nu pot să fiu martoră la recuplarea lui cu Genevieve, pur și simplu nu pot. Mai bine să se întoarcă ei din excursie împreună, adică recuplați ca prin farmec, și o să fie ca și cum tot jocul ăsta al nostru a fost un vis pe care eu l-am visat.

— Nu mai vin.

Peter face ochii cât cepele.

— Haide, Covey! Nu mă lăsa acum. Deja ne-am înscris și am dat conturile bancare, și restul. Hai să mergem și să culegem ultimele ovații.

Când încep să protestez, Peter scutură din cap.

— O să mergi, așa că ia contractul ăsta înapoi.

Jenny Han

Peter îl împătorește la loc și-l pune cu grijă în geanta mea.

De ce mi-e atât de greu să-i spun nu? Asta înseamnă să fii îndrăgostită de cineva?

Îmi vine ideea în timpul anunțurilor de dimineață, când se anunță că școala noastră găzduiește o dezbatere Model UN în acest weekend. John Ambrose McClaren era președintele Model UN în școala generală. Mă întreb dacă o să fie în echipa liceului său.

La prânz, cu Peter, aduc vorba despre asta înainte să apară vreunul dintre băieți.

— Știi dacă John Ambrose McClaren încă se mai duce la Model UN?

El îmi aruncă o privire ciudată.

— De unde aș putea să știu?

— Habar n-am. Eram doar curioasă.

— De ce?

— Cred că s-ar putea să mă duc la dezbaterea Model UN de la sfârșitul săptămânii. Am o presimțire că va fi acolo.

— Pe bune? spune Peter batjocoritor. Și ce faci dac-o să fie?

— Nu m-am gândit încă la partea asta. Poate că mă voi duce la el, poate că nu. Vreau doar să văd cum mai arată.

— Putem să-l căutăm pe net chiar acum și-o să-l vezi.

Scutur din cap.

— Nu, asta ar însemna să trișez. Vreau să-l văd în realitate. Vreau să fiu surprinsă.

— Atunci, nu te mai deranja să mă întreb dacă vin ca să-ți țin companie. N-o să-mi pierd o sâmbătă întreagă cu Model UN.

— N-aveam de gând să te rog să vii.

Peter îmi aruncă o privire de om rănit.

— Cum? De ce nu?

— Fiindcă e ceva ce vreau să fac de una singură.

Peter fluieră mirat.

— Uau. Nici nu s-a răcit bine mortul.

— Ăăă?

— Ești o mică șarlatană, Covey. Nici nu ne-am despărțit încă, și deja încerci să vorbești cu alți tipi. Aș fi fost rănit dacă n-aș fi fost impresionat.

Asta mă face să zâmbesc.

În clasa a opta l-am sărutat pe John McClaren la o petrecere. Nu a fost un sărut romantic. Abia a fost un sărut. Ne jucam „învârte sticla“, iar când a fost rândul lui, mi-am ținut respirația și m-am rugat ca sticla să se oprească la mine. Și așa s-a întâmplat! Aproape că se oprise la Angie Powell, dar norocul a fost de partea mea în acea zi, iar John a fost al meu, la o diferență de un centimetru. Am încercat să păstrez o figură impasibilă, ca să nu se vadă că-mi vine să râd. John și cu mine ne-am dus în mijlocul cercului, iar ce a urmat a fost un fel de ciugulitură scurtă, ca de pui, după care toată lumea a gemut, iar el s-a înroșit. Am fost dezamăgită; probabil pentru că mă așteptam la ceva mai mult, la un sărut mai pătimaș. Mai cu zvâc. Mai cu sfârâială. Dar asta a fost tot. Poate că voi primi a doua șansă. Poate că ea mă va face să uit de Peter.

Sâmbătă dimineața, intru în școală repetând în minte ce voi spune. Poate doar: *Hei, John, ce mai faci? Sunt Lara Jean*. Nu l-am mai văzut din clasa a opta. Dacă el n-o să mă recunoască? Dacă nici măcar nu își mai aduce aminte de mine?

Scanez panourile din anticameră și găsesc numele lui John pe lista Adunării Generale. El reprezintă Republica Populară Chineză.

Adunarea Generală se întrunește în sală. Sunt aranjate birouri pentru fiecare delegat, iar pe scenă e un mic podium unde o fată într-un taior negru ține un discurs despre neproliferarea armelor nucleare. Mă gândesc să mă așez undeva cât mai în spate, dar nu mai e niciun loc liber, așa că rămân în picioare în fundul sălii, cu brațele încrucișate, și mă uit după John. E foarte multă lume și toți stau cu fața la scenă, așa că mi-e greu să-mi dau seama cine e cine.

Un puști într-un costum bleumarin se întoarce spre mine și șoptește:

— Ești comisionar?

Ține în mână o hârtie împăturită.

— Ăăă...

Nu mi-e prea clar ce înseamnă comisionar, dar apoi văd o fată strecurându-se printre mese și împărțind bilețele celor așezați acolo. Băiatul îmi întinde hârtia împăturită, se întoarce la loc și mângălește ceva în carnet. Biletul e adresat delegatului Franței în Brazilia. Deci bănuiesc că sunt un comisionar.

Mesele nu sunt aranjate în ordine alfabetică, așa că încep să le dau târcoale, încercând să găsesc Brazilia. În final o găsesc, e reprezentată de un tip cu papion, iar toți ceilalți reprezentanți ai lumii întind spre mine bilețele ca să le distribuie. Nu mai stau pe gânduri și îmi intru în rol.

Văd un tip întors cu spatele la mine, care stă cu mâna ridicată, așteptând să-i iau bilețelul, așa că o pornesc în direcția lui. În momentul acela, el întoarce capul, doar puțin.

Dumnezeule, e chiar el, John Ambrose McClaren, delegatul Republicii Populare Chineze. Și e aici, la doar câțiva metri de mine.

Are părul nisipiu, bine aranjat. Obrajii îi sunt trandafirii, exact cum îmi aduc aminte. Încă au prospețimea aceea care îl face să arate mai tânăr. Poartă niște pantaloni kaki, o cămașă albastră și un pulover bleumarin la baza gâtului. Pare serios, concentrat, ca un adevărat delegat, iar asta nu-i o prefăcătorie.

Sincer, arată exact cum îmi imaginasem eu că va arăta când va fi mai mare.

John ține bucata de hârtie întinsă spre mine, în timp ce notează ceva cu capul plecat. Mă întind după ea; degetele mi se strâng în jurul hârtiei, iar el ridică privirea și are o reacție întârziată.

— Hei, șoptesc eu.

Amândoi încă ne agățăm de bilețel.

— Hei, îmi răspunde.

Apoi clipește și dă drumul hârtiei, iar eu mă îndepărtez rapid, cu inima bubuindu-mi în urechi. Îl aud cum îmi șuieră numele, dar nu încetinesc.

Mă uit în jos, la hârtie. Scrisul lui este îngrijit, citeț.

Livrez Statelor Unite biletul lui, apoi ignor Marea Britanie, care flutură un bilețel spre mine, și mă duc ținută spre ieșire.

Tocmai l-am văzut pe John McClaren. După toți acești ani, în sfârșit l-am văzut. Și el m-a recunoscut. A știut imediat cine sunt.

Pe la prânz, primesc un mesaj de la Peter.

L-ai văzut pe McClaren?

Îi scriu că da, dar șterg mesajul chiar înainte de a-l trimite. Îi răspund apoi că nu. Nu mi-e clar de ce o fac. Poate că vreau să țin asta doar pentru mine. Poate că, pur și simplu, sunt fericită că John și-a adus aminte de mine, și asta îmi e de ajuns.

Ne ducem cu toții la aeroport să o luăm pe Margot. Kitty a făcut un afiș pe care scrie: *Bine ai venit acasă, Gogo*. Îmi mijesc ochii uitându-mă după ea, iar când iese, aproape să n-o recunosc — are părul scurt! S-a tuns în stil bob! Margot ne vede, ne face cu mâna, iar Kitty lasă din mână afișul și fuge spre ea. După aceea, ne îmbrățișăm cu toții și tati are lacrimi în ochi.

— Ce zici? îmi spune Margot, iar eu știu că se referă la păr.

— Te face să arăți mai în vârstă, mint eu, iar Margot radiază.

Mai degrabă o întinerește, dar știu că n-ar vrea să audă asta.

În drum spre casă, Margot îl face pe tati să oprească la Clouds pentru un cheeseburger, deși zice că nu-i e foame.

— Mi-a fost atât de dor de asta, spune ea, dar mușcă doar de câteva ori.

Kitty mănâncă restul.

Ard de nerăbdare să-i arăt lui Margot prăjiturelele pe care le-am făcut, însă când o duc în bucătărie și îi pun sub nas toate acele cutii, se încruntă.

— Ați început Raiul prăjiturilor fără mine?

Mă simt un pic vinovată, dar chiar nu am crezut că o să-i pese chiar atât de tare. Vreau să spun, ea era în Scoția, ocupată cu lucruri mult mai amuzante decât coptul fursecurilor, ce Dumnezeu!

— Păi, da. A cam trebuit s-o facem. Școala se termină mâine. Dacă am fi așteptat după tine, n-am fi avut timp. Totuși, am păstrat jumătate din aluat în congelator, ca să coacem împreună prăjiturelele pentru vecini.

Deschid cutia mare, albastră, ca să poată vedea fursecurile aranjate frumos în straturi. Sunt mândră că au ieșit de aceeași mărime și grosime.

— Am făcut niște prăjiturele noi anul ăsta. Să le încerci pe cele cu cremă de portocale; sunt foarte bune.

Margot scotocește prin cutie și se încruntă.

— N-ați făcut fursecuri cu melasă?

— Anul ăsta nu... ne-am hotărât să le facem pe cele cu cremă de portocale în loc.

Margot ridică una și mă uit cum mușcă din ea.

— Bună, așa-i?

Ea încuviințează din cap.

— Mmm-hmm.

— Astea au fost alegerea lui Kitty.

Margot aruncă o privire spre sufragerie.

— Când ați făcut bradul?

— Kitty n-a mai putut să aștepte...

Știu că sună ca o scuză, dar ăsta-i adevărul. Încerc să nu par în defensivă când adaug:

— Cred că nu-i rău să ne bucurăm de brad cât mai mult timp.

— Deci, când l-ați împodobit?

— Acum câteva săptămâni..., zic eu cu o voce pierită.

De ce-o fi într-o dispoziție atât de proastă?

— A trecut atât de mult, zice Margot. Probabil va fi uscat până în ziua de Crăciun.

Apoi se duce până la brad și mută pe altă ramură globul de lemn cu bufniță.

— L-am udat în fiecare zi și l-am pus în Sprite, așa cum ne-a învățat bunica.

Discuția noastră seamănă tot mai mult cu o ceartă, iar noi nu ne certăm niciodată. Margot cascadează și spune:

— M-a dat peste cap fusul orar. Cred că o să mă duc să trag un pui de somn.

Când cineva pleacă pentru mai multă vreme, încerci la început să păstrezi în tine toate lucrurile pe care vrei să i le spui. Încerci să ții evidența completă în capul tău. Dar e ca și cum ai încerca să te agăți de un mușuroi de nisip: tot nisipul îți scapă printre degete, apoi te trezești că strângi în pumn doar aer și praf. De asta nu poți să ții chiar totul în tine.

De obicei, când vine în sfârșit momentul să vă vedeți, recuperați doar lucrurile importante; ar fi prea de tot să vorbiți despre lucruri mărunte. Dar lucrurile mărunte sunt cele care dau farmec vieții. De exemplu, acum o lună, când tati a alunecat pe o coajă de banană pe care a scăpat-o Kitty pe podeaua din bucătărie. Eu și Kitty am râs o sută de ani. Ar fi trebuit să-i dau imediat un e-mail lui Margot ca să-i povestesc; ar fi trebuit să fac o poză cojii de banană. Acum totul pare un fel de *trebuia să fii acolo și eh, nu mai contează, bănuiesc că n-a fost chiar așa amuzant*.

Așa este când pierd oamenii legătura? Nu credeam că între surori se poate întâmpla așa ceva. Poate cu alți oameni, dar cu noi niciodată. Înainte să fi plecat Margot,

știam ce gândea fără să fie nevoie să întreb; știam totul despre ea. Nu și acum. Nu știu cum arată priveliștea de la fereastra ei sau dacă încă se trezește devreme, în fiecare dimineață, ca să aibă timp de un mic dejun adevărat, ori poate că acum, că este la facultate, iese să se distreze noaptea și îi place să doarmă până mai târziu. Nu știu dacă acum preferă băieții scoțieni celor americani sau dacă colega ei de cameră sforăie. Tot ce știu este că-i plac orele la care se duce și că s-a dus odată să viziteze Londra. Așa că, practic, nu știu nimic.

Și la fel și ea. Sunt lucruri importante pe care nu i le-am spus. De exemplu, că mi-au fost trimise scrisorile. Sau adevărul despre mine și Peter. Sau adevărul despre mine și Josh.

Mă întreb dacă simte și Margot chestia asta. Distanța dintre noi. Dacă măcar o observă.

Tati face spaghetti bolognese la cină. Kitty le mănâncă alături de un castraveci murat și un pahar de lapte, ceea ce sună îngrozitor, dar apoi iau o gură și, într-adevăr, castravetele murat se combină bine cu spaghetti. Și cu laptele.

Kitty își mai pune o porție în farfurie, apoi spune:

— Lara Jean, ce-o să-i iei lui Peter de Crăciun?

Arunc o privire spre Margot, care se uită țintă la mine.

— Nu știu. Nu m-am gândit la asta.

— Pot să merg cu tine să alegi?

— Sigur, dacă îi iau ceva.

— Trebuie să-i iei ceva; e prietenul tău.

— Încă nu pot să cred că ieși cu Peter Kavinsky, spune Margot.

Nu o spune într-un mod drăguț, ca atunci când e vorba despre un lucru bun.

— Ai putea să... te abții? zic eu.

— Îmi pare rău, pur și simplu nu-mi place tipul.

— Păi, nu ție trebuie să-ți placă, ci mie, spun eu, iar Margot ridică din umeri.

Tati se ridică și își împreunează mâinile.

— Avem trei feluri de înghețată la desert! Praline cu frișcă, Chunky Monkey și căpșuni. Toate preferatele tale, Margot. Ajută-mă să iau bolurile, Kitty.

Adună împreună vasele murdare și se duc în bucătărie. Margot se uită pe geam, înspre casa lui Josh.

— Josh vrea să ne vedem mai târziu. Sper să fi înțeleș până la urmă că ne-am despărțit și să nu se țină întruna după mine cât o să stau acasă. Gata, trebuie să trecă peste asta.

Ce urât să spună asta! Doar ea e cea care l-a tot sunat pe Josh, nu invers.

— Nu a tânjit după tine, dacă asta îți imaginezi, spun eu. Înțelege și el că s-a terminat.

Margot se holbează la mine, surprinsă.

— Păi, așa și sper.

— Cred că ar trebui să facem o petrecere-recital anul ăsta, spune Margot, tolănită pe locul ei de pe canapea.

Când trăia mama, făceam în fiecare an, de Crăciun, o petrecere-recital, cum o numea ea. Ea pregătea tone de mâncare și invita lumea la noi acasă, iar Margot și cu mine ne îmbrăcam în rochii identice și cântam toată seara colinde de Crăciun, la pian. Oamenii se foiau încolo și încoace prin salonul cu pian, fredonând, iar eu și Margot cântam pe rând. Uram recitalurile la pian pentru că eram cea mai slabă din grupa mea de vârstă, iar Margot, cea mai tare. A fost foarte umilitor când eu a trebuit să cânt ceva ușor precum *Für Elise*, în vreme ce ceilalți copii trecuseră deja la Liszt. Întotdeauna am urât petrecerile-recital. De obicei, îmi imploram părinții să nu fie nevoie să cânt.

De ultimul Crăciun, mami ne-a cumpărat rochii la fel, din catifea roșie, iar eu am făcut o criză și am spus că nu vreau s-o port, deși voiam, fiindcă o adoram. Doar că nu voiam să mă îmbrac cu ea ca să cânt la pian, alături de Margot. Am țipat la mami și am fugit în camera mea, am trântit ușa și n-am mai vrut să ies. Mami a urcat și a

încercat să mă facă să deschid ușa, dar nu m-am lăsat înduplecată, iar ea n-a mai insistat. Invitații au sosit, Margot a început să cânte la pian, iar eu am rămas sus. Am stat închisă în camera mea, plângând și gândindu-mă la toate sosurile și micile tartine pe care le-au făcut mami și tati, și că mie nu-mi va rămâne niciuna, și că probabil mami oricum nu mai avea chef de mine, acolo jos, după felul în care m-am purtat.

După ce mami a murit, n-am mai făcut nicio altă petrecere-recital.

— Vorbești serios? o întreb.

— De ce nu? zice Margot ridicând din umeri. Va fi amuzant. O să aranjez eu totul, tu nu va trebui să faci nimic.

— Știi că urăsc pianul.

— Atunci nu cânta.

Kitty se uită cu o privire îngrijorată când la mine, când la Margot. După care, mușcându-și buza, se oferă:

— O să fac niște mișcări de tae kwon do.

Margot se întinde și o strânge pe Kitty la pieptul ei, apoi spune:

— E o idee grozavă. Eu o să cânt la pian, tu vei face tae kwon do, iar Lara Jean pur și simplu o să...

— Privească, termin eu.

— Voiam să spun să fii gazdă, dar faci cum crezi.

Nu-i răspund nimic.

Mai târziu, ne uităm la televizor, iar Kitty doarme ghemuită pe canapea ca o pisică. Margot vrea s-o trezim și s-o trimitem în camera ei, dar eu propun s-o lăsăm să doarmă liniștită și pun o păturică peste ea.

— Mă ajuți să-l conving pe tati să ia un cățel de Crăciun? Margot geme.

— Cu cățeeii ai foarte multă treabă. Trebuie să-i scoți afară să facă pipi cam de un milion de ori pe zi. Și năpârlesc în ultimul hal. Nu vei mai putea niciodată să porți pantaloni negri. Și-apoi, cine îl va plimba, îl va hrăni și va avea grijă de el?

— Kitty. Iar eu o voi ajuta.

— Kitty nu e pregătită pentru o asemenea responsabilitate.

Ochii ei spun: *Și nici tu nu ești.*

— Kitty s-a maturizat mult de când ai plecat.

Și eu la fel.

— Știai că acum își face singură pachetulul? Și că ajută cu rufele? Nu mai trebuie nici s-o bat la cap ca să-și facă temele. Și le face singură.

— Serios? Atunci sunt impresionată.

De ce nu poate pur și simplu să zică: „Bună treabă, Lara Jean”? Doar atât. Să recunoască, pur și simplu, că, de când a plecat ea, am făcut tot ce trebuia să fac pentru a ține familia pe picioare. Dar nu.

În ziua cu excursia la schi, tata mă lasă în fața școlii la șase și jumătate dimineața. E încă întuneric. Pare că, pe zi ce trece, soarelui îi ia tot mai mult timp ca să răsară. Când să cobor din mașină, tata scoate o căciulă din buzunarul gecii. E roz, croșetată, cu un ciucure în vârf. Mi-o potrivește pe cap, așa încât să-mi acopere urechile.

— Am găsit asta în dulapul din hol. Cred că a fost a mamei tale. Era o schioare grozavă.

— Știu. Îmi aduc aminte.

— Promite-mi că te vei duce măcar o dată pe pârtie.

— Promit.

— Sunt așa de fericit că faci asta. Îți prinde bine să încerci lucruri noi.

Zâmbesc fără prea multă convingere. Dacă ar ști el ce se întâmplă în excursia de schi, n-ar mai fi așa bucuros. Apoi îi ochesc pe Peter și pe prietenii lui hârjonindu-se lângă autocar.

— Mersi că m-ai adus, tati. Ne vedem mâine-seară.

Îi dau un pupic pe obraz și îmi înșfac geanta de fâș.

— Încheie-ți geaca, strigă el în timp ce închid portiera.

Îmi închei geaca și urmăresc cum mașina se îndepărtează. În celălalt capăt al parcării, Peter vorbește cu

Genevieve. Spune ceva care o face să râdă. Apoi mă vede și îmi face semn să vin. Genevieve se îndepărtează, uitându-se concentrată la clipboardul ei. Când ajung lângă el, Peter îmi ia geanta de fâș de pe umăr și o pune lângă a lui.

— O să le pun în autocar.

— E foarte frig, spun eu, clănțănind din dinți.

Peter mă trage spre el și își pune brațele în jurul meu.

— Îți voi ține eu de cald.

Îmi ridic privirea spre el, transmițându-i un *prea siropos*, dar atenția lui e în altă parte. O privește pe Genevieve. Își lipește fața de gâtul meu, iar eu mă desprind din îmbrățișare.

— Ce e cu tine? întrebă el.

— Nimic, spun eu.

Doamna Davenport și antrenorul White se uită prin bagajele copiilor — doamna Davenport se ocupă de fete, iar antrenorul White se ocupă de băieți.

— Ce caută? îl întreb eu pe Peter.

— Alcool.

Îmi scot telefonul și îi dau un mesaj lui Chris.

Nu aduce alcool! Ne verifică!

Niciun răspuns.

Te-ai trezit??

Trezește-te!

Apoi, însă, SUV-ul mamei ei intră brusc în parcare, iar Chris coboară, împleticindu-se, de pe scaunul din dreapta. Arată de parcă tocmai s-a trezit.

Ce ușurare! Acum, Peter poate vorbi cât vrea cu Genevieve; eu voi sta lângă Chris în autocar și vom împărți gustările pe care le-am pus la pachet. Am jeleuri cu căpșuni, mazărea wasabi pe care o adoră Chris și sticksuri cu ciocolată.

Peter oftează cu zgomot.

— Vine și Chris?

Eu îl ignor și îi fac cu mâna lui Chris. Genevieve, care stă cu clipboardul lângă autocar, o vede și ea pe Chris. Pe frunte îi apare o încruntătură urâtă. Se duce valvârtej la ea și spune:

— Tu nu te-ai înscris.

Fug până la ele și mă postez lângă Chris.

— Săptămâna trecută scria în anunțuri că încă mai erau locuri libere, spun eu, cu o voce șoptită.

— Da, pentru care trebuia să te înscrii, zice Genevieve.

Apoi scutură din cap.

— Îmi pare rău, dar Chrissy nu poate să vină dacă nu s-a înscris sau n-a dat un cont bancar.

Tresar. Chris urăște să fie strigată „Chrissy“. Mereu a urât asta. De cum am intrat la liceu toată lumea a început să-i spună „Chris“, singurele persoane care încă îi mai spun „Chrissy“ fiind Genevieve și bunica lor.

Peter apare în spatele meu, de nicăieri.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

Încrucișându-și brațele, Genevieve spune:

— Chrissy nu s-a înscris pentru excursia la schi, așa că, îmi pare rău, dar nu poate să vină.

Eu intru în panică, dar Chris zâmbește afectat, fără să scoată o vorbă în tot acest timp. Peter își dă ochii peste cap și spune:

— Gen, las-o să vină și gata. Cui îi pasă că nu s-a înscris?

Lui Genevieve i se îmbujorează obraji de furie.

— Nu eu am făcut regulile, Peter! Vrei s-o lăsăm, pur și simplu, să vină pe gratis? Ar fi corect față de toți ceilalți?

În sfârșit, Chris deschide și ea gura:

— Ah, am vorbit deja cu Davenport și a zis că e în regulă.

Apoi îi trimite un pupic prin aer lui Genevieve.

— Ce păcat, Gen.

— Mă rog, nu mai contează, mă doare-n cot.

Genevieve se răsuțește pe călcâie și se repede în direcția doamnei Davenport. Chris o privește cum pleacă, rânjind. Eu o trag de mâneca gecii.

— De ce n-ai spus de la început? șoptesc eu.

— Evident că a fost mai amuzant așa.

Mă cuprinde apoi cu brațul pe după umeri.

— Va fi un weekend interesant, Covey.

— N-ai adus alcool, așa-i? șoptesc eu, îngrijorată. Se verifică bagajele.

— Nu-ți face griji pentru mine. Sunt acoperită.

Când îi arunc o privire neîncrezătoare, îmi șoptește ca răspuns:

— Sticluță cu șampon umplută cu tequila, la fundul bagajului.

— Sper că ai spălat-o bine. Ai putea să te îmbolnăvești.

Mi-i imaginez pe Chris și pe alți câțiva bând shot-uri de tequila și scoțând pe gură baloane de săpun, apoi trebuind să se ducă la spital ca să li se facă spălături stomacale.

Chris îmi ciufulește părul.

— Of, Lara Jean.

Urcăm în autocar în șir indian. Peter se așază pe un loc de pe la mijloc, în timp ce eu dau s-o țin tot înainte.

— Hei, spune el surprins. Nu stai cu mine?

— Stau cu Chris.

Încerc să înaintez mai departe pe culoar, dar Peter mă apucă de braț.

— Lara Jean! Glumești? Trebuie să stai cu mine.

Se uită în jur ca să vadă dacă ascultă cineva.

— Ești *iubita* mea.

Eu îi dau mâna la o parte.

— O să ne despărțim în curând, nu? De ce n-am face-o să pară mai real?

Când mă strecor pe locul de lângă ea, Chris clatină din cap spre mine.

— Ce? Nu te puteam lăsa să stai singură. Până la urmă, pentru mine ai venit aici.

Îmi deschid rucsacul și îi arăt gustările.

— Vezi? Am adus lucrurile tale preferate. Ce vrei să mănânci mai întâi? Jeleuri sau sticksuri?

— Nici nu s-a crăpat de ziuă, mormăie ea.

Apoi continuă cu:

— Dă-mi jeleurile.

Zâmbind, deschid punga pentru ea.

— Ia câte vrei.

Zâmbetul îmi dispare când o văd pe Genevieve urcând în autobuz și așezându-se pe locul de lângă Peter.

— Tu ai făcut asta, spune Chris.

— Pentru tine!

Lucru care nu-i adevărat, nu într-un totu. Cred că e posibil să mă fi săturat de toate astea. Granița asta între a fi iubita cuiva, dar nu pe bune.

Chris se întinde.

— Știu că ești cu totul pentru „prietenele înainte băieților“, dar aș avea mai multă grijă, dacă aș fi în locul tău. Verișoara mea e o baracadă²⁷.

²⁷ Pește răpitor din zona tropicală.

Îmi îndes un ursuleț de jeleu în gură și mestec. Mi-e greu să înghit. O privesc pe Genevieve șoptindu-i ceva lui Peter la ureche, iar Chris adoarme imediat, așa cum a spus, cu capul pe umărul meu.

Cabana este exact cum a descris-o Peter; există un șemineu mare, blănuri de urs întinse pe podea și o grămadă de unghere liniștite în jurul șemineului. Afară ninge cu fulgi mici, care se aud ca un fel de murmur. Chris e binedispusă — s-a trezit pe la mijlocul drumului și a început să flirteze cu Charlie Blanchard, care o va scoate pe pârtia pentru avansați. Norocul ne-a surâs și în privința camerei pe care am primit-o: una cu două paturi, nu una cu trei, cum au celelalte fete.

Chris a plecat cu Charlie la snowboard. Mi-a zis să vin și eu cu ei, dar am spus nu, mersi. Am încercat o dată să schiez în paralel cu Margot, care se dădea cu snowboardul, însă n-am reușit să ne sincronizăm, așa că toată ziua n-am făcut decât să ne pierdem una de cealaltă și să ne așteptăm una pe cealaltă.

Dacă Peter m-ar invita să fac snowboarding cu el, cred că m-aș duce. Numai că n-o face, iar mie oricum mi s-a făcut foame, așa că merg la cabană să mănânc de prânz.

Doamna Davenport e acolo, uitându-se la telefon și vâslind cu lingura într-un bol cu supă. Doamna Davenport e tânără, dar pare o femeie în vârstă. Cred că e din cauza stratului gros de fond de ten și a severității. Nu este măritată. Chris mi-a spus că a văzut-o odată certându-se cu un tip la Waffle House, deci bănuiesc că are un iubit.

Când mă vede că stau singură, ronțâind un sendviș lângă șemineu, îmi face un semn să merg la ea. Îmi iau farfuria și mă așez în fața ei. Aș prefera să mănânc singură și să-mi citesc cartea, dar, din câte s-ar părea, nu prea am de ales. O întreb:

— Trebuie să stați tot weekendul aici în cabană sau puteți și dumneavoastră să vă duceți să schiați?

— Oficial, sunt în sediul central, spune ea, ștergându-și colțurile gurii. Antrenorul White răspunde de pârtii.

— Nu pare prea corect.

— Nu mă deranjează. De fapt, chiar îmi place să stau în cabană. E liniște. Și-apoi, cineva trebuie să fie aici în caz de urgență.

Mai ia o lingură de supă.

— Dar tu, Lara Jean? Tu de ce nu ești afară pe pârtie, cu toți ceilalți?

— Nu sunt chiar cea mai bună schioare, spun eu, stânjenită.

— Ah, serios? Dar Kavinsky? Am auzit că e un snowboarder foarte bun. Ar trebui să-i zici să te învețe. Nu ieșiți împreună?

Doamna Davenport adoră să fie la curent cu dramele elevilor. Numește asta „a avea pulsul sub observație“, dar de fapt e doar o bârfitoare. Dacă îi dai prilejul, sapă căutând să afle cât mai multe mizerii. Știu că ea și Genevieve sunt apropiate.

Îmi fulgeră prin fața ochilor imaginea cu Genevieve și Peter stând cu capetele apropiate, în autocar, și simt că mi se strânge inima. Contractul nostru încă nu s-a terminat. De ce aș lăsa-o să-l recâștige cu o secundă mai devreme?

— Da, spun eu. Suntem împreună.

Apoi, mă ridic.

— Știți ceva? Cred că o să mă duc să văd pârtiile.

Sunt înfoclită cu salopeta roz de schi a lui Margot, cu căciula cu ciucure și geaca mea groasă, și mă simt ca o gustare de Paște — o beza cu căpșuni. În timp ce încerc să-mi prind schiurile, un grup de fete de la liceul meu trec pe lângă mine, în niște pantaloni de schi drăguți, cam ca de yoga. Nici nu știam că există așa ceva.

Mereu mă gândesc că s-ar putea să-mi placă să schiez, apoi merg într-o excursie la schi și îmi aduc aminte că, ah, da, urăsc asta. Toți ceilalți sunt pe pârtiile de avansați, numai eu mă aflu în zona aproape plată, cunoscută și ca pârtia celor mici. Încep să cobor, încet ca un melc, însă puștii se tot apropie de mine, chestie care mă face să-mi pierd concentrarea, îngrozită fiind că vor intra în mine. Îi văd trecând în trombă prin stânga și prin dreapta mea, ca niște schiori olimpici. Unii dintre ei nici măcar nu folosesc bețe. Exact ca și Kitty. Ea poate să coboare pe pârtii de avansați. Adoră să facă asta. La fel și tata. La fel și Margot, deși ea preferă acum snowboardingul schiatului.

Mi-am tot ținut ochii mijiiți după Peter, dar nu l-am văzut încă și încep să mă simt cam singură pe-aici, fără nimeni cunoscut în jur.

Mă gândesc să-mi încerc norocul pe pista de nivel mediu, doar așa, pentru fiori, când, brusc, îi zăresc pe Peter și toți prietenii lui cărându-și în brațe snowboardurile. Nicio Genevieve la orizont.

— Peter! strig eu, simțindu-mă foarte ușurată.

El întoarce capul și cred că mă vede, dar nu se oprește din drum.

Poftim.

M-a văzut. Știu că m-a văzut.

După cină, Chris se duce din nou pe pârtie ca să se dea cu snowboardul. Spune că e dependentă de adrenalină. Eu o pornesc spre cameră, când dau din nou peste Peter, de data asta în slip și cu un hanorac pe el. E cu Gabe și Darrell. Au prosoape pe după gât.

— Hei, Large, spune Gabe plesnindu-mă ușor cu prosoapul. Unde-ai fost toată ziua?

— Pe-aici.

Arunc o privire spre Peter, dar el se uită în altă parte.

— V-am văzut pe pârtie.

— Și de ce nu ne-ai strigat? zice Darrell. Mi-ar fi plăcut să-mi etalez săriturile în fața ta.

— Păi, zic eu, pe un ton provocator, am strigat după Peter, dar bănuiesc că nu m-a auzit.

Peter mă privește, în sfârșit, în ochi.

— Nuu. Nu te-am auzit.

Vocea lui este atât de rece și indiferentă, atât de opusă față de cea obișnuită, încât îmi pierd orice zâmbet.

Gabe și Darrell schimbă priviri între ei, un fel de *aaah*, iar Gabe îi spune lui Peter:

— Noi o să mergem spre jacuzzi.

Apoi se îndepărtează rapid. Eu și Peter rămânem în holul cabanei, niciunul din noi nespunând nimic. Într-un final, întreb:

— Ești supărat pe mine sau ceva?

— De ce-aș fi supărat?

Apoi, din nou, tăcere.

— Știi, zic eu după un timp, tu ești cel care m-a convins să vin în excursia asta. Ai putea cel puțin să vorbești cu mine.

— Ai fi putut cel puțin să stai lângă mine în autocar, izbucnește el.

Rămân cu gura căscată.

— Chiar te-ai supărat în halul ăsta că n-am stat lângă tine în autocar?

Peter oftează, enervat.

— Lara Jean, când ieși cu cineva, pur și simplu sunt... anumite lucruri pe care le faci, OK? Cum ar fi să stăm unul lângă celălalt în excursii. Se cam așteaptă asta de la tine.

— Pur și simplu nu înțeleg ce e așa mare chestie, spun eu.

Cum poate să se supere dintr-un asemenea fleac?

— Las-o baltă.

Se întoarce ca și cum ar da să plece, iar eu îl apuc de mâneca hanoracului. Nu vreau să rămân certată cu el; vreau măcar să păstrăm chestia aia amuzantă și lejeră care a fost întotdeauna între noi. Vreau să-mi fie în continuare prieten. Mai ales acum că suntem la sfârșit. Îi spun:

— Haide, nu te enerva. Nu mi-am dat seama că era așa important. Jur că o să stau lângă tine în drum spre casă, OK?

El își țuguie buzele.

— Dar înțelegi de ce m-am enervat?

Răspund printr-o încuviințare din cap.

— Mm-hmm.

— În regulă atunci. Să știi însă că ai pierdut gogoșile pudrate cu zahăr și cafea.

Rămân cu gura căscată.

— Cum ai făcut rost de ele? Credeam că magazinul nu se deschide așa devreme!

— M-am dus și le-am luat de-a seară, special pentru drumul cu autocarul, spune Peter. Pentru noi doi.

Sunt mișcată.

— Păi, au mai rămas?

— Nu. Le-am mâncat pe toate.

Arată atât de satisfăcut, încât mă întind și îi trag un bobârnac în șireturile de la hanorac.

— Ticălosule, îi spun, dar într-un mod afectuos.

Peter mă prinde de mână când urma să-i dau al doilea bobârnac și spune:

— Vrei să auzi ceva amuzant?

— Ce?

— Cred că am început să te plac.

Rămân stană de piatră. Apoi îmi trag mâna dintr-a lui și încep să-mi adun părul într-o coadă de cal, dar pe urmă îmi dau seama că nu am niciun elastic de păr. Inima îmi bubuie în piept și dintr-odată îmi vine greu să mai gândesc.

— Termină cu glumele.

— Nu glumesc. De ce crezi că te-am sărutat atunci, acasă la McClaren, în clasa a șaptea? De asta am și fost de acord cu toată chestia de acum. Mereu am crezut că ești drăguță.

Simt că fața îmi ia foc.

— Într-un mod ciudat.

Peter își arată zâmbetul perfect.

— Și? Atunci, probabil că-mi plac chestiile ciudate.

Își înclină capul mai aproape de al meu, iar eu i-o trântesc:

— Dar nu ești încă îndrăgostit de Genevieve?

Peter se încruntă.

— De ce tot aduci vorba de Gen? Eu încerc să vorbesc despre noi și tot ce încerci să faci e să vorbești despre ea. Mda, eu și Gen avem un trecut împreună. Mereu îmi va păsa de ea.

Ridică din umeri.

— Dar acum... te plac pe tine.

Tot felul de oameni intră și ies din cabană; un tip de la școală trece pe lângă noi și îl bate pe Peter pe umăr.

— Care-i treaba? spune Peter.

Când tipul pleacă, Peter îmi spune:

— Deci, ce spui?

Se uită la mine așteptând. Așteaptă ca eu să spun da.

Vreau să spun da, dar nu vreau să fiu cu un băiat a cărui inimă aparține altcuiva. Măcar o dată vreau să fiu prima alegere a cuiva.

— Poate crezi că mă placi, dar nu-i așa. Dacă ar fi așa, n-ai mai plăcea-o și pe ea.

Peter scutură din cap.

— Ce e între mine și Gen e cu totul altceva față de ce e între noi doi, spune el.

— Cum poate să fie adevărat, când din prima clipă toate astea au fost din cauza lui Genevieve?

— Nu-i corect, obiectează el. Când am început chestia asta, ție îți plăcea de Sanderson.

— Nu și acum.

Înghit în sec.

— Dar tu încă o iubești pe Genevieve.

Frustrat, Peter se dă un pas înapoi și își trece mâinile prin păr.

— Doamne, ce te face așa o expertă în iubire? Ți-a plăcut de cinci tipi în toată viața ta. Unul a fost gay. Altul trăiește în Indiana, Montana sau nu știu unde, McClaren s-a mutat înainte să se poată întâmpla ceva, altul ieșea cu sora ta. Apoi sunt eu. Hmm, ce avem noi toți în comun? Care este numitorul comun?

Simt cum îmi năvălește sângele în obraji.

— Nu-i cinstit.

Peter se apleacă spre mine și spune:

— Ți plac doar tipii cu care nu ai șanse, pentru că ești speriată. De ce ești așa speriată?

Eu mă dau mai în spate, izbindu-mă de perete.

— Nu sunt speriată de nimic.

— Pe naiba nu ești. Preferi să construiești în mintea ta un personaj imaginar decât să fii cu o persoană adevărată.

Îi arunc o privire feroasă.

— Ești supărat doar fiindcă n-am murit de fericire că marele Petery Kavinsky a spus că mă place. Iată cât de enorm e orgoliul tău.

El mă fulgeră cu privirea.

— Hei, îmi pare rău că n-am apărut cu flori la ușa ta și nu mi-am declarat dragostea nemuritoare pentru tine, Lara Jean, dar știi ceva, aia nu e viața adevărată. Trebuie să te maturizezi.

Până aici. Nu trebuie să ascult asta. Mă răsucesc pe călcâie și plec de lângă el aruncându-i, peste umăr:

— Bucură-te de jacuzzi.

— Mereu o fac, îmi strigă el.

Tremur.

E adevărat? Ar putea să aibă dreptate? Ajunsă în cameră, mă schimb în cămașa mea de noapte de flanel și îmi pun niște șosete groase. Nici măcar nu mă duc să mă spăl. Doar sting luminile și mă târăsc în pat. Nu pot să adorm, totuși. De fiecare dată când închid ochii, văd fața lui Peter.

Cum îndrăznește să spună că trebuie să mă maturizez? Ce știe el despre asta? De parcă el ar fi matur!

Dar... are dreptate oare în legătură cu mine? Îmi plac doar băieții pe care nu pot să-i am? Mereu am știut că Peter e mult peste nivelul meu. Mereu am știut că nu-i pentru mine. Dar în seara asta a spus că mă place. Chestia la care speram a spus-o. Așa că de ce nu i-am zis pur și simplu că și eu îl plac, când am avut ocazia s-o fac? Pentru că așa e. Și eu îl plac. Normal că da. Ce fată nu s-ar îndrăgosti de Peter Kavinsky, cel mai arătos băiat dintre toți băieții arătoși? Acum că îl cunosc cu adevărat știu că el e mult mai mult decât atât.

Nu vreau să-mi mai fie teamă. Vreau să fiu curajoasă. Vreau... ca viața să înceapă în sfârșit. Vreau să mă îndrăgostesc și vreau ca un băiat să se îndrăgostească, la rândul lui, de mine.

Înainte de-a mă convinge singură că greșesc, îmi pun geaca pe mine, îmi strecor în buzunar cardul de intrare în cameră și o pornesc spre jacuzzi.

Jacuzzi-ul e în spatele cabanei principale, ascuns pe o platformă din lemn în pădure. Pe drum, dau de copii cu părul ud care se grăbesc să se întoarcă în camere, înainte să se dea stingerea. Stingerea e la ora unsprezece, iar acum e deja zece patruzeci și cinci. N-a mai rămas prea mult timp. Sper că Peter e încă acolo. Nu vreau să-mi pierd firea. Așa că iuțesc pasul și, uite-l, îl văd. E singur în jacuzzi, cu capul pe spate și ochii închiși.

— Hei, spun eu, iar vocea mea răsună până în adâncul pădurii.

Peter deschide brusc ochii. Agitat, se uită în spatele meu.

— Lara Jean! Ce faci aici?

— Am venit să te văd, spun eu și respirația îmi iese sub forma unui abur alb.

Încep să-mi dau jos ghetetele și șosetele. Îmi tremură mâinile, și nu pentru că e frig. Sunt foarte încordată.

— Ăăă... ce faci?

Peter se uită la mine ca la o nebună.

— Intru! zic eu.

Tremurând, îmi deschid fermoarul gecii și o așez pe bancă. Din apă se ridică aburi. Bag un picior înăuntru

și mă așez pe marginea jacuzzi-ului. E mai fierbinte ca o baie, dar se simte plăcut. Peter încă mă privește cu precauție. Inima îmi galopează, scăpată de sub control, și mi-e greu să-l privesc în ochi. În viața mea n-am fost atât de speriată.

— Chestia aia pe care ai zis-o mai devreme... m-ai luat pe nepregătite, așa că n-am știut ce să spun. Dar... păi, și eu te plac.

Îmi iese atât de stângaci și de șovăielnic, încât îmi doresc s-o pot lua de la capăt și s-o spun dezinvolt și clar. Așa că încerc din nou, mai tare.

— Îmi place de tine, Peter.

Peter clipește și, dintr-odată, arată nespus de tânăr.

— Nu vă înțeleg pe voi, fetele. Credeam că am scos-o la capăt cu tine, și pe urmă... pe urmă...

— Pe urmă?

Îmi țin respirația cât aștept ca el să vorbească. Sunt extrem de încordată; înghit întruna în sec și înghițiturile îmi răsună zgomotos în urechi. Până și respirația mea pare zgomotoasă, până și bătăile inimii.

Peter mă sfredelește cu privirea. Se holbează la mine de parcă nu m-a mai văzut niciodată până acum.

— Pe urmă, nu mai știu.

Mă opresc din respirat când îl aud spunând „nu mai știu“. Am stricat totul atât de rău, încât acum nu mai știu? Nu se poate să se fi terminat, nu când mi-am găsit în sfârșit curajul. N-o pot lăsa așa. Inima îmi bubuie cam cu un milion de miliarde de bătăi pe minut în timp ce mă apropiez precipitat de el. Îmi aplec capul și-mi apăs buzele de ale lui, și îl simt cum tresare surprins. Apoi el îmi întoarce sărutul, genul de sărut cu gura deschisă și buzele moi, iar la început sunt agitată, dar apoi își așază mâinile

pe ceafa mea și îmi mângâie părul într-un mod liniștitor, și nu mai sunt atât de agitată. E bine că stau așezată pe marginea asta, pentru că mi s-au înmuiaț genunchii.

El mă trage în apă, așa că intru și eu în jacuzzi, iar cămașa mea de noapte e udă toată acum, dar nu-mi pasă. Nu-mi pasă de nimic. Nu mi-am imaginat niciodată că poate să fie atât de bine să te săruți cu cineva.

Îmi țin palmele lipite de coapse, pentru ca jeturile să nu-mi facă fusta să se ridice. Peter îmi ține fața între palmele lui, sărutându-mă.

— Ești OK? șoptește el.

Vocea îi e diferită: e aspră și înflăcărată, și cumva vulnerabilă. Nu sună ca Peter pe care îl știu, acel Peter calm, plictisit sau amuzat. După felul în care se uită acum la mine, știu că ar face orice i-aș cere, iar asta îmi dă un sentiment ciudat și puternic.

Îmi încolăcesc brațele pe după gâtul lui. Îmi place mirosul clorului pe pielea sa. Miroase a piscină, a vară, a vacanțe. Nu e ca în filme. E mai bine, pentru că este real.

— Atinge-mi părul din nou, îi spun eu, iar colțurile gurii i se ridică.

Mă aplec spre el și îl sărut. Începe să-și treacă degetele prin părul meu și se simte atât de plăcut, încât nu pot gândi clar. E mai bine decât să ți se spele părul la salon. Îmi plimb mâinile pe spatele lui și de-a lungul coloanei vertebrale, iar el tremură și mă trage mai aproape. Spatele unui băiat se simte atât de diferit față de spatele unei fete — mai musculos, mai solid.

Între săruturi, îmi spune:

— S-a dat deja stingerea. Ar trebui să ne întoarcem înăuntru.

— Nu vreau, spun eu.

Tot ce vreau e să rămân, să fiu aici cu Peter, în acest moment.

— Nici eu, dar n-aș vrea să-ți fac probleme, spune Peter. Pare îngrijorat, ceea ce e atât de drăguț.

Ușor, îi ating obrazul cu dosul palmei. E neted. M-aș putea uita ore întregi la fața lui, atât e de frumoasă.

Apoi mă ridic și imediat mă ia tremuratul. Încep să-mi storc apa din cămașa de noapte, iar Peter sare din jacuzzi și își ia prosopul, pe care mi-l înfășoară în jurul umerilor. După aceea îmi dă mâna, și urc pe platforma de lemn, cu dinții clănțănind. El începe să mă șteargă cu prosopul pe mâini și picioare. Apoi eu mă așez ca să-mi pun șosetele și ghetetele. La sfârșit, Peter mă acoperă cu geaca și închide repede fermoarul.

După aceea, fugim înapoi în cabană. Înainte ca el să meargă în partea băieților, iar eu în cea a fetelor, îl sărut încă o dată și mă simt de parcă aș zbura.

A doua zi dimineață, îl găsesc pe Peter la autocar, stând cu prietenii lui de la lacrosse, iar în primul moment mă intimidez și mă panichez, dar apoi el mă vede și fața i se destinde într-un zâmbet ștregăresc.

— Fă-te-ncoa', Covey, spune el, așa că mă duc, iar el îmi ia geanta și și-o aruncă pe umăr.

Apoi îmi spune la ureche:

— Stai cu mine, așa-i?

Încuviințez din cap.

În timp ce ne croim drum pe culoarul autocarului, cineva fluieră admirativ. Mi se pare că lumea se holbează la noi, iar la început cred că este doar imaginația mea, dar apoi o văd pe Genevieve uitându-se țintă spre mine și șoptindu-i ceva lui Emily Nussbaum. Asta îmi dă un fior pe șira spinării.

— Genevieve se tot holbează la mine, îi șoptesc eu lui Peter.

— Fiindcă ești atât de adorabil de ciudățică, spune el, după care își așază mâinile pe umerii mei și mă pupă pe obraz, iar eu uit cu totul de Genevieve.

Ne așezăm amândoi la mijlocul autocarului, lângă Gabe și tipii de la lacrosse. Îi fac cu mâna lui Chris ca

să stea cu noi, dar ea s-a instalat lângă Charlie Blanchard. N-am avut ocazia să-i spun despre faza de aseară. Când m-am întors în cameră, ea adormise deja. Iar de dimineață, amândouă am dormit prea mult și n-am avut timp. Îi voi povesti totul mai târziu. Până una-alta, e des-tul de plăcut ca eu și Peter să fim singurii care știu despre asta.

Cât coborâm spre poalele muntelui, îmi împart stick-surile cu băieții și încingem o partidă de macao, cu cărțile pe care tot eu le-am adus.

După o oră de drum, facem un popas la un restau-rant de pe marginea șoselei, pentru micul dejun. Mănânc o briouă cu scortșoară, ținându-mă de mână cu Peter pe sub masă.

După aceea mă duc la toaletă, și uite-o pe Genevieve, singură, aplicându-și luciul de buze cu o pensulă mică. Intru într-o cabină, pentru pipi, sperând că ea o să plece între timp, dar când ies, e tot acolo. Mă spăl repede pe mâini, apoi o aud că-mi spune:

— Știi că, pe vremea când eram mici, îmi doream să fiu tu?

Îngheț. Genevieve își închide pudriera cu un pocnet.

— Îmi doream ca tatăl tău să fie tatăl meu, iar Margot și Kitty să fie surorile mele. Adoram să vin la tine acasă. Întotdeauna mă rugam, în sinea mea, ca tu să mă inviți să rămân peste noapte. Uram să stau acasă cu taică-meu.

— N-n-am știut asta, îi spun eu, șovăielnic. Mie-mi plă-cea să vin pe la tine pentru că mama ta era întotdeauna drăguță cu mine.

— Chiar îi plăcea de tine, spune Genevieve.

Îmi adun tot curajul și o întreb:

— Atunci de ce n-ai mai fost prietenă cu mine?

Genevieve își îngustează ochii.

— Chiar nu știi?

— Nu.

— L-ai sărutat pe Peter la mine acasă atunci, în clasa a șaptea. Știai că îmi plăcea de el, dar tot l-ai sărutat.

Mă dau un pas înapoi, dar ea continuă.

— Mereu am știut că imaginea aia a ta de fetiță cuminte era falsă. Nu-i de mirare că tu și verișoară-mea sunteți acum cele mai bune prietene. Deși Chris își recunoaște deschis destrăbălarea. Măcar ea nu se preface.

Mă încordez ca un arc.

— Despre ce vorbești?

Genevieve râde, iar râsul ei sună atât de fericit, încât mă ia cu fiori. Atunci îmi dau seama că sunt terminată. Mă pregătesc să aud din gura ei cele mai mari răutăți, dar în niciun caz ceea ce urmează.

— Vorbesc despre faptul că tu și Peter ați făcut sex total în jacuzzi, aseară.

Mintea mi se goleşte complet. E posibil ca, pentru o secundă, să fi rămas chiar fără cunoștință. Simt cum mă clatin pe picioare. Să-mi dea cineva să miros niște săruri, fiindcă stau să leșin. Totul se învârte cu mine.

— Cine ți-a spus asta? spun eu înăbușit. Cine a spus asta?

Genevieve își înclină capul într-o parte.

— Toată lumea...

— Dar... dar *nu am*...

— Îmi pare rău, dar mi se pare absolut dezgustător. Vreau să spun, sex într-un jacuzzi... un jacuzzi *public*... e pur și simplu...

Se scutură, oripilată.

— Dumnezeu știe ce chestii or pluti acum prin apa aia. Jacuzzi-ul e folosit de *familii*, Lara Jean. Chiar acum ar putea fi înăuntru o familie cu copii.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

— N-am făcut decât să ne sărutăm. Nu înțeleg de ce ar spune cineva chestia asta.

—Ăăă... pentru că Peter spune tuturor că ați făcut-o?

Întregul corp mi se răcește. Nu este adevărat. Nu are cum să fie adevărat.

— Toți tipii îl cred un zeu pentru că a făcut-o pe micuța și drăguța Lara Jean Covey să cedeze în jacuzzi. Doar ca să știi, singurul motiv pentru care Peter a ieșit cu tine a fost ca să mă facă pe mine geloasă. Orgoliul lui nu a putut suporta faptul că l-am părăsit pentru un tip cu câțiva ani mai mare. Te-a folosit. Dacă avea să scoată din asta și niște sex fără obligații, cu atât mai bine. Dar tot la mine alerga, de fiecare dată când îl sunam. Asta pentru că mă iubește. N-o să mai iubească nicio altă o tipă așa de mult cum m-a iubit pe mine.

Orice ar vedea pe fața mea, pare s-o mulțumească, pentru că zâmbește.

— Acum că eu și Blake am terminat-o... bănuiesc c-o să se mai schimbe lucrurile, nu-i așa?

Stau acolo mută și amorțită, în timp ce ea își piaptână părul în oglindă.

— Dar nu te îngrijora. Acum că ești o târfuliță, sunt sigură că vor fi o grămadă de tipi care vor vrea să iasă cu tine. Pentru o noapte.

Dispar. Ies în trombă din baia fetelor, alerg afară din restaurant, urc în autocar și încep să plâng.

Oamenii încep să umple din nou autocarul. Pot să le simt ochii ațintiți asupra mea, așa că îmi țin capul întors spre fereastră. Îmi trec degetul peste sticla aburită. Geamul e rece, rămâne pe el o urmă udă.

Chris se strecoară lângă mine. Cu o voce scăzută, îmi spune:

— Ăăă... tocmai am auzit o trăsnaie.

— Ce-ai auzit? zic eu, plictisită. Că am făcut sex cu Peter aseară, în jacuzzi?

— O, Doamne! Da! Ești OK?

Simt cum mi se strânge pieptul. Dacă încerc să inspir adânc, o să încep din nou să plâng. Știu sigur. Închid ochii.

— Nu am făcut sex. Cine ți-a spus asta?

— Charlie.

Peter își croiește drum pe culoar. Se oprește la locurile noastre.

— Hei, de ce nu te-ai mai întors la masă? E totul OK?

Peter se uită la mine peste spătarele scaunelor, cu o privire îngrijorată.

— Toată lumea spune că am făcut sex în jacuzzi, zic eu în șoaptă.

Peter oftează.

— Lumea ar trebui să-și vadă de treburile ei.

Nu pare surprins, chiar deloc.

— Deci știi?

— Câțiva dintre băieți m-au întrebat despre asta de dimineață.

— Dar... de unde le-a putut veni ideea?

Simt cum începe să mi se facă greață. Peter ridică din umeri.

— Nu știi, poate ne-a văzut cineva. Ce mai contează? Nu e nimic adevărat.

Strâng cât pot de tare din buze. Nu pot să plâng acum pentru că, dacă încep, n-o să mă mai pot opri nici-odată. O să plâng tot drumul până acasă și o să mă vadă toată lumea, și n-aș putea suporta chestia asta. Îmi fixează privirea undeva peste umărul lui Peter.

— Nu înțeleg. De ce ești supărată pe mine?

E în continuare confuz. Oamenii încep să se îngrămădească în spatele lui. Vor să ajungă la locurile lor.

— Lumea așteaptă în spatele tău, spun eu.

— Chris, nu-mi dai mie locul tău? zice Peter.

Chris se uită la mine, iar eu clatin din cap.

— E locul meu acum, Kavinsky, spune ea.

— Haide, Lara Jean, spune Peter atingându-mă pe umăr.

Eu mă trag în spate, iar el rămâne cu gura căscată. Oamenii se uită la noi șoptind și chicotind. Peter aruncă o privire furioasă peste umăr, roșu la față. Apoi se urnește în sfârșit din loc, croindu-și drum spre scaunele din spate.

— Ești OK? întreabă Chris.

Simt cum mi se umezesc din nou ochii.

— Nu. Nu chiar.

Ea oftează.

— Nu e corect pentru o fată. Băieții nu au probleme. Sunt sigură că l-au felicitat cu toții și l-au bătut pe spate pentru că a fost așa un armăsar.

— Crezi că el le-a zis celorlalți? spun eu, trăgându-mi nasul.

— Cine știe?

O lacrimă îmi șiroiește pe obraz și Chris o șterge cu mâneca puloverului.

— Se poate să nu fi fost el. Dar nu contează, Lara Jean, deoarece, chiar dacă nu a încurajat toată vorbăria asta, mă îndoiesc că a descurajat-o. Înțelegi ce vreau să zic.

Eu scutur din cap.

— Adică, sunt sigură că a negat, dar cu un rânjet fățarnic pe față. Așa sunt tipii ca Peter. Adoră să arate ca un mascul, să fie admirați de toți ceilalți.

Apoi adaugă, cu amărăciune:

— Le pasă mai mult de reputația lor decât de a ta.

Apoi, clătinând din cap:

— Dar ce-i făcut e bun făcut. Trebuie doar să ții capul sus și să te porți ca și cum puțin îți pasă.

Dau din cap aprobator, dar tot simt cum îmi curg lacrimile.

— Îți spun, nu merită. Las-o pe Gen să-l țină pentru ea.

Chris îmi ciufulește părul.

— Ce altceva poți să faci, puștoaico?

Genevieve urcă ultima. Eu îmi îndrept rapid spina-re, îmi șterg ochii și aștept, pregătită. Dar nu se duce direct la locul ei. Se oprește mai întâi în dreptul scaunului pe care stă Betty Morgan și îi șoptește ceva la ureche. Betty icnește, se răsuțește în scaun... și se uită direct la mine.

O, Doamne!

Eu și Chris ne uităm la Genevieve cum trece de la un scaun la altul.

— Javră, răsuflă Chris.

Mă năpădesc lacrimile.

— Eu, acum, o să mă culc.

Îmi așez capul pe umărul lui Chris și plâng. Ea își ține brațul strâns în jurul meu.

Margot și Kitty mă iau de la școală. Mă întrebă cum a fost excursia, dacă am stat toată ziua pe pârția pentru copii. Încerc să fiu jovială; ba chiar inventez o poveste despre cum am coborât pe pârția de nivel mediu. Margot mă întrebă, în șoaptă:

— E totul OK?

Ezit. Margot știe întotdeauna când nu spun adevărul.

— Da. Sunt doar obosită. Am stat cu Chris de povești până noaptea târziu.

— Să tragi un pui de somn când ajungem acasă, mă sfătuieste Margot.

Telefonul îmi vibrează, iar eu mă uit spre el. Un mesaj de la Peter.

Putem să vorbim?

Îmi închid telefonul.

— Cred c-aș putea să dorm până la sfârșitul vacanței, spun eu.

Slavă Domnului că există vacanța de Crăciun. Măcar mai am zece zile înainte să fiu nevoită să mă duc din nou

la școală și să dau ochii cu toată lumea. Sau poate că n-o să mă mai duc niciodată. Poate c-o să-l conving pe tati să-mi predea acasă.

Când tati și Kitty se duc la culcare, eu și Margot începem să împachetăm cadourile în sufragerie. Pe la mijlocul operațiunii, Margot hotărăște că ar trebui să organizăm petrecerea-recital în prima zi după Crăciun. Sperasem că a uitat cu totul de mărreața ei idee, dar memoria lui Margot a fost întotdeauna ucigătoare.

— Va fi o petrecere post-Crăciun și ante-Revelion, zice ea legând o fundă pe unul dintre cadourile de la tati pentru Kitty.

— E prea din scurt, spun eu tăind cu atenție o bucată din hârtia de împachetat imprimată cu căluți de lemn.

Sunt foarte atentă pentru că vreau să păstrez o fâșie din ea pentru fundalul unei pagini din albumul pentru Margot, care e aproape gata.

— Nu va veni nimeni.

— Ba da, vor veni! N-am mai făcut o petrecere din asta de-un car de ani; de obicei veneau o mulțime de oameni.

Margot se ridică și începe să scoată cărțile vechi de gătit ale lui mami, punându-le teanc pe măsuța de cafea.

— Nu fi Grinch. Cred că e o tradiție pe care ar trebui s-o reînviem de dragul lui Kitty.

Tai o bucată din panglica verde. Poate că petrecerea asta mă va ajuta să-mi mut gândul de la unele și altele.

— Găsește preparatul ăla mediteraneean din pui pe care îl făcea mami. Cu pasta aia din miere și iaurt.

— Da! Și mai ții minte pasta de caviar? Oamenii *adoră* pasta de caviar. Trebuie să facem și asta. Ar trebui să facem saurei cu brânză sau bulgărași cu brânză?

— Bulgărași cu brânză, spun eu.

Margot e atât de entuziasmată, încât nici acum, când îmi plâng de milă, nu-i pot purta pică.

Se duce să ia un pix și o foaie de hârtie din bucătărie, și începe să noteze.

— Deci, am spus preparatul din pui, pasta de caviar, bulgărași cu brânză, puncti... putem să coacem niște fursecuri sau negrese. Vom invita toți vecinii — Josh și părinții lui, familia Shah, doamna Rothschild. Pe care dintre prietenii tăi vrei să-i inviți? Pe Chris?

Clatin din cap că nu.

— Chris își vizitează rudele din Boca Raton.

— Ce zici de Peter? Ar putea s-o aducă pe mama lui, și nu cumva are un frate mai mic?

Pot să-mi dau seama cât de tare se străduiește.

— Hai să-l lăsăm pe Peter, spun eu.

Îi apar niște cute pe frunte și își ridică privirea de la listă.

— S-a întâmplat ceva în excursia la schi?

— Nu. Nu s-a întâmplat nimic, mă grăbesc eu să-i răspund.

— Atunci, de ce nu? Mi-ar plăcea să-l cunosc mai bine, Lara Jean.

— Cred că și el o să fie plecat din oraș, parcă așa zicea.

Îmi dau seama că Margot nu mă crede, dar nu mai insistă.

Trimite invitațiile în aceeași seară și primește pe loc cinci de da. În secțiunea de comentarii, mătușa D. (nu mătușa noastră adevărată, dar una dintre cele mai bune prietene ale lui mami) scrie: *Margot, abia aștept să vă aud pe tine și pe tatăl tău cântând Baby, It's Cold Outside!*. O altă tradiție a petrecerii-recital. Tati și Margot cântă *Baby, It's Cold Outside!*, iar mie îmi revine întotdeauna rolul să cânt

Santa Baby. Obişnuiam să o fac stând întinsă pe pian, cu pantofii cu toc înalt ai mamei și cu gulerul bunicii din blană de vulpe. Nu și anul ăsta. În niciun caz.

A doua zi, când Margot îmi zice să merg cu ea și cu Kitty ca să împărțim coșurile cu fursecuri vecinilor, îi zic că sunt obosită și să mă scutească. Urc la mine în cameră ca să fac ultimele retușuri la albumul pentru Margot, ascult doar melodiile lente din *Dirty Dancing* și îmi verific întruna telefonul, ca să văd dacă Peter mi-a mai dat vreun mesaj. El n-a dat, dar Josh a făcut-o.

Am auzit ce s-a întâmplat. Ești OK?

Deci până și Josh știe? Nici măcar nu este în anul nostru. Știe toată școala?

Îi răspund: *Nu e adevărat*, iar el îmi scrie: *Nu-i nevoie să-mi spui, nu am crezut nicio clipă*, ceea ce aproape că mă face să izbucnesc în plâns.

Josh și Margot au ieșit de câteva ori împreună de când ea a venit acasă, dar nu s-au dus în excursia aceea la DC de care zicea el. Probabil că cel mai bine ar fi să-mi văd de treabă și să scot din album pagina cu Josh-și-Margot.

Rămân trează până târziu, în caz că Peter mai dă un mesaj. Îmi spun că, dacă mă sună sau îmi trimite un mesaj în noaptea asta, voi ști că și el se gândește la mine și poate îl voi ierta. Dar nu sună și nici nu-mi scrie.

Pe la trei dimineața, arunc bilețelele de la Peter. Șterg poza cu el din telefon; îi șterg și numărul. Mă gândesc că, dacă îl voi șterge cu totul, va fi ca și cum nimic din toate astea nu s-a întâmplat și nu mă va mai durea sufletul atât de tare.

În dimineața de Crăciun, Kitty trezește pe toată lumea cât afară e încă întuneric, asta fiind tradiția ei, iar tati face gofre, tradiția lui. Singurul moment când mâncăm gofre este de Crăciun, pentru că, în rest, cu toții suntem de acord că e prea mult deranj să te lupți cu aparatul de gofre, să-l speli, apoi să-l pui la loc pe raftul de sus al dulapului, unde îl ținem. Și, oricum, gofrele devin o chestie mai specială în acest fel.

Deschidem cadourile pe rând, ca să dureze mai mult. Eu îi dau lui Margot eșarfa și albumul, pe care le adoră. Studiază cu atenție fiecare pagină, exclamând la vederea colajelor, minunându-se de alegerea fonturilor și a ornamentelor.

— E cadoul perfect, zice ea strângându-l la piept.

Simt că toată tensiunea și resentimentele dintre noi se evaporă în neant. Cadoul lui Margot pentru mine e un pulover roz de cașmir, din Scoția. Îl trag pe mine, peste cămașa de noapte, și e incredibil de fin și mângâios.

Cadoul lui Margot pentru Kitty este un set de pictură, cu vopseluri în ulei, acuarele și markere speciale, care o face pe Kitty să guite ca un porcușor. În schimb,

Kitty îi dă niște șosete cu maimuțe pe ele. Eu îi dau lui Kitty un coș nou pentru bicicleta ei și ferma de furnici pe care a cerut-o acum câteva luni, iar Kitty îmi dă o carte despre tricotat.

— Ca să devii mai pricepută, spune ea.

Toate trei am contribuit la cadoul lui tati — un pullover gros cu model scandinav, care îl face să arate ca un pescar la copcă. Îi e puțin cam mare, dar tati insistă că așa îi place. El îi dă lui Margot un e-reader de ultimă generație, lui Kitty o cască de protecție cu numele ei pe ea — Katherine, nu Kitty —, iar mie un cupon-cadou la Linden & White.

— Am vrut să-ți iau lăntișorul ăla cu lacăt, la care te uitai mereu, dar nu mai era, spune el. Pun pariu însă că vei găsi ceva care să-ți placă la fel de mult.

Sar și îl iau în brațe. Simt că mai am puțin și-mi dau lacrimile.

Moșul, cunoscut și ca tati, aduce cadouri aiurite, precum saci de cărbuni sau pistoale cu apă umplute cu cerneală care se șterge, dar și lucruri practice, precum șosete lungi de sport, toner pentru imprimantă și pixurile mele preferate — bănuiesc că și Moș Crăciun își face cumpărăturile la Costco.

Când terminăm cu deschiderea cadourilor, Kitty e dezamăgită că nu a primit niciun cățel — i se vede pe chip asta —, dar nu spune nimic. O trag spre mine și o îmbrățișez.

— Ziua ta e peste o lună, în orice caz, îi șoptesc eu.

Ea încuviințează din cap.

Tati se duce să vadă dacă s-a încălzit forma pentru gofre, iar în acel moment se aude soneria.

— Kitty, poți să răspunzi tu? strigă el din bucătărie.

Kitty se duce la ușă, iar peste câteva secunde o auzim țipând. Eu și Margot sărim în picioare și dăm fuga la ea, iar acolo, pe preșul din fața ușii, vedem un coș cu un cățel de culoarea biscuiților cu o panglică în jurul gâtului. Toate trei începem să țopăim, chirăind de bucurie.

Kitty pescuiește cățelul din coș și fuge cu el în sufragerie, unde tati o așteaptă cu un zâmbet larg pe buze.

— Tati, tati, tati! chițăie ea. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!

Aflăm de la el că a luat cățelul acum două seri, de la adăpostul de animale, iar vecina noastră, doamna Rothschild, l-a ținut ascuns la ea în casă. Apropo, e băiat — ne dăm seama destul de repede de treaba asta, de vreme ce face pipi prin toată bucătăria. E o corcitură de wheaten terrier, ceea ce Kitty declară că e mult mai bine decât un akita sau un ciobănesc german.

— Mereu am vrut un câine lățos, spun eu, luându-l în brațe și lipindu-mi obrazul de el.

— Ce nume ar trebui să-i punem? întrebă Margot.

Ne uităm cu toții la Kitty, care își mușcă, gânditoare, buza de jos.

— Nu știu, spune ea.

— Ce zici de Sandy? sugerez eu.

Kitty zâmbește disprețuitor.

— Nu-i original.

— Ce zici de François? spun eu atunci. Îl putem striga Frankie, ca să fie mai scurt.

— Nu, mersi, spune Kitty.

Apoi își înclină capul într-o parte și zice:

— Ce spui de Jamie?

— Jamie, repetă tata. Îmi place.

Margot încuviințează din cap.

— Sună bine.

— Care e numele lui întreg? întreb eu, așezându-mă pe podea.

Kitty răspunde prompt:

— Jamie Fox-Pickle, dar îl strigăm așa doar când face boacăne.

Apoi bate din palme și gângurește:

— Vino încoace, Jamie!

El aleargă grăbit până la ea, dând din coadă ca un nebun. N-am văzut-o niciodată atât de fericită sau de răbdătoare. Își petrece toată ziua de Crăciun învățându-l trucuri și scoțându-l afară ca să facă pipi. Strălucirea din ochi nu-i dispare nicio clipă. Aș vrea și eu să fiu mică din nou, și totul să poată fi rezolvat cu un cățeluș în ziua de Crăciun.

Îmi verific telefonul doar o dată, ca să văd dacă a sunat Peter. Și nu a făcut-o.

În dimineața zilei cu petrecerea, cobor din camera mea după ora zece, când ceilalți sunt deja în toiul pregătirilor. Margot este bucătarul-șef, iar tati e subalternul ei. L-a pus să taie ceapă și țelină și să spele toate ceștile.

— Lara Jean, zice ea, tu cureți baia de la parter, dai cu mopul peste tot și faci ordine. Kitty, tu supraveghezi decorarea.

— Putem măcar să mâncăm niște cereale înainte? întreb eu.

— Da, dar grăbiți-vă, spune ea, apoi se întoarce la porționarea aluatului pentru fursecuri.

Îi șoptesc lui Kitty:

— Eu nici măcar n-am vrut să dăm petrecerea asta, și acum mă pune să frec toaleta. De ce primești tu sarcina cea mai plăcută?

— Pentru că sunt cea mai mică, spune Kitty cățărându-se pe un taburet de la bufetul unde mâncăm micul dejun.

Margot se întoarce și spune:

— Alo, toaleta trebuia oricum spălată! În plus, o să și merite. Nu am făcut o petrecere-recital de atâta timp.

Pe urmă bagă o tavă cu fursecuri în cuptor.

— Tati, va trebui în curând să dau o fugă până la magazin. Am rămas fără frișcă și avem nevoie de o pungă mai mare pentru gheață.

— Am înțeles, căpitane, spune tata.

Singurul dintre noi pe care Margot nu îl pune la treabă e Jamie Fox-Pickle, care trage un pui de somn sub bradul de Crăciun.

Port un papion cadrilat, roșu cu verde, o cămașă albă și o fustă cu model scoțian. Am citit pe un blog de modă că se poartă combinațiile de țesături în carouri. Mă duc în camera lui Kitty și o implor să-mi facă o împletitură în formă de coroană, iar ea își țuguie buzele și spune:

— Asta nu e prea sexy.

Mă încrunt.

— Pardon? Nu încercam să arăt sexy. Încercam să arăt ca de sărbătoare.

— Păi... arăți de parcă ești o chelneriță scoțiană sau poate o barmaniță la un bar din Brooklyn.

— Ce știi tu despre barmanițele din Brooklyn, Katherine? vreau eu să știu.

Ea îmi aruncă o privire disprețuitoare.

— Mare chestie, mă uit la HBO.

Hmm. Poate că ar trebui să punem controlul parental la televizor.

Kitty se duce la dulap și-mi scoate de acolo rochia roșie tricotată. E fără umeri și are partea de jos înfoiată.

— Pune-ți asta. Aduce un pic a Crăciun și, oricum, merge mai bine decât costumul ăsta de elf.

— Bine, dar îmi agăț pe ea broșa cu acadea.

— Bine, poți să porți broșa. Dar lasă-ți părul desfăcut. Fără împletituri.

Îmi iau cea mai tristă și îmbufnată figură cu putință, însă Kitty clatină din cap.

— O să-ți ondulez vârfurile ca să ai un pic de volum, dar fără niciun fel de împletituri.

Bag în priză ondulatorul și mă așez pe podea cu Jamie în poală, iar Kitty stă pe pat și îmi împarte părul în şuvițe. Apoi le înfășoară în jurul cilindrului ca o adevărată profesionistă.

— A răspuns Josh cu *da* invitației la petrecere? mă întreabă ea.

— Nu sunt sigură, spun eu.

— Dar Peter?

— El nu vine, spun eu.

— De ce nu?

— Pur și simplu nu poate, îi spun.

Margot cântă la pian *Blue Christmas*, iar fostul nostru profesor de muzică, domnul Choi, stă lângă ea și o acompaniază. În celălalt capăt al salonului, tati se laudă cu un cactus nou în fața familiei Shah, iar Kitty, Josh și mai mulți copii mici încearcă să-l învețe pe Jamie să stea.

Eu sorb din punciu cu afine și ghimbir și vorbesc cu mătușa D. despre divorțul ei, când iată că apare Peter Kavinsky, cu un pulover verde și o cămașă pe dedesubt, ținând în mâini o cutie de fursecuri, din tablă, cu decorațiuni de Crăciun. Aproape că mă înec cu punciu.

Kitty îl vede în același timp ca și mine.

— Ai venit! strigă ea.

Fuge să-l îmbrățișeze, iar el pune jos cutia de fursecuri, o ridică pe Kitty și o învârte prin aer. Apoi o lasă

jos din brațe, iar ea îl ia de mână și îl conduce la masa cu gustări, unde eu îmi fac de lucru tot aranjând niște prăjituri pe o farfurie.

— Uite ce-a adus Peter, spune ea împingându-l în față.

El îmi dă cutia de fursecuri.

— Uite. Fursecuri cu fructe zaharisite pe care le-a făcut mama.

— Ce cauți aici? șoptesc eu acuzator.

— Puștoaica m-a invitat.

Arată din cap înspre Kitty, care a fugit, bineînțeles, înapoi la cățel. Josh se ridică acum în picioare, uitându-se la noi încruntat.

— Trebuie să vorbim, zice Peter.

Deci acum vrea să vorbim. Păi, prea târziu.

— Nu avem despre ce să vorbim.

Peter mă apucă de braț, iar eu încerc să-i dau mâna la o parte, dar nu îmi dă drumul. Mă conduce în bucătărie.

— Vreau să-i inventezi o scuză lui Kitty și să pleci, spun eu. Și poți să-ți iei și fursecurile cu tine.

— Mai întâi spune-mi de ce ești atât de furioasă pe mine.

— Uite așa! izbucnesc eu. Toată lumea spune că am făcut sex cu tine în jacuzzi și că sunt o stricată, iar ție nici nu-ți pasă!

— Le-am spus băieților că nu am făcut-o!

— Chiar le-ai spus? Le-ai spus că n-am făcut decât să ne sărutăm și că asta e tot ce am făcut vreodată noi doi?

Peter ezită, iar eu continui.

— Sau ai spus „Băieți, n-am făcut sex în jacuzzi“, după care ai făcut de câteva ori cu ochiul și v-ați dat câteva ghionturi?

— Ai putea să ai ceva mai multă încredere în mine, Covey.

— Ești un mare ticălos, Kavinsky.

Mă întorc cu spatele la el. În cadrul ușii e Josh, țintuindu-l cu privirea pe Peter.

— E vina ta că lumea spune porcăriile astea despre Lara Jean, zice Josh.

Apoi adaugă, clătinând dezgustat din cap.

— Ea n-ar face asta niciodată.

— Vorbește mai încet, șoptesc eu uitându-mă în toate părțile.

Nu-mi vine să cred că toată povestea asta se întâmplă tocmai acum. La o petrecere-recital, când toată lumea pe care am cunoscut-o în viața mea e adunată în camera de-alături.

Maxilarul lui Peter zvâcnește.

— Asta e o conversație privată, Josh, între mine și iubita mea. De ce nu te duci tu să joci *World of Warcraft* sau ceva de genu'. Sau poate că e un maraton *Stăpânul inelelor* la televizor.

— Du-te naibii, Kavinsky, spune Josh.

Eu icnesc. El îmi spune:

— Lara Jean, exact de chestia asta am încercat să te protejiez. Nu e destul de bun pentru tine. Nu face decât să te tragă în jos.

— Treci peste asta! zice Peter încordat ca un arc. Nu vezi că nu te mai place? S-a terminat. Uită și mergi mai departe.

— Habar n-ai despre ce vorbești, spune Josh.

— Cum zici tu, omule. Mi-a spus că ai încercat s-o săruți. Mai încearcă asta o dată și o să te bat de n-o să mai știi de tine.

Josh scoate un hohot scurt de râs.

— Dă-i drumul.

Peter o pornește hotărât spre Josh. Panica mă sufocă.

— Oprește-te! zic eu prinzându-l de braț pe Peter și trăgându-l înapoi.

Atunci o văd pe Margot. Stă la câțiva pași în spatele lui Josh, cu mâna în dreptul gurii. Muzica pianului s-a oprit, planeta întregă s-a oprit din învârtit, pentru că Margot a auzit totul.

— Nu-i adevărat, așa-i? Te rog, spune-mi că nu-i adevărat.

Deschid gura și o închid la loc. Nu am nimic de spus, pentru că ea deja știe. Margot, cea care mă cunoaște atât de bine.

— Cum ai putut? întreabă ea, iar vocea îi tremură.

Durerea din ochii ei mă face să vreau să mor. Nu i-am mai văzut niciodată privirea aceea.

— Margot, începe Josh, dar ea clatină din cap și dă un pas înapoi.

— Ieși, spune ea cu o voce spartă.

Apoi se uită la mine.

— Tu ești sora mea. Ești persoana în care am avut cea mai mare încredere.

— Gogo, așteaptă...

Dar a plecat deja. O aud fugind în sus pe scări. Aud ușa ei închizându-se, fără să se trântască. Apoi izbucnesc în lacrimi.

— Îmi pare rău, îmi zice Josh.

Și adaugă, sumbru:

— E numai vina mea.

Apoi, iese pe ușa din spate.

Peter se apropie și încearcă să mă prindă cu brațul pe după umeri, dar îl opresc.

— Poți să... poți doar să pleci?

Durerea și surprinderea îi sunt întipărite pe față.

— Sigur, pot să plec, spune el și iese din bucătărie.

Mă duc la baia de alături, mă așez pe capacul toaletei și plâng. Cineva bate la ușă, iar eu mă opresc din plâns și strig:

— Imediat!

Vocea doamnei Shah spune un „scuze, dragă“, și îi aud tocurile țâcănind tot mai departe.

Apoi, mă ridic și îmi dau cu apă rece pe față. Ochii mei sunt încă roșii și umflați. Stropesc cu apă un capăt de prosop și îmi tamponez cu el fața. Mama îmi făcea așa când eram bolnavă. Îmi punea pe frunte o cârpă udă, rece ca gheața, iar când se încălzea, o înlocuia cu alta proaspătă.

Când mă întorc la petrecere, domnul Choi stă la pian cântând *Have Yourself A Merry Little Christmas*, iar doamna Rothschild l-a încolțit pe tata pe canapea. Ea dă pe gât un pahar de șampanie, iar el are o privire ușor speriată. Imediat ce mă vede, tata sare în picioare și vine la mine.

— O, slavă Domnului, zice el. Unde e Gogo? Nu ne-am făcut încă numărul.

— Nu se simte bine, spun eu.

— Hmm. O să trec pe la ea.

— Cred că vrea să fie lăsată singură.

Lui tati i se încrețește fruntea.

— S-a certat cu Josh? Tocmai l-am văzut plecând.

Înghit în sec.

— Poate. O să mă duc să vorbesc cu ea.

El mă bate ușor pe umăr.

— Drăguța de tine, ești o soră bună.

Zâmbesc chinuit.

— Mersi, tati.

Mă duc sus, dar ușa de la dormitorul lui Margot este încuiată. Stau în dreptul ei și întreb:

— Pot să intru?

Niciun răspuns.

— Te rog, Margot. Te rog, doar lasă-mă să-ți explic...

Tot nimic.

— Îmi pare rău, Margot, îmi pare nespus de rău. Te rog, vorbește cu mine.

Mă așez în dreptul ușii mele și încep să plâng. Sora mea mai mare știe cel mai bine cum să mă rănească. Ne-răspunzându-mi, ignorându-mă — asta e cea mai grea pedeapsă pentru mine.

Înainte să moară mami, eu și Margot eram ca soarele și pisica. Ne băteam mai tot timpul, de cele mai multe ori pentru că eu stricam ceva de-al ei — vreun joc, vreo jucărie.

Margot a avut o păpușă pe care o adora, numită Rochelle. Rochelle avea părul castaniu și mătăsos, și purta ochelari ca Margot. Mami și tati i-au dat-o de ziua ei, când a împlinit șapte ani. Rochelle a fost singura păpușă a lui Margot. A iubit-o la nebunie. Îmi aduc aminte cum o imploram să mă lase și pe mine s-o țin în brațe, măcar o secundă, iar ea spunea întotdeauna nu. La un moment dat, am răcit și nu m-am dus la școală. Atunci m-am furișat la Margot în cameră, am luat-o pe Rochelle și m-am jucat cu ea toată după-amiaza, prefăcându-mă că eu și Rochelle eram cele mai bune prietene. Mi-a intrat în cap că, de fapt, fața lui Rochelle era cam simplă; ar fi arătat mai bine dată cu ruj. Apoi mi-am zis că i-aș face o favoare lui Margot dacă aș face-o pe Rochelle mai frumoasă. Am scos unul dintre rujurile lui mami din dulăpiorul din baie și i-am dat cu el pe buze. Am știut imediat că a fost o greșeală. Îi dădusem pe lângă conturul

buzelor, și arăta ca un clown, nu sofisticată. Așa că am încercat să șterg rujul cu niște pastă de dinți, dar asta n-a făcut-o decât să arate de parcă ar fi avut bube la gură. Am ascuns-o sub păturile mele, până a venit Margot acasă. Când a văzut în ce hal era Rochelle, a început să urle.

După moartea lui mami, a trebuit să ne regrupăm cu toții. Toată lumea avea roluri noi. Eu și Margot nu mai eram adversare, fiindcă amândouă am înțeles că trebuia să avem acum grijă de Kitty.

„Aveți grijă de sora voastră“, spunea mami mereu. Când trăia ea, o făceam fără mare tragere de inimă. După ce a murit, am făcut-o pentru că voiam noi.

Zilele trec una după alta, și tot nimic. Margot se uită prin mine. Vorbește cu mine doar când este neapărat nevoie. Kitty ne privește cu niște ochi îngrijorați. Tati e confuz și întreabă ce se întâmplă cu noi, dar nu așteaptă să primească un răspuns.

Între noi două este acum un zid, și o simt cum se îndepărtează tot mai mult de mine. E normal ca surorile să se certe și să se împace, pentru că sunt surori, iar surorile găsesc întotdeauna drumul înapoi una spre cealaltă. Mi-e teamă însă că noi n-o vom mai face.

Dincolo de fereastra mea, ninge cu fulgi mari, ca de vată. Întreaga peluză începe să arate ca un câmp de vată. Sper să ningă toată ziua și toată noaptea. Sper să fie viscol.

Se aude o bătaie în ușă. Ridic capul din pernă.

— Intră.

Tata intră și se așază la biroul meu.

— Deci, spune el scărpinându-și bărbia, așa cum face de obicei când e stânjenit. Trebuie să vorbim.

Mi se strânge stomacul. Mă ridic în capul oaselor și-mi prind brațele în jurul genunchilor.

— Ți-a spus Margot?

Tata își drege vocea.

— Da.

Nici nu pot să mă uit la el.

— E ciudat. Nu a trebuit niciodată să fac asta cu Margot, deci...

Își drege vocea din nou.

— Ai crede că mă pricep mai bine la asta, având în vedere că lucrez în domeniul sănătății. O să spun doar că eu cred că ești prea mică să faci sex, Lara Jean. Nu cred că ești pregătită încă.

Sună de parcă mai are un pic și izbucnește în plâns.

— Te-a... te-a presat Peter în vreun fel?

Simt cum îmi năvălește sângele în obraji.

— Tati, nu am făcut sex!

El face un semn din cap, dar nu mi se pare că mă crede.

— Sunt tatăl tău, așa că normal că aș prefera să aștepți până ai cincizeci de ani, dar...

Își drege iarăși vocea.

— Vreau să fii în siguranță. Am făcut o programare luni la doctorul Hudecz.

— Nu am nevoie de nicio programare, pentru că nu am nimic! zic eu izbucnind în plâns. Nu am făcut sex! Nici în jacuzzi, nici altundeva. Cineva a inventat toată chestia. Trebuie să mă crezi.

Tata are o figură îndurerată.

— Lara Jean, știu că ți-e mult mai greu să vorbești despre asta cu tatăl tău, decât cu mami. Mi-aș fi dorit ca ea să fie aici, ca să te îndrume.

— Și eu mi-aș fi dorit, pentru că ea m-ar fi crezut.

Lacrimile mi se scurg pe obraji. E destul de dureros ca străinii să creadă ce e mai rău despre mine, dar nu mi-am închipuit niciodată că tatăl și sora mea ar putea crede una ca asta.

— Îmi pare rău.

Tata își încolăcește brațul în jurul meu.

— Îmi pare rău. Te cred. Dacă îmi spui că nu faci sex, nu faci sex. Pur și simplu nu vreau să te maturizezi prea repede. Când mă uit la tine, te văd micuță precum Kitty. Tu ești fetița mea, Lara Jean.

Eu mă încovoi, lipită de tata. Nu e niciun loc mai sigur ca în brațele lui tati.

— Totul e un dezastru. Tu nu mai ai încredere în mine; eu și Peter ne-am despărțit; Margot mă urăște.

— Am încredere în tine. Normal că am încredere în tine. Și normal că tu și Margot o să vă împăcați, ca întotdeauna. Era doar îngrijorată pentru tine; de asta a venit la mine.

Nu, nu de asta. A făcut-o din dușmănie. E vina ei că tati a crezut, chiar și pentru o secundă, chestia aia despre mine.

Tati îmi ridică bărbia și îmi șterge lacrimile de pe față.

— Trebuie să-ți placă mult de Peter, nu-i așa?

— Nu, suspin eu. Poate, nu știu.

Tata îmi dă părul după urechi.

— O să se rezolve toate.

Există un gen anume de ceartă pe care îl poți avea doar cu sora ta. E genul acela în care spui lucruri pe care nu mai poți să le retragi. Le spui pentru că nu poți să te abții, pentru că ești atât de nervoasă, încât îți ies pe gură și pe ochi; ești atât de furioasă, încât nici nu mai vezi bine. Tot ce vezi e sânge.

Imediat ce pleacă tati și îl aud că se duce în camera lui și se pregătește de culcare, dau buzna în camera lui Margot, fără să mai bat la ușă. Margot stă la birou, cu laptopul în față. Ridică surprinsă privirea. Ștergându-mă la ochi, îi spun:

— Poți să fii cât vrei tu de supărată pe mine, dar n-ai niciun drept să te duci la tati pe la spatele meu.

— Nu am făcut-o ca răzbunare, zice ea, cu o voce subțire ca o coardă de pian. Am făcut-o pentru că, în mod evident, habar n-ai ce faci, iar dacă nu ești atentă, vei ajunge doar o statistică tristă despre adolescenți.

Apoi adaugă, rece, ca și cum ar vorbi cu o străină:

— Te-ai schimbat, Lara Jean. Chiar nu mai știi cine ești cu adevărat.

— Nu, cu siguranță nu mă mai cunoști, dacă tu crezi, fie și o secundă, că am făcut sex într-o excursie cu școala! Într-un jacuzzi! În văzul oricui s-ar fi nimerit să treacă pe acolo! Se vede că nu mă cunoști deloc!

Apoi dau pe față cartea pe care o păstram împotriva ei:

— Dacă tu ai făcut sex cu Josh, asta nu înseamnă că și eu trebuie să fac sex cu Peter.

Margot își ține respirația.

— *Vorbește mai încet.*

Mă simt fericită că am rănit-o și eu. Țip:

— Acum că tati e deja dezamăgit de mine, nu poate să fie dezamăgit și de tine, nu?

Îi întorc spatele și o pornesc spre camera mea, dar Margot sare de pe scaun și vine după mine.

— Întoarce-te imediat! strigă ea.

— Nu!

Încerc să-i închid ușa în nas, însă ea o blochează cu piciorul.

— Ieși de-acolo! zice ea.

Îmi proptesc piciorul în ușă, dar Margot e mai puternică decât mine. Se împinge înăuntru și încuie ușa după ea.

Înaintează spre mine, iar eu mă retrag din fața ei. Are o licărire amenințătoare în ochi. Acum ea este cea îndreptățită. Pot să simt cum încep să mă micșorez, să dispar.

— De unde ai știut că eu și Josh am făcut sex, Lara Jean? Ți-a spus el asta, în timp ce umblați cu ascunzișuri față de mine?

— Nu ne-am ascuns niciodată de tine! Nu a fost așa.

— Atunci cum a fost? vrea ea să știe.

Mie îmi scapă un suspin.

— Eu l-am plăcut prima. L-am plăcut toată vara aia dinaintea de clasa a noua. Am crezut... am crezut că și lui îi place de mine. Dar apoi, ai spus într-o zi că ieși cu el, așa că pur și simplu m-am abținut. I-am scris o scrisoare de adio.

Fața lui Margot se schimonosește într-un surâs disprețuitor.

— Chiar te aștepti să-mi pară rău pentru tine acum?

— Nu. Doar încerc să explic ce s-a întâmplat. Nu l-am mai plăcut, jur că nu. Nu m-am mai gândit la el în felul ăla, dar apoi, după ce ai plecat, mi-am dat seama că, în adâncul inimii, încă mai simțeam ceva pentru el. Apoi scrisoarea mi-a fost expediată și Josh a aflat, așa că am început să mă prefac că ies cu Peter...

Ea clatină din cap.

— Gata, oprește-te. Nu vreau să mai aud nimic. Nici măcar nu știu despre ce vorbești acum.

— Eu și Josh ne-am sărutat o singură dată. O dată. Și a fost o greșeală enormă, iar eu n-am vrut s-o mai repet! Tu ești cea pe care o iubește, nu eu.

— De ce-aș mai crede ceva din ce-mi spui acum? zice ea.

— Pentru că ăsta-i adevărul, spun eu.

Apoi, tremurând, adaug:

— Nici nu-ți imaginezi ce putere ai asupra mea. Cât contează părerea ta pentru mine. Cât de mult te admir.

Fața lui Margot se strânge ca un pumn; abia își reține lacrimile.

— Știi ce-mi spunea mami mereu?

Își ridică mai mult bărbia.

— „Ai grijă de surorile tale.“ Așa că asta am făcut. Mereu am încercat să vă pun pe tine și pe Kitty pe primul loc. Ai idee cât de greu mi-a fost să fiu atât de departe de voi? Cât de singură m-am simțit? Tot ce voiam era să mă întorc acasă, dar n-am putut, pentru că trebuia să fiu puternică. Trebuie să fiu — se chinuie să ia o gură de aer — exemplul de urmat. Nu pot să fiu slabă. Trebuie să vă arăt cum să fiți curajoase. Pentru că... pentru că mami nu e aici ca s-o facă.

Simt cum mi se rostogolesc lacrimi pe obraji.

— Știu. Nu trebuie să-mi spui, Gogo. Știu câte faci pentru noi.

— Dar apoi am plecat, și a părut că n-aveți atât de multă nevoie de mine pe cât credeam.

Vocea i se îneacă.

— Erați bine fără mine.

— Doar pentru că tu m-ai învățat totul, plâng eu.

Fața lui Margot se descompune de durere.

— Îmi pare rău, mă tângui eu. Îmi pare atât de rău.

— Aveam *nevoie* de tine, Lara Jean.

Ea face un pas înspre mine, eu fac unul spre ea, și cădem una în brațele celeilalte, plângând, iar ușurarea pe care o simt e fără margini. Suntem surori și nu există nimic din ce ar putea ea spune sau face care să schimbe asta.

Tati bate la ușă.

— Fetelor? E totul OK acolo?

Noi ne uităm una la cealaltă și spunem în același timp:

— Suntem bine, tati!

E ajunul Anului Nou. Ajunul Anului Nou a fost întotdeauna pentru noi o sărbătoare petrecută acasă. Facem popcorn și bem cidru acidulat, iar la miezul nopții ieșim în curtea din spate și aprindem artificii.

Câțiva dintre prietenii lui Margot din liceu dau o petrecere la o cabană, la munte, iar ea a spus că nu se va duce, că ar prefera să stea cu noi, dar eu și Kitty am convins-o. Speranța mea e că se va duce și Josh, și cine știe ce se va întâmpla. La urma urmelor, e ajunul Anului Nou. E noaptea noilor începuturi.

Pe tati îl trimitem la o petrecere pe care o dă cineva de la spital. Kitty i-a călcat cămașa preferată, eu i-am ales cravata și l-am dat afară pe ușă. Cred că bunica are dreptate; nu e bine să fii singur.

— De ce ești tot tristă? mă întreabă Kitty în timp ce răstorn popcornul într-un bol, pentru noi două.

Suntem în bucătărie; ea stă pe un taburet la bufetul unde mâncăm micul dejun, cu picioarele atârând în aer. Cățelușul e încolăcit ca un miriapod sub taburetul ei și se uită la Kitty cu ochi plini de speranță.

— Tu și Margot v-ați împăcat. Ce motiv ai să fii tristă?

Sunt pe punctul de a nega că sunt tristă, apoi doar oftez și spun:

— Nu știu.

Kitty ia un pumn de floricele și scapă câteva pe podea, pe care Jamie le înhață imediat.

— Cum să nu știi?

— Pentru că, uneori, pur și simplu te simți trist și nu poți să explici.

Kitty își înclină capul într-o parte.

— SPM²⁸?

Număr zilele de la ultima mea menstruație.

— Nu, nu e SPM. Dacă o fată e tristă, asta nu înseamnă neapărat că are vreo legătură cu SPM.

— Atunci, de ce? insistă ea.

— Nu știu! Poate îmi e dor de cineva.

— Îți e dor de Peter? Sau de Josh?

Ezit.

— De Peter.

În ciuda a tot ce s-a întâmplat, Peter.

— Atunci, sună-l.

— Nu pot.

— De ce?

Nu știu cum să-i răspund. Totul e atât de jenant, și vreau să fiu cineva la care ea ar putea să se uite cu admirație. Dar ea așteaptă, cu mica ei frunte încrețită, și știu că trebuie să-i spun adevărul.

— Kitty, totul a fost o prefăcătorie. Toată chestia. Nu am fost niciodată împreună cu adevărat. Nu m-a plăcut niciodată cu adevărat.

Kitty se încruntă.

²⁸ Sindrom premenstrual.

— Cum adică, a fost totul o prefăcătorie?

— Totul a început cu scrisorile alea, spun eu oftând. Mai ții minte când dispăruse cutia mea cu pălării?

Kitty aprobă.

— Înăuntru țineam niște scrisori, scrisorile pe care le-am scris băieților pe care i-am iubit. Trebuiau să fie personale, nu trebuiau trimise niciodată, dar cineva a făcut-o și totul s-a transformat într-un dezastru. Josh a primit una, Peter a primit una, și mă simțeam atât de umilită... Eu și Peter am decis să ne prefacem că ieșim împreună, pentru ca el să-și facă geloasă fosta prietenă, iar eu să-mi salvez reputația în fața lui Josh, dar toată chestia a scăpat pur și simplu de sub control.

Kitty își mușcă buza, cu nervozitate.

— Lara Jean... dacă îți spun ceva, îmi promiți că n-o să te înfurii?

— Ce? Spune-mi.

— Promite-mi mai întâi.

— OK, promit că n-o să mă enervez.

Mă trec fiori pe șira spinării. Kitty spune în grabă:

— Eu sunt cea care a trimis scrisorile.

— Poftim?! țiș eu.

— Ai promis că n-o să te înfurii!

— Poftim?! țiș eu din nou, dar mai încet. Kitty, cum ai putut să-mi faci una ca asta?

Ea își lasă capul în jos.

— Pentru că eram supărată pe tine. Mă tot tachinai pentru că-mi plăcea de Josh; ai spus că voiam să-mi numesc câinele după el. Eram foarte furioasă pe tine. Așa că într-o noapte, când dormeai... m-am strecurat în camera ta, ți-am furat cutia cu pălării și ți-am citit toate scrisorile, apoi le-am trimis. Mi-a părut rău imediat, dar era prea târziu.

— De unde ai aflat de scrisorile mele?! urlu eu.

Ea mă privește cu coada ochiului.

— Uneori îți umblu prin lucruri, când nu ești acasă.

Mă pregătesc să mai țip un pic la ea, dar apoi îmi aduc aminte cum am citit eu scrisoarea lui Margot de la Josh și îmi mușc limba. Spun, cât pot de calmă:

— Ai idee măcar câte probleme mi-ai făcut? Cum poți să simți atâta ură împotriva mea?

— Îmi pare rău, șoptește ea.

Lacrimi mari i se adună în colțurile ochilor, iar una cade pe podea ca o picătură de ploaie.

Vreau s-o iau în brațe, s-o alin, dar încă sunt foarte supărată.

— E în regulă, spun eu cu o voce care spune exact opusul a ceea ce înseamnă „în regulă“.

Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ea n-ar fi trimis scrisorile acelea.

Kitty sare în picioare și o ia la fugă pe scări; probabil că se duce în camera ei, ca să plângă singură. Știu ce-ar trebui să fac. Ar trebui să mă duc s-o liniștesc, s-o iert cu adevărat. Este rândul meu să fiu exemplul de urmat. Să fiu admirabila soră mai mare.

Sunt gata să mă duc sus, când uite-o că se întoarce în bucătărie alergând. Ține cutia mea de pălării în brațe.

Când eram doar eu și Margot, mama obișnuia să cumpere orice lucru în două exemplare, albastru pentru Margot și roz pentru mine. Aceeași păturică, animal de pluș și coșuleț de Paște, în două culori diferite. Totul trebuia să fie egal, trebuia să avem exact același număr de felii de morcov, de cartofi prăjiți, de bile colorate sau de gume de șters în formă de prăjiturile. Numai că eu îmi pierdeam întotdeauna gumele sau îmi mâncam prea repede feliile de morcov, apoi mă rugam să primesc măcar una din cele ale lui Margot. Uneori, mami o făcea să împartă cu mine, ceea ce realizam chiar și atunci când nu era corect — Margot nu trebuia penalizată pentru că își mânca prea încet gustarea sau că știa pe unde-și pune gumele de șters. După ce s-a născut Kitty, mami a încercat să ia lucrurile în albastru, roz și galben, dar e mult mai greu să găsești un obiect în trei culori diferite. În plus, între Kitty și noi era o diferență de vârstă destul de mare, încât noi să nu vrem același tip de jucării ca ea.

Cutia turcoaz de pălării e foarte posibil să fie singurul cadou de la mami pe care l-am primit doar eu. Nu trebuia s-o împart cu nimeni; era numai și numai a mea.

Când am deschis-o, mă așteptam să găsesc înăuntru o pălărie de catifea, sau poate una de pai, sau poate o beretă — dar cutia era goală.

— E pentru lucruri speciale, a spus ea. Poți să-ți pui acolo cele mai prețioase, mai dragi și mai secrete lucruri.

— Cum ar fi? am spus eu.

— Orice încape înăuntru. Orice vrei să păstrezi doar pentru tine...

Micuța bărbie ascuțită a lui Kitty tremură.

— Chiar îmi pare rău, Lara Jean, spune ea.

Când văd asta, tremurul bărbiei, nu mai pot să fiu supărată. Pur și simplu nu pot, nici măcar un pic. Așa că mă duc la ea și o strâng în brațe.

— E în regulă, spun eu, iar ea se lipește de mine ușurată.

Apoi adaug:

— Poți să păstrezi cutia. Pune-ți toate secretele în ea.

Kitty clatină din cap.

— Nu, e a ta. Nu o vreau.

După care o împinge spre mine.

— Am pus ceva înăuntru pentru tine.

Deschid cutia, iar înăuntru sunt numai bilețele. Bilețele și iar bilețele. Bilețelele lui Peter. Bilețelele lui Peter pe care le-am aruncat.

— Le-am găsit când îți goleam coșul de gunoi, spune ea.

După care adaugă, grăbită:

— Am citit doar câteva. Pe urmă le-am păstrat fiindcă mi-am dat seama că erau importante.

Pun mâna pe unul pe care Peter l-a împăturit în formă de avion.

— Kitty... știi că eu și Peter nu ne împăcăm, nu?

Kitty ia bolul de popcorn și spune:

— Doar citește-le.

Apoi, se duce în sufragerie și deschide televizorul. Eu închid cutia de pălării și o iau cu mine sus. Ajunsă în camera mea, mă așez pe podea și împrăstii toate bilețelele în jurul meu.

Pe multe dintre ele sunt scrise doar lucruri de genul „Ne vedem la dulapul tău după ore“ și „Poți să-mi împrumuți notițele de ieri de la chimie?“. Găsesc pânza de păianjen de la Halloween și mă face să zâmbesc. Pe alt bilet scrie: „Poți să te duci azi acasă cu autobuzul? Vreau să-i fac o surpriză lui Kitty ducându-mă s-o iau de la școală, ca să se laude în fața prietenilor ei cu mine și cu mașina mea.“ Sau: „Mersi că ai venit cu mine în weekend la vânzarea de bunuri. Ziua a fost mai amuzantă. Îți rămân dator.“ „Nu uita să-mi împachetezi și mie un iaurt coreean!“ „Dacă faci prostiile alea de prăjiturile ale lui Josh, cu ciocolată albă și afine, și nu pe ale mele, cu fructe zaharisite, s-a terminat.“ Râd în hohote. Apoi, dau de: „Arăți drăguț azi. Îmi place cum îți stă în albastru“, pe care îl citesc iar și iar.

Nu am primit niciodată o scrisoare de dragoste până acum. Dar citind bilețelele așa, unul după altul, mă simt de parcă aș fi primit. E ca și cum... e ca și cum întotdeauna a fost numai Peter. Ca și cum toți ceilalți care au fost înaintea lui n-ar fi făcut decât să mă pregătească pentru asta. Cred că acum văd diferența dintre a iubi pe cineva de departe și a iubi pe cineva de aproape. Când îi vezi de aproape, îi înțelegi cu adevărat, dar și ei te pot înțelege cu adevărat. Iar Peter chiar o face. Mă înțelege, iar eu îl înțeleg pe el.

Dragostea e înspăimântătoare; se poate schimba; poate dispărea. Asta e o parte a riscului. Nu vreau să mai fiu speriată. Vreau să fiu curajoasă, ca Margot. În fond, mai e un pic și începe un an nou.

Aproape de miezul nopții, îi adun pe Kitty, pe cățel și artificiiile. Ne punem amândouă geaci groase, iar pe Kitty o oblig să-și pună și o căciulă.

— N-ar trebui să-i punem și lui Jamie o căciulă? mă întreabă ea.

— Nu-i nevoie, îi zic eu. El are geaca lui de blană, cu glugă.

Pe cer sunt sute de stele; arată ca niște pietre prețioase foarte îndepărtate. Suntem atât de norocoși că locuim în apropierea munților. Te simți mai aproape de stele. De rai.

Aprind artificii pentru fiecare dintre noi, iar Kitty începe să danseze prin zăpadă, făcând un cerc de foc cu ale ei. Încearcă să-l convingă pe Jamie să sară prin cercul acela, dar cățelul nu acceptă. Tot ce vrea el este să facă pipi prin curte. Suntem norocoși că avem un gard, altfel pun pariu că s-ar ușura prin tot cartierul.

Lumina de la dormitorul lui Josh e aprinsă. Îl văd la fereastră, exact când o deschide și strigă:

— Fetele Song!

Kitty țipă:

— Vrei să aprinzi niște artificii?

— Poate anul următor, țipă Josh.

Îmi ridic privirea spre el și flutur mâna în care țin artificiiile, iar între noi se instalează un sentiment de drep-tate. Într-un fel sau altul, Josh va fi în viețile noastre. Și sunt sigură, brusc sunt atât de sigură că totul e exact cum ar trebui să fie, că nu trebuie să-mi fie frică de un rămas-bun, pentru că un rămas-bun nu trebuie să dureze veșnic.

Când mă văd înapoi în camera mea, îmbrăcată deja în cămașa de noapte din flanel, îmi scot stiloul cu cer-neala neagră și vâscoasă ca un tuș, și hârtia cea groasă, apoi încep să scriu. Nu o scrisoare de rămas-bun. O sim-plă scrisoare de dragoste, de modă veche.

Dragă Peter...

Mulțumiri

Tuturor iubirilor mele literare:

Pentru Zareen Jaffery, cea mai corectă dintre toți. Cred că tu și cu mine suntem făcute una pentru cealaltă.

Pentru Justin Chanda, care a mers cu mine până la capăt.

Pentru toți cei de la S&S, în special Paul Crichton, Lydia Finn, Sooji Kim, Chrissy Noh, Lucille Rettino, Nicole Russo, Anne Zafian, fiindcă mi-ați fost mereu aproape. Salutări și ție, Katy Hershberger — noi două vom ajunge să ne cunoaștem foarte bine una pe cealaltă.

Pentru Lucy Cummins — îți întind la picioare flori și inimi învelite în ciocolată pentru toată frumusețea pe care o aduci fiecărei cărți.

Sonete pentru Adele Griffin, Julie Farkas și Bennett Madison — cititori, scriitori și prieteni. Vă admir pentru talentul vostru și sunt onorată să vă fiu prietenă.

Pentru preaiubita mea Siobhan Vivian — dacă există sufletul-pereche în ale literaturii, tu ești al meu.

Și pentru Emily van Beek, pentru tot, mereu.

Cu toată dragostea,

Jenny